

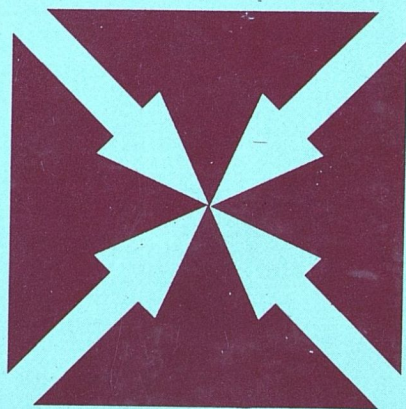

BHARATHIDASAN UNIVERSITY

Translation of
Tamil Classics
Tamil - English

AKANĀNŪRU

THE AKAM FOUR HUNDRED

LOVE SONGS of ANCIENT TAMILS

VOL. II - MANIMITAI PAVĀLAM

Translated by
Dr. A. Dhakshinamurthy

About the Work

Sangam poems are rooted in a rich culture, and they embody the insights of a civilization which flourished at least 2000 years ago. Sangam poems fall under two categories namely Akam and Puram. The former are more complex than the latter because, they deal with subtle and profound psychological states.

Though there have been already some good translations of some of the Sangam poems, mostly by foreigners, I am very happy that Dr. A. Dakshinamurthy who has spent more than three decades in learning and teaching of Sangam poems and participated in the milieu and culture of Tamil Nadu, has ventured for the first time to translate into English all the 400 verses of *Akanānūru*.

The translation is very close to the original poems and the spirit of the Sangam age has been caught. The simplicity of the translations bring them very

(Contd...)

**TRANSLATION
OF
TAMIL CLASSICS**

AKANĀNŪRU

(THE AKAM FOUR HUNDRED)

BOOK II - MAṆIMIṬAI PAVAḻAM

(TAMIL - ENGLISH)

Translated by

Dr. A. DAKSHINAMURTHY

BHARATHIDASAN UNIVERSITY

AKANĀNŪRU

(THE AKAM FOUR HUNDRED)

© BHARATHIDASAN UNIVERSITY 1999

Price

Rs. **175/-**

Translator

Dr. A. DAKSHINAMURTHY

Principal (Rtd)

Senthamizh Kalloori

Madurai

Printed at

ASIAN COMPUTER OFFSET PRINTERS

33, Kiledhar Street,

Trichy - 2. ☎ 700888, 711388

Published through

PUBLICATIONS DIVISION

BHARATHIDASAN UNIVERSITY

Publication Incharge

Dr. K. RAJA

Copies can be had from :

(1) **REGISTRAR**

Bharathidasan University

Palkalai Perur,

Tiruchirappalli - 620 024.

CONTENTS

1. Foreword	iv
2. Introduction	vii
3. Gracias	xiii
4. Transliteration Table	xiv
5. The Poems	1 - 372

Foreword

Prof. P. Jagadeesan
Vice-Chancellor

Many renowned institutions of high calibre are now engaged in the translation of classical Tamil literature. They invite scholars of high potential both in translation and in Tamil Classical Literature and entrust them with these translation projects. Reprints of translations of Tamil Classics are also in progress. We owe our sincere gratitude to the Government of Tamilnadu for its earnest efforts in helping kindle and promote the awareness of the importance of translations and making the treasures of our ancient Tamil literature, culture and civilization to reach the non-Tamil readers.

It is worthy at this juncture to refer to the lines of great Tamil Poet Bharathi, Who says

“மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை யில்லை
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதைவணக்கம் செய்தல் வேண்டும்”

With this great mission in view the BARD has ventured upon the publication of the translations of Ancient Tamil Literature. As a first step in this academic engagement, the University is now bringing out the translation of *Akananuru*. *Akananuru* is further identified by critics as one of the most singular work in Tamil, employing exact historical data, abundant references to historical events and personalities, thereby narrating social history of the people, evincing their customs, manners and rituals relating to marriage, religion, death etc. When this is supplemented by the mass of information that other anthologies of the Cankam Age offer, one is sure to get a fine and fair picture of the social conditions of the Tamils of that particular age.

Further the references to distant places (Pataliputra: Akam 265), rivers (Ganges: Akam 265) mountains (Himalayas: Akam 127, 265) and dynasties like the Nandas of (Akam 265) Magadha (Akam 15) in *Akananuru* only reveal the awareness of geography, ecology and the history of the human dynasties.

Moreover, the *Akananuru* by its length and subject matter, appears to have always been a standard work which gives a clear exposition and enunciation of the Akam theme. This is evident from the use of large number of *Akananuru* poems as examples in the commentaries on *Tolkappiyam*. Also, the verses of *Akananuru* gives equal treatment to all the three basic aspects of Akam theme, namely *mutal*, *karu* and *uri*.

Realising this significance of *Akananuru* poems, among the *Cankam* classics, when Dr. Dakshinamurthy approached the University with his typed script of the translation of *Akananuru*, we accepted the manuscript. The typed script was sent to the translation experts who have proved their acumen both in the source language and the target language. After obtaining their opinion, the work was entrusted to the University Publications Division. They accelerated the process and turned the script into a fine book.

The translator, Dr. A. Dakshinamurthy, has a good command over both the Tamil and English languages. He has translated verses from *Cankam* literature and published them in leading Tamil literary journals. He has been teaching Tamil literature for more than thirty five years. He had been the Principal of Senthamizh Kalloori at Madurai. He has transferred all his experiences in translations into this commendable work.

As found in the original, this translation has been prepared in three volumes, ie., the *Kalitruyanai Nirai* (1-120), the *Manimitai pavalam* (121-300) and the *Nittilakkovai* (301-400).

Translation is a tough job; tougher 'han creation. It is even more tough to translate a work, more than 2000 years old. The translator has to work within the limits. Otherwise he will not be true to the original. He has to follow the original like the shadow following the object.

The translator, Dr.A.Dakshinamurthy, has succeeded in expounding the uniqueness of ancient Tamil culture and civilization through this translation. He has tendered the ambrosia from the Tamilian urn to the non-Tamil readers. This University, named after the 'Revolutionary Poet' Bharathidasan will serve the world with the forthcoming translations of Tamil Classics.

- P. Jagadeesan

THE AKANĀNŪRU **(THE AKAM FOUR HUNDRED)**

The Akanānūru, otherwise known as the Neṭuntokai (The Anthology of Long Poems) is one of the eight collections called the Eṭuttokai. This consists of 401 verses including an invocatory song on Lord Shiva. The length of the verses range from 13 - 31 lines. The total number of lines contained in this collection is 7185. This includes the invocatory verse also. According to an old tradition, this collection was made by one Uruttiracānman son of Uppūri Kiār of the city of Maṭurai. The patron who entrusted the work of anthologisation was Paṇṭiyaṇ Ukkirapperuvaḷuti who was one of the poets of that age. It is significant that 18 contributors of this collection are from the city of Maturai. This is clear proof to the fact that this collection was made by the scholars of that city which is supposed to be the seat of the Tamil academy.

Unlike in the other anthologies of the Kuruntokai, the Naṛriṇai and the Aiṅkuṛunūru, the verses of this collection are arranged according to a definite scheme. Thus, the serial number of a poem suggests the tiṇai which it belongs to. The distribution of verses among the five divisions is as follows:

Pālai division — The 200 verses bearing the serial numbers (odd numbers) such as 1, 3, 5 and so on.

Kuṛiñci division — The 80 verses whose serial numbers are ending in 2 and 8 such as 2, 12, 22 and so on and 8, 18, 28 and so on.

Mullai division — The 40 verses whose serial numbers are ending in 4 such as 4, 14, 24 and so on.

Marutam division — The 40 verses whose serial numbers are ending in 6 such as 6, 16, 26 and so on.

Neytal division — The 40 verses whose serial numbers are ending in 0 such as 10, 20, 30 and so on.

The fact that 50% of the verses of this collection belongs to the Palai tiṇai clearly proves that the ancient poets were more interested in composing verses about the suffering of the lovers. Though there are other collections on Akam theme, this alone is celebrated as Akan a n u r u. The reason seems to be that the verses of this collection give equal treatment to all the three basic aspects of Akam genre namely Mutal, Karu and Uri. The length of the verses allows such an elaborate treatment of these aspects. Though there are other collections dealing with the Akam theme, this alone is celebrated as Akan a n u r u. The reason behind this seems to be that the verses of this collection give equal importance to all the three basic aspects of the Akam genre namely the Mutalporu!, Karupporu! and the Uripporu!. The length of the verses has allowed such an elaborate treatment.

Another special feature of this anthology is that it is divided into three books each bearing an interesting title. They are as follows:

The First book : Verses 1 - 120 — The Kaḷi r r u y ā n a i n i r a i —
The Paradising Tuskers.

The Second book : Verses 121 — 300 — The Maṇimiṭaipavaḷam
— The Garland of Gem and Coral.

The Third book : Verses 301 — 400 — The Nittilakkovai —
The String of Pearls.

Though many scholars have tried to justify these titles, they are more poetic than logical. As the verses are comparatively long, the compilers might have thought of arranging these verses like this for easy handling of the manuscript.

The verses may be divided as follows based on the lines contained in each poem.

<u>The Number of lines</u>	<u>The Total Number of verses</u>
31	1
30	1
29	2
28	3
27	3
26	13
25	7
24	12
23	11
22	21
21	17
20	15
19	38
18	42
17	43
16	37
15	58
14	56
13	21

The above distribution clearly indicates that brevity was preferred to elaboration during that age.

Among the contributors of this collection, Paraṇar tops the list with 34 verses to his credit. He is closely followed by Māmūlaṇar and Marutaṇ Tāṇākāṇār with 27 and 23 verses respectively to their credit. Among the 30 women who were talented poetesses of

those days, 12 have contributed to this anthology. The poets are drawn from almost all the sections of the Tamil society. The following is the classwise distribution of the poets:

Farmers	—	18
Antanar	—	12
Kings	—	11
Dancers	—	5
Merchants	—	4
Cowherds	—	4
Goldsmiths	—	2
Eyinar	—	2

All the commentators have quoted the verses from this collection in their commentaries. This is clear evidence to the popularity enjoyed by this work among the scholars of the subsequent ages.

Apart from its literary excellence, this work is significant for its richness of historical material. This work gives valuable information about many crowned kings and also minor chiefs. There are verses which speak elaborately about very important wars fought by them. The details about the battles of Veṇṇipparanthalai, Vākaippa_rantalai and Talayālaṅkānam are significant of them (36, 175; 125; 55). They also contain references to very important towns, rivers and hills in the realms of the kings and chiefs.

The poets refer to some of the northern dynasties. For example, there are references to the Nandas and the Mouriya (265, 251; 69, 251, 281). Many poems speak of the Vaṭukas, probably the ancestors of the modern Andhras (107, 213, 281, 375, 381). One Pulli is spoken as the chief who was ruling the region around the Vēṅkaṭam hills (61, 83, 209, 295, 311, 359). Two verses of this collection (86, 136) picturesquely describe the wedding that took

place in the dim distant past. The only reference to the election of officers for the village assembly by the system of lot is contained in this anthology (77). A rare homa in which a tortoise is offered as oblation is narrated in verse number 361. This is the only reference to such a homa in the entire gamut of Caṅkam literature.

This collection contains many interesting episodes not found in any other collection. The story of one Āy Eyinaṇ, the friend of the birds (148, 181, 208, 396), the love story of Āṭṭaṇ Atti and Ātimanti (222, 236, 376, 396). The story of Veḷḷivīti (147), the story of the poet Kapilar who fed the people of Parampu, the hill of Pāri, with the grains fetched by the parrots which he had tamed (208, 303), the story of the elders of Kaḷḷūr punishing a lad who misbehaved with a virgin and the story of one Eḷiṇi whose tooth was pulled out and fastened to the door of a fort wall at Venmani vāyil (211) and the like are significant among them. There are also some puranic episodes. They refer to Sri Rama and Sri Krishna (70, 59).

The day-to-day life of the various sections of the Tamil society is well described by the poets. The customs, manners, beliefs, religious rituals, festivals, art forms, musical instruments, crafts, clothing ornaments games and other aspects of culture and civilization are portrayed in a realistic manner in this work. What G.L. Hart III and K.A. Nilakanta Sastri about the Cankam Literature in general holds good to this collection.

"All the anthologies are rich in the details of everyday life which are neglected in most Sanskrit literature. It is no exaggeration to say that they furnish a better view of the daily life of the ordinary Tamilian of that period or era of premodern India".

- (Burten Stein (Ed), *Essays on South India*, George L. Hart III, **"Ancient Tamil Literature: Its Scholarly Past and Future"**).

"Of the social and economic conditions, of the age, the cultural ideas and ideals accepted and cherished by the people, of the institutions and activities which embodied and sustained them, the literature of the Sangam gives an unusually complete and true picture".

— K.A. Nilakanta Sastri, *A History of South India*

From the foregoing discussion, it can be seen that the **Akanānūru**, is truly a treasure house abounding in information pertaining to the social, political, economic, religious, ethical and cultural phenomena.

GRACIAS

The translator renders his soul felt thanks to Dr. P. Jagadeesan, Vice-chancellor, Bharathidasan University, Dr. V. Muthukkaruppan, former Vice-chancellor, Bharathidasan University, Dr. C. Thangamuthu, Former Registrar, Bharathidasan University, the Members of the Syndicate, Bharathidasan University, Sekkizhar Adippodi T.N. Ramachandran, Director, International Institute of Saiva Siddhantha Research, Dharmapuram, Prof. P. Viruthachalam, Principal, Na. Mu. Venkatasami Nattar Thiruvurul Kalluri, Thanjavur, Dr. S. Agasthiyalingam, Former Vice-Chancellor Tamil University, Thanjavur, Dr. K. Karunakaran, Vice-chancellor, Tamil University, Thanjavur, Dr. K. Chellappan, Director, State Institute of English, Chennai, Dr. S. Thiyagaraja Sarma. Former Professor and Head, Department of English, AVVM Sri Pushpam College, Poondi, Dr. S. Raman, Principal, AVVM Sri Pushpam College, Poondi. The Staff of the Publication Division, Bharathidasan University and a host of well-wishers who contributed to the success of this, my humble endeavour.

- A. Dakshinamurthy

TRANSLITERATION TABLE

The transliteration used for Tamil words and names in this book is in accordance with the one followed in the Tamil Lexicon of the University of Madras (1982).

அ - a	ஐ - ai	க - k
ஆ - ā	ஒ - o	ங் - ṅ
இ - i	ஓ - ō	ச் - c
ஈ - ī	ஔ - au	ஞ் - ṇ
உ - u	ட் - ṭ	ண் - ṇ
ஊ - ū	ண் - ṇ	த் - t
எ - e	த் - t	ந் - n
ஏ - ē	ந் - n	ப் - p
	ப் - p	ம் - m
	ம் - m	ய் - y
	ய் - y	ர் - r
	ர் - r	ல் - l
	ல் - l	வ் - v
	வ் - v	ழ் - ḷ
	ழ் - ḷ	ள் - ḷ
	ள் - ḷ	ற் - ḷ
	ற் - ḷ	ன் - ṇ

AKANĀNŪRU

(THE AKAM FOUR HUNDRED)

BOOK II

MANIMIṬAI PAVAḷAM

(VERSES 121 - 300)

அகநானூறு

இரண்டாவது

மணிமிடை பவளம்

121. பாலை

(தோழியால் தலைமகளை உடன்வருமெனக் கேட்ட தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

நாம்நகை யுடையம் நெஞ்சே கடுந்தெறல்
 வேனில் நீடிய வானுயர் வழிநாள்
 வறுமை கூரிய மண்ணீர்ச் சிறுகுளத்
 தொடுகுழி மருங்கில் துவ்வாக் கலங்கல்
 கன்றுடை மடப்பிடிக் கயந்தலை மண்ணிச்
 சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிறு
 செங்கோல் வாலினர் தயங்கத் தீண்டிச்
 சொரிபுறம் உரிஞிய நெறியயல் மராஅத்து
 அல்குறு வரிநிழல் அசைஇ நம்மொடு
 தான்வரும் என்ப தடமென் தோளி
 உறுகண் மழவர் உருள்கீண் டிட்ட
 ஆறுசெல் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடைக்
 கனைவிசைக் கடுவளி யெடுத்தலின் துணைசெத்து
 வெருளோறு பயிரும் ஆங்கண்
 கருமுக முகவின் கானத் தானே.

- மதுரை மருதனிளனாகனார்

AKANĀNŪRU

Book II

Maṇimiṭai Pavaḷam
 (String of gem and coral)

121. Pālai

(The hero speaks to his heart hearing through the friend of the
 heroine that his sweet-heart would go with him)

O my heart!
 It makes us laugh.
 The forest is full of monkeys
 Their faces fearfully dark;

The wayfarers throw away the palmyra cups
 Used for packing food
 Which are torn by the moving wheels
 Of the chariots of the warriors
 Who cause pain to their enemies
 And are lifted up by the whirlwind with force.
 When these fly in the air like swift arrows;
 Their whizzing is mistaken for the voice of its doe
 By the scared buck
 That calls its mate to it;
 The summer persists long
 Scorching the earth excessively;
 The rain clouds desert the land
 And move high in the sky;
 Water becomes scarce day by day;
 The wayfarers, for getting water
 Had dug up a corner of a dried-up tank
 Once used for bathing;
 A strong tusker sucks up the troubled water
 -- No longer potable --,
 From the pit and washes the soft forehead
 Of its loving mate which is there with its calf.
 The mighty tusker covers its person with mire
 And is now of a different hue;
 It presses hard a wayside Marām
 And rubs its itching body against it,
 Holding with its trunk the red-stalked bunches
 Of white blooms which get shaken;
 It is said, our lady of soft and broad arms
 Would come with us through this forest
 Resting now and then
 In the thinning and speckled shade
 Of the Marām trees
 When we fare forth seeking wealth.

- Maturai Marutaṇ Ḥanākanār

122. குறிஞ்சி

(தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொற்றது.
தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைமகள் சொல்லியதுஉமாம்)

இரும்பிழி மகா அரிவ் அழுங்கல் மூதார்
விழவின் றாயினுந் துஞ்சா தாகும்
மல்லல் ஆவணம் மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை துஞ்சான்
பிணிகோள் அருஞ்சிறை அன்னை துஞ்சின்
துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்
இலங்குவேல் இளையர் துஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சரித் தோகை ஞாளி மகிழும்
அரவவாய் ஞமலி மகிழாது மடியின்
பகலுரு உறழ நிலவுக்கான்று விசம்பின்
அகல்வாய் மண்டிலம் நின்றுவிரி யும்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கணையிருள் மடியின்
இல்லலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுதுவழங் கியாமத் தமிழகத் குழறும்
வளைக்காச் சேவல் வானாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயம்பும்
எல்லாம் மடிந்த காலை யொருநாள்
நில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே, அதனால்
அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து
ஆதி போகிய பாய்பரி நன்மான்
நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே.

- பரணர்

122. Kuriñci

(The heroine speaks to her companion when the hero stands near the fence)

My friend!
Here in this ancient town
With its drunken and uproarious lads

The folks sleep not,
Though no festival keeps them awake;
When if the bazaar of great foison
And other streets are in silence steeped,
Our mother of harsh and unsparing words
Slumbers not;
If she who keeps us under her surveillance
Closes her eyes in sleep,
The never-sleeping and ever-vigilant
Watchmen move about in all celerity;
When even they who carry bright spears at times choose to sleep
The dogs of pointed teeth howl and bark;
Even when the loud-mouthed dogs cease to bark,
The great moon spreads its rays
In the sky and makes the night appear as day;
Should the moon set in the western hill
And if dense darkness engulfs the world
In the mid-night,
When ghouls roam about,
The strong-beaked owls,
Questing after the rats in the house,
Hoot and screech, creating panic in our heart.
If the owls dwelling in the holes of trees keep silent,
The bantams shriek with their ringing voice;
If on a lucky day
When all these hurdles cease to be,
Then alas, the hero enthroned in our heart
Does not turn up;
Such is our clandestine love
Like unto the protective forest full of rocks
At Uṛantai, the capital of Tittan
Girt with fortified walls,
Who owns sturdy steeds
That gambado with ease
Whilst their bells tinkle!

123. பாலை

(குலமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

உண்ணா மையின் உயங்கிய மருங்கின்
ஆடாப் படிவத் தான்றோர் போல
வரைசெறி சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லுங்
கான யானை கவினழி குன்றம்
இறந்துபொருள் தருதலும் ஆற்றாய் சிறந்த
சில்லைங் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி
ஒழியின் வறுமை யஞ்சதி அழிதக
உடைமதி வாழிய நெஞ்செ நிலவென
நெய்கனி நெடுவேல் எஃகிலை யிமைக்கும்
மழைமருள் பஃறோல் மாவண் சோழர்
கழைமாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை
இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கட லோதம் போல
ஒன்றில் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே.

- காவிரிப்பூம் பட்டடினத்துக் காரிக்கண்ணனார்

123. Pālai

(The hero speaks to his heart on his way to earn wealth)

O my heart!
 The path we intend to tread is hilly;
 Here the strong wild elephants
 That move in herds in the narrow foot-paths
 Amidst the close hill-range
 Lose all their strength and vigour
 And look like the Jain ascetics*
 With their shrunken stomach-
 The result of long penance-,
 And their unwashed person
 In the extreme summer heat;
 You have neither resolved
 To tread this path and earn wealth
 Nor to stay at home content
 Enjoying the company of your sweetheart
 Whose tresses can be arranged in five different ways,
 Since you dread penury so much.
 My heart! You deserve pity! May you live long!
 To come by wealth
 You fail to stick firmly to a single decision
 But vacillate greatly
 Like the waves in the big ocean
 That wash ashore the shrimps
 And return with garlands
 (Abandoned on the shore)
 At the wide ford
 Where the river Cauvery -- in whose spate
 The long bamboo rod rowing the raft gets totally immersed --,
 Enters the sea,
 Of the great Cōlas of boundless munificence
 Who wield long well-oiled spears of dazzling leaves
 And countless shields dark as rainclouds.

- Kavirippūm Pattinattu Kārikannanār

* The fact that the Jain monks avoided taking bath is attested by Maṇimekalai also.
 (Ref. Maṇimekalai, canto III line 91)

124. முல்லை

(தலைமகன் தேர்ப்பாகற் குரைத்தது)

நன்கலங் களிற்றொடு நண்ணார் ஏந்தி
 வந்துதிறை கொடுத்து வணங்கினர் வழிமொழிந்து
 சென்றீ கென்ப வாயின் வேந்தனும்
 நிலம் வருத் துறாஅ ஈண்டிய தானையொடு
 இன்றே புகுதல் வாய்வது நன்றே
 மாட மாணகர்ப் பாடமை சேக்கைத்
 துனிதீர் கொள்கைநங் காதலி இனிதிறப்
 பாசறை வருத்தம் வீட நீயும்
 மின்னுநிமிர்ந் தன்ன பொன்னியற் புனைபடைக்
 கொய்சவல் புரவிக் கைகவர் வயங்குபரி
 வண்பெயற்கு அவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை
 வீகமழ் நெடுவழி ஊதுவண் டிரியக்
 காலை யெய்தக் கடவு மதி மாலை
 அந்திக் கோவலர் அம்பணை யிமிழிசை
 அரமிய வியலகத் தியம்பும்
 நிரைநிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊரே.

- மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்

124. Mullai

(The hero speaks to his charioteer)

O Charioteer!

I am sure,

If foes pay their tributes-

Fine ornaments and elephants--,

And bow at our lord's feet

And take leave of him,

Our lord, with his immense army,

Which is burdensome even unto the earth,

Will return to his capital, this evening itself.

I wish it were so far it will spell good,

For my beloved that awaits me

In her well-furnished bed

In our mansion of great beauty

Ignoring her sorrow

Ha, she will be delighted.

Eke will it rid me of the misery of my war-camp.

May you drive your horse of well-trimmed manes

And decorated golden caparison

Shining like lightning,

Directing their speedy course

With your dexterous manual manipulation of the reins

Scaring away the honey-sucking bees

On the way fragrant with the blooms of jasmine

Which are unpetalled by the abundant winter-rain,

To reach our mansion in our capital

Protected by high fortress with battlements

Where the roaring sound of the evening drum

Beaten by the palace guards

Echoes in the expansive terrace.

- Maturai Aruvai Vāṇikan Ilavṭṭanār

125. பாலை

(தலைமகன் வினைமுற்றி மீண்டமை யுணர்த்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது)

அரம்போழ் அவ்வனை தோள்நிலை நெகிழ
நிரம்பா வாழ்க்கை நேர்தல் வேண்டி
இரங்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை
ஆலி அன்ன வால்வீ தாஅய்
வைவால் ஓதி மையணல் ஏய்ப்பத்
தாதுறு குவளைப் போதுபிணி அவிழப்
படாஅப் பைங்கண் பாவுடிக் கயவாய்க்
கடாஅம் மாறிய யானை போலப்
பெய்துவறி தாகிய பொங்குசெலற் கொண்பு
மைதோய் விசம்பின் மாதிரத்து உழிதரப்
பனியடூ நின்ற பானாள் கங்குல்
தமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணென
முனிய அலைத்தி முரணில் காலைக்
கைதொழு மரபில் கடவுள் சான்ற
செய்வினை மருங்கின் சென்றோர் வல்வரின்
விரியுனைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத் திறுத்த
பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
தடா வாகைப் பறந்தலை ஆடுபெற
ஒன்பது குடையும் நன்பகல் ஒழித்த
பீடில் மன்னர் போல
ஒடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே.

- பரணர்.

125. Palai

(The companion of the heroine speaks to the northerly being
apprised of the return of the hero)

O northern wind!
The ripened buds of Īṅkai, like the seeds,
Of Iravam bloom into white flowers like unto hail
And are scattered everywhere;
The buds of Kuvaḷai full of pollen

Like the black beard of the chameleon
 Of pointed tail, unfold;
 Like the elephants of sleepless eyes,
 Broad feet and large mouth which are
 Freed from the flow of must,
 The clouds which turned barren
 After pouring heavily in every corner,
 Float in the densely dark-blue sky,
 In the inky-dark mid-night
 Causing sufferings to lives.
 You are blowing too chill, and torture
 Those unfortunate lonely women,
 Unmindful of their poor strength
 Though you hate them not.
 Our lover went on duty-
 So sacred and godly and worshipful-,
 Causing the beautiful armlets
 Wrought by filing the conches,
 Fall off the arms of this lady,
 To crown with fruition the family life
 Now incomplete.
 If only he returns soon,
 I am sure,
 You will turn your back on us,
 Like those nine princes
 Devoid of all honour
 Who threw their royal umbrellas
 And took to their heels
 Unable to face Karikāl*
 In the battle of Vākaipparantalai,
 The Cōḷa monarch
 Of very great prosperity, endowed
 With his horses of great speed
 Looking beautiful with their spread-out manes,
 And large army
 That would, encamp anywhere
 And cause panic to the foes and conquer them.

- Paraṇar

* Karikāl Vajayan was one of the most celebrated Tamil monarchs of the ancient Tamil country.

126. மருதம்

(தோழியைப் பின்னி ன்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

நின்வாய் செத்து நீபல உள்ளிப்
பெரும்புன் பைதலை வருந்தல் அன்றியும்
மலைமிசைத் தொடுத்த மலிந்து செலல் நீத்தம்
தலைநாள் மாமலர் தண்துறைத் தயங்கக்
கடற்கரை மெலிக்குங் காவிரிப் பேரியாற்று
அறல்வார் நெடுங்கயத்து அருவிலை கலங்க
மாலிருள் நடுநாள் போகித் தன்ஐயர்
காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு
அவ்வாங்கு உந்தி அஞ்சொல் பாண்மகள்
நெடுங்கொடி நுடங்கு நறவுமலி மறுகில்
பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்
கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறாஉம்
பயங்கெழு வைப்பிற் பல்வேல் எவ்வி
நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனொடு பொருத அன்னி போல
விளிகுவை கொல் லோ நீயே கிளியெனச்
சிறிய மிழற்றுஞ் செவ்வாய்ப் பெரிய
கயலென அமர்த்த உண்கண் புயலெனப்
புறந்தாழ்பு இருளிய பிறங்குபுல் ஐம்பால்
மின்னேர் மருங்குல் குறுமகள்
பின்னிலை விடாஅ மடங்கெழு நெஞ்சே.

- நக்கீரர்.

126. Marutam

(The hero speaks to himself after having stood behind the companion of his sweet-heart expecting her favour)

O my heart!

You stand languishing after the young and red-lipped lass
Whose words are psittaceously sweet.

Whose collyrium-fed, large battling eyes
 Are like a lovely pair of carp,
 Whose nimbus-like dark and dangling hair
 Decked with bright flower-bunches
 Can be done into five different ways
 And whose waist is fulgurant.
 Believing your own words
 And brooding on manifold things
 You cause yourself to be distressed.
Anni fought with Titiyan
 Coveting his Punnai tree*
 Of golden bunches of fragrant blossoms
 Much against the counsel
 Of Evvi of countless spears
 And got killed in the battle.
Titiyan was the lord of a fecund region
 Full of prosperous villages.
 There, the daughter of the fishers
 Whose naval is beauteous
 And whose words are sweet
 Does not accept measures of aging paddy
 But takes the Kalaṅku-like pearls
 And precious jewels in the bazaar
 Where streamers waft and liquor abounds,
 In exchange for Vālai of fleshy feelers
 Netted in the early dawn by her brothers
 Who went at mid-night of dense darkness
 For fishing in the deeps of the Cauvery
 Which has stretches of dark sand
 And which in spate erodes the sea-shore.
 Water gushing from the top of the mountain
 Courses its way flooding
 And washing away the flowers
 That burgeoned during the previous day
 And the ford of the Cauvery is bright with such flowers.
 Would you die at last like that Anni?

- *Nakkīrar*

* The Punnai tree was the totemic tree of Titiyan. The totemic trees were sacred and they were supposed to protect the clans of rulers.

127. பாலை

(யிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது)

இலங்குவளை நெகிழ்ச் சாஅய் அல்கலும்
கலங்களுர் உழந்து நாம்இவண் ஒழிய
வலம்படு முரசின் சேர லாதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவிற் பொறித்து
நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்
பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவண்
நிலந்தினத் துறந்த நிதியத்து அன்ன
ஒருநாள் ஒருபகல் பெறினும் வழிநாள்
தங்கலர் வாழி தோழி செங்கோல்
கருங்கால் மராத்து வாஅல் மெல்லினர்
சுரிந்துவணர் பித்தை பொலியச் சூடிக்
கல்லா மழவர் வில்லிடந் தழீ இ
வருநர்ப் பார்க்கும் வெருவரு கவலை
மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும்
பழிதீர் காதலர் சென்ற நாட்டே.

- மாமூலனார்.

127. Pālai

*(The companion of the heroine consoles her friend during her
pangs of separation)*

O my friend!
May you prosper!
Our flawless lover now abides
In a foreign land of an alien tongue
Where Maḷavas who are born-fighters
And who have adorned their hair, twisted and curly,
With soft bunches of red-stalked flowers
Of Maram tree of dark trunk,
Hold in their left hands their bows
And look for the strangers
In the path, fearful and branching.
Yet he would not choose to stay there
Beyond the appointed time
And cause us to pine alone;
He will not cause us
Grow weak and our minds get bewildered,
Even if he should come by
That great wealth reckoned as Āmpal,*
Which became muck and mud
As Cēralātan of victorious drum
Abandoned it there
In the foreyard of Māntai, his prosperous capital.
Cēralātan was one,
Who sailed his ship amidst the sea,
Cut down the kaṭampu tree of his foes,
And like his forefathers
Inscribed his emblem - the curved bow-,
On the Himalayas.
The wealth comprised goodly and precious ornaments,
An auric statue of a goddess and brilliants
Which his vanquished foes paid as tributes.

- Māmūlaṇār

* Āmpal - term used to denote limitlessness. Its equivalent in Sanskrit is kumutam.
There are other words as Vellam (flood) and Tamarai (lotus) also.

128. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறி வந்த தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத்
தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது)

மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றோர் அன்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொள்வரின் கனைஇக் காமங்
கடலினும் உரைஇக் கரைபொழி யும்மே
எவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
இன்ன மாகவும் நன்னர் நெஞ்சம்
என்னொடும் நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்கு
இறும்புபட் டிருளிய இட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வருஉம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்பு
இட்டருங்கண்ண படுகுழி இயவின்
இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.

கபிலர்.

128. Kur̥iñci

*(The heroine speaks to her friend to be overheard
by the hero who stands by the fence)*

O my friend!
May you prosper!
The bustle in the commonyard has died out
And the houses are steeped in silence.
Should the mid-night too come
Carrying with it murderous wickedness,
Our love-sickness will swell
Dwarfing even the sea
And spread beyond its limits.
When our plight is such,
Our goodly heart stands bewildered
And is gone out of control.
It has not recked either you or me.
It has gone away to support
The weary feet of our lover - the lord of a woodland --,
Watching with all care
When he treads through the forest
Adorning himself with
Garlands of Kuvaḷai blossoms
Which unpetalled in the narrow-mouthed springs
And which are buzzed by a swarm of bees,
In the darkness,
The path beset with many a deep pit
And rendered impassable
By the heavy downpour-
That dreaded path,
Which is a narrow passage in the hills
Looking like a rope across the elephant's back.

- Kapilar

129. பாலை

(மீர்விடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

உள்ளல் வேண்டும் ஒழிந்த பின்னென
 நள்ளென் கங்குல் நடுங்குதுணை யாயவார்
 நின்மறந் துறைதல் யாவது புல்மறந்து
 அலங்கல் வான்கழை உதிர்நெல் நோக்கிக்
 கலைபிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கண்
 கல்சேர்பு இருந்த கதுவாய்க் குரம்பைத்
 தாழிமுதல் கலித்த கோழிலைப் பருத்திப்
 பொதிவயிற்று இளங்காய் பேடை ஊட்டிப்
 போகில்பிளந் திட்ட பொங்கல் வெண்காழ்
 நல்கூர் பெண்டிர் அல்கல் கூட்டும்
 கலங்குமுனைச் சீறூர் கைதலை வைப்பக்
 கொழுப்பா தின்ற கூரம்படை மழவர்
 செருப்புடை அடியர் தெண்கனை மண்டும்
 அருஞ்சரம் அரிய வல்ல வாரகோல்
 திருந்திழைப் பணைத்தோள் தேன்நாறு கதுப்பின்
 குவளை உண்கண் இவளொடு செலற்கென
 நெஞ்சவாய் அவிழ்ந்தனர் காதலர்
 அஞ்சில் ஓதி ஆயிழை நமக்கே.

- குடவாயிற்கீரத்தனார்

129. Pālai

(The companion of the heroine speaks to her grieving friend)

O my friend of beauteous and short tresses
 And choice jewels!
 Our lover was afraid that he would grieve
 Parted from you
 And so remained with you
 During the dreadful midnight.
 Such a one has now unbosomed himself to me.

Thus he spake:
 It is a well-nigh impassable path
 Through the wilderness,
 Where a buck beholds the grains
 That had shed from a swaying bamboo-cluster,
 Forgets to eat grass
 And calls its loving mate;
 There is a dilapidated hut near a boulder
 Where flōurishes in a pot, cotton plant;
 A cock-pokil splits open
 The swollen abdomen of the unripe cotton-fruit
 And feeds its loving mate therewith.
 The downy cotton seeds dropped by the bird
 Are collected by the poor women
 To preserve them for many a day;
 It is a hamlet given to frequent fights
 Where the Maḷavas of sharp weapons
 And foot-wear, lift away the kine
 Of the villagers
 Causing them to lament, their hands placed on their heads
 In utter helplessness;
 Then they slaughter the corpulent cows
 And eat their cooked flesh
 And quaff the clear water
 From the springs.
 It is not hard for me
 To tread through this wilderness
 Companied with this girl,
 Who wears well-wrought jewels
 And bangles of artistic excellence
 And who has bamboo-like shoulders,
 Honey-smelling tresses
 And collyrium-fed eyes
 Looking like kuḷalai blooms.”
 As such, where is the chance for him
 To forget you and stay in a far-off land?

130. நெய்தல்

(அழறிய பாங்கற்குத் தலைமகன் கழற்றெதிர் மறுத்தது)

அம்ம வாழி கேளிர் முன்றின்று
 கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னோ
 நுண்தாது பொதிந்த செங்கால் கொழுமுகை
 முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமணல் அடைகரைப்
 பேளய்த் தலைய பிணர் அகைத் தாழை
 எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்பப் பலவுடன்
 வயிறுடைப் போது வாலிதின் விரீஇப்
 புலவுப்பொரு தமிழ்த் பூநாறு பரப்பின்
 இவர்திரை தந்த ஈரங்கதிர் முத்தம்
 கவர்நடைப் புரவிக்கால்வடுத் தபுக்கும்
 நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை
 வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தல்
 போதுபுறங் கொடுத்த உண்கண்
 மாதர் வாண்முகம் மதைஇய நோக்கே.

- வெண்கண்ணனார்

130. Neytal

(The hero speaks to his companion who criticised him)

My friend!
 May you prosper!
 Please hear me!
 Korkai is the seaport of the Pāṇṭiyar*
 Of goodly chariots;
 There are high sand-dunes rich in Muṇṭakam
 Whopse ruddy stalks are covered with fine pollen
 And whose buds are luxuriant;
 Along the sandy shore,
 There are Tālai shrubs
 Whose tops look like the disarrayed heads of ghouls,
 And whose trunks are scaly;
 Their abominous and flawless buds unfold
 And are protected by the long outer petals
 Of tooth-like thorns;
 The fragrance of these blossoms
 Overcomes the foul smell of the ocean;
 The collyrium - fed beautiful eyes, in the lustrous face
 Of my sweetheart would excel in beauty
 The Neytal flowers that unfold afresh,
 By the buzzing of the bees
 In the curved creeks
 In front of this ford at Korkai
 Where dashing breakers wash ashore
 Cool and shining pearls
 That obstruct the passage of beauteous steeds
 By inflicting wounds on their feet.
 If you could behold
 The charming glance of her eyes,
 You would not condemn me
 As you do now.

- Venṇākanār

* Korkai was famed for its pearls which were in great demand in foreign countries like Rome.

131. பாலை

(பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது)

விசம்புற நிவந்த மாத்தாள் இகணைப்
பசங்கேழ் மெல்லிலை அருகுநெறித் தன்ன
வண்டுபடுபு இருளிய தாழிருங் கூந்தல்
சுரும்புண விரிந்த பெருந்தண் கோதை
இவளினுஞ் சிறந்தன்று ஈதல் நமக்கென
வீளை அம்பின் விழுத்தொடை மழவர்
நாளா உய்த்த நாமவெஞ் சுரத்து
நடைமெலிந் தொழிந்த, சேட்படர் கன்றின்
கடைமணி உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீலி தூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்
வெருவரு தகுந கானம் நம்மொடு
வருக என்னுதி யாயின்
வாரேன் நெஞ்சம் வாய்க்க நின்வினையே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்

131. Pālai

(The hero speaks to his heart that urges him to come by wealth)

O my heart!

The wilderness is hazardous and fearful;

There, the Veṭci warriors* whose never-failing arrows

Whizz through the air

Lift and lead away at early dawn

The kine of their foes

Through the fearful and red-soiled paths;

Their calves become weary

Of their walking with their mothers

The long distance

* Kōṭṭai was famed for its pearls which were like Rome like Rome

And so stay behind;
 Then the Karantai warriors**
 Restore them to their mothers
 And thus wipe off their tears
 That flow down from the corners of their eyes
 Though some fall dead in that attempt;
 For them are installed hero-stones
 With their names and deeds inscribed on them;
 Beside them are planted their spears,
 Their tops covered with their shields.
 Such shining memorials
 Adorned with peacock plumes
 Are now beheld in every path
 Which present the look of a battle field.
 Our love has cool tresses;
 They are dark and dense and hang low at her back;
 They are adorned with a wreath, thick and cool;
 The unpetalled flowers of the wreath
 Are buzzed by a swarm of bees;
 They look like the green and soft and dense
 Foliage of Īṅkai tree
 Which is sky-high and dark-trunked.
 If you affirm that benevolence is greater
 Than this, my love, and importune me
 To go with you
 Through such a fearful wilderness,
 I would only say this:
 "I won't go with you,
 I wish well of your mission."

- *Maturai Marutaṇ Ḵanākaṇār*

* Veṭci warriors: the abacters of cattle

** Karantai warriors: Those who are engaged in redeeming the cattle

132. குறிஞ்சி

(தோழி தலைமகளை இடத்துய்த்துவந்து தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று வரைவுகடாபது)

ஏனலும் இறங்குகுரல் இறுத்தன நோய்மலிந்து
 ஆய்கவின் தொலைந்தஇவள் நுதலும் நோக்கி
 ஏதில மொழியும்இவ் வரு மாகலிற்
 களிற்றுமுகந் திறந்த கவுளுடைப் பகழி
 வால்நிணப் புகவிற் கானவர் தங்கை
 அம்பணை மென்தோள் ஆயிதழ் மழைக்கண்
 ஒல்கியல் கொடிக்கியை நல்கினை யாயிற்
 கொண்டனை சென்மோ நுண்புண் மார்ப்
 துளிதலைத் தலைஇய சாரல் நளிசனைக்
 கூம்புமுகை அவிழ்த்த குறுஞ்சிறைப் பறவை
 வேங்கை விரியிணர் ஊதிக் காந்தள்
 தேனுடைக் குவிகுலைத் துஞ்சி யாணை
 இருங்கவுள் கடாஅம் கனவும்
 பெருங்கல் வேலிநும் உறைவின் ஊர்க்கே.

- தூயங் கண்ணனார்

132. Kurin̄ci

*(The companion of the heroine leaves her in the trysting place and urges
the hero to marry her friend betimes)*

O chief whose chest is adorned
With jewels which are wrought
With artistic excellence!
In your hill - range,
The seasonal clouds now pour
Their first shower;
The short-winged bees kindle
The closed buds in the spacious springs;
They suck the pollen
Of the spreading bunches of Vēṅkai flowers
And slumber inside the folded flowers of honeyed Kāntal,
And dream as if they enjoy
The must that flows
From the big cheek of an elephant.
This Kurava girl,
Is sister of foresters
Whose spears had torn the faces
And must-flowing cheeks of tuskers;
The foresters eat their food
With white-hued fat;
This girl of swaying gait,
Has bamboo-like shoulders, soft and beauteous;
Her cool eyes have comely brows;
If you care for her,
Please wed her, and take her
To your village, which is pleasant to live in.
The ripe millet ears
That dropped down their heads
Have now been harvested;
Her unbounded love-sickness
Has robbed the brightness and charm
Of her forehead;
This village observes her forehead
And utters words of derision
Which she merits not.

- Tāyaṅkannanār

133. பாலை

(பிரிவிடை மாற்றாளாயினாளெனக் கவன்ற தோழிக்குத்
தலைமகள் ஆற்றுவலென்பதுபடச் சொல்லியது)

குன்றி அன்ன கண்ண குருஉமயிர்ப்
புன்தாள் வெள்ளலி மோவாய் ஏற்றை
செம்பரல் முரம்பில் சிதர்ந்த பூழி
நல்நாள் வேங்கைவீ நன்கனம் வரிப்பக்
கார்தலை மணந்த பைம்புதல் புறவின்
வில்லெறி பஞ்சியின் வெண்மழை தவழும்
கொல்லை இதைய குறும்பொறை மருங்கில்
கரிபரந் தன்ன காயாஞ் செம்மலொடு
எரிபரந் தன்ன இலமலர் விரைஇப்
பூங்கலுழ் சுமந்த தீம்புனல் கான்யாற்று
வான்கொள் தூவல் வளிதர உண்கும்
எம்மொடு வருதல் வல்லையோ மற்றெனக்
கொன்ஒன்று வினவினர் மன்னே தோழி
இதழ்முள் ஒப்பின் முகைமுதிர் வெட்சி
கொல்புனக் குருந்தொடு கல்லறைத் தா அம்
மிளைநாட்டு அத்தத்து ஈர்ஞ்சுவல் கலித்த
வரிமரல் கறிக்கும் மடப்பிணைத்
திரிமருப்பு இரலைய காடிநற் தோரே.

- உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்

133. Pālai

(The heroine tells her friend that she can bear the pangs of separation)

My friend!
Our lover passed through a wilderness
Teeming with bucks of twisted horns
And their loving mates
Which delight in eating
The striped Maral that grows in the moist eminence
Amidst the waste-land
Of the country of Miḷai* where the ripe buds of Veṭci

That resemble the sharp claws of the Cival bird
 And the blossoms of Kuruntu
 In the gardnes made by deforestation,
 Lie scattered on the rock.
 He addressed me thus:
 "On my way is a small hill
 Girt with new-made gardens
 Amidst meadows dotted with green bushes
 Which thrive thanks to the seasonal showers;
 On the hill-top crawl white clouds
 Like whipped-up cotton;
 In the stubborn glebe full of red-stones
 The bearded mole-rats, whose eyes are Kunri-like,
 Whose hairs are brightly white
 And whose legs are soft,
 Burrow and bring out
 The loosened soil on which
 Are shed the Vēṅkai-flowers --
 Whose burgeoing is an indicant
 Of the matrimonial season --,
 And cause the ground
 Look beauteous like the place
 Where the Vēlaṇ enacts his frenzied dance.**
 Beside such a hill-side,
 There flows a sweet-watered wild river;
 Its surface is thick with Kāya flowers, faded and charcoal-like
 And blazing Ilavu blossoms;
 Can you accompany me
 Whose thirst during his journey
 Is but allayed by the spray
 Blown by the wind from the river far away.

- *Uraiṇūr Maruttuvaṇ Tāmōtaraṇār*

* Mīlai - Defensive forest around a city or country

** Frenzied dance: *Veriyattu* in Tamil. It was a ritual conducted to appease Lord Murukan who was believed to be the cause of the grief of the heroine.

134. முல்லை

(வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் பாகற் குறைத்தது)

வானம் வாய்ப்பக் கவினிக் கானம்
 கமஞ்தல் மாமழை கார்பயந்து இறுத்தென
 மணிமருள் பூவை அணிமலர் இடையிடைச்
 செம்புற மூதாய் பரத்தலின் நன்பல
 முல்லை வீகழல் தாஅய் வல்லோன்
 செய்கை அன்ன செந்நிலப் புறவின்
 வாஅப் பாணி வயங்குதொழிற் கலிமாத்
 தா அத் தாளிணை மெல்ல ஒதுங்க
 இடிமறந் தேமதி வலவ குவிமுகை
 வாழை வான்பூ ஊழுறு புதிர்ந்த
 ஒழிகுலை யன்ன திரிமருப் பேற்றொடு
 கணைக்கால் அம்பிணைக் காமர் புணர்நிலை
 கடுமான் தேரொலி கேட்பின்
 நடுநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே.

- சீத்தலைச் சாத்தனார்

134. Mullai

(The hero speaks to the charioteer)

The murky clouds pregnant with water
 Abide at sky inaugurating the rainy season;
 Thanks to the never-failing downpours
 The woods have gained a new charm;
 Amidst the sapphire - like beauteous Kāya blooms,
 The cochineal insects of ruddy backs
 Spread out crawling;
 Good many a blossom
 Shed by the Jasmine vines
 Also get mixed with them
 To cause the red-soiled meadow
 Look like a painting drawn by a skilled artist;
 O charioteer! Avoid goading
 Our prideful horses of rhythmic gallop,
 Each endowed with a pair of exquisitely symmetrical legs!
 Let them but trot!
 Let not the sound of our moving chariot
 Drawn by fleeting steeds
 Annoy and disturb
 The union at midnight
 Of a buck -- of spiralling horns
 Very like the plantain-stem
 All bereft of the big and ripe sheaths
 And holding the conical bud alone at its tip --,
 With its beloved mate --
 A beauteous doe of shapely legs.

- Cīttalaiccātānār

135. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொற்றது)

திதலை மாமை தளிர்வனப்பு அழுங்கப்
 புதலிவர் பிரின் எதிர்மலர் கடுப்பப்
 பசலை பாய்ந்த நுதலேன் ஆகி
 எழுதெழில் மழைக்கண் கலுழ நோய்சூர்ந்து
 ஆதி மந்தியின் அறிவுபிறி தாகிப்
 பேதுற் றிசினே காதலம் தோழி
 காய்கதிர் திருகலின் கணைந்துகால் கடுகி
 ஆடுதளிர் இருப்பைக் கூடுகுவி வான்பூக்
 கோடுகடை கழங்கின் அறைமிசைத் தா அம்
 காடிற்றந் தனரே காதலர் அடுபோர்
 வியா விழுப்புகழ் விண்தோய் வியன்குடை
 ஈரெழு வேளிர் இயைந்தொருங் கெறிந்த
 கழுவுள் காழார் போலக்
 கலங்கின்று மாதவர்த் தெளிந்தவென் னெஞ்சே.

- பரணர்

135. Pālai

(The grieving heroine speaks to her friend)

O my friend of great beauty!
 Our lover trod through a wilderness
 Dotted with Iruppai trees of trembling tender leaves;
 Their blossoms are tubular, white and folded,
 And they resemble the dice of Kaḷaṅku*
 Carved out of ivory
 And they are seen scattered on the rocks
 Assailed by the summer-heat and swift-flowing wind.
 My heart that trusted him
 Is now greatly bewildered
 Very like the citizens of Kaḷuvuḷ's^ Kāmūr*
 That was jointly besieged by the Vēḷ chiefs fourteen in number,
 Who were experts in murderous wars,
 And who were endowed with everlasting renown
 And who possessed spread-out umbrellas which were sky-high.
 My charming sallow complexion
 And tender leaf-like beauty have disappeared;
 The pallor resembling
 The fresh blossoms of Pīrku
 That creeps over the bushes
 Has robbed my forehead of its lustre;
 My cool and collyrium-fed eyes
 Are now full with tears;
 My grief has crossed all bounds;
 My wisdom has deserted me
 And I am greatly distressed
 Like Ātimanti,
 Who lost her lover (in the freshes of the Cauvery).

- Parāṇar

* Kaḷaṅku - A game of girls played using small pieces of stone.

^ Kaḷuvuḷ - A shepherd-chief of great renown. He is spoken in verses 71 and 88 of the Patirrupattu (Ten tens) that glorifies the Cēra rulers.

136. மருதம்

(உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

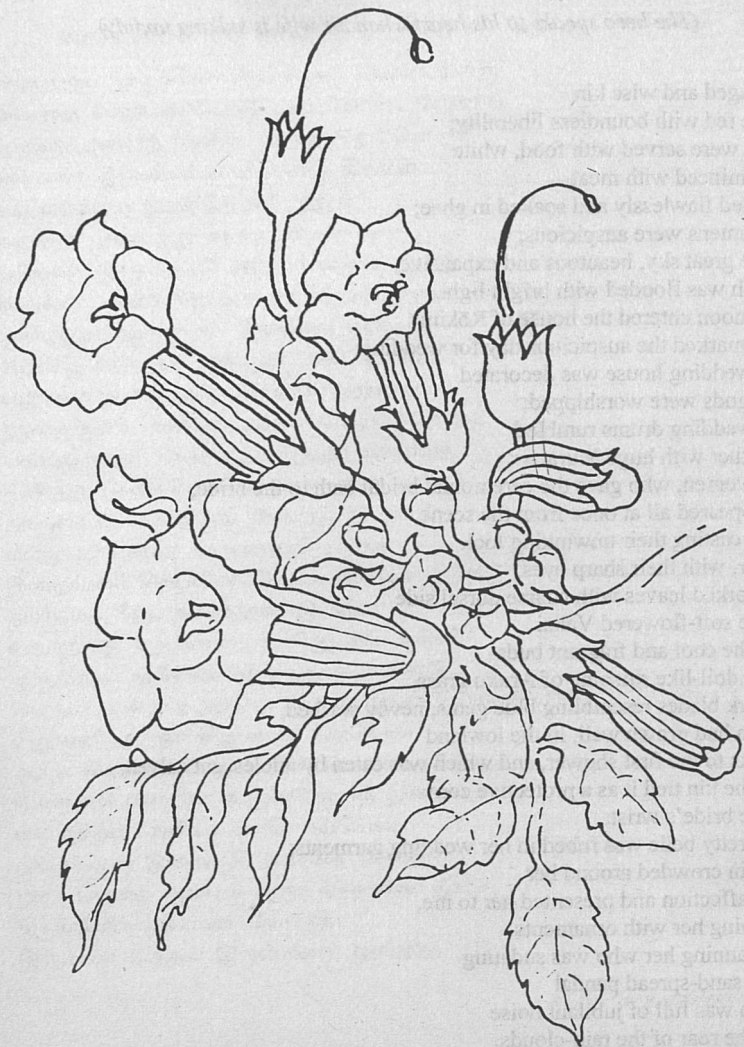
மைப்பறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
அங்கண் இருவிசம்பு விளங்கத் திங்கள்
சகடமண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பமல் அறுகைத்
தழங்குரல் வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற
மண்ணுமணி அன்ன மாதீழ்ப் பாவைத்
தண்நறு முகையொடு வெண் நூல் தட்டித்
தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்தர்
இழையணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றித்
தமர்நமக் கீத்த தலைநாள் இரவின்
உவர்நீங்கு கற்பின்எம் உயிருடம்பு அடுவி
முருங்காக் கலிங்கம் முழுவதும் வளைஇப்
பெரும்புழுக்கு உற்றநின் பிறை நுதல் பொறிவியர்
உறுவளி ஆற்றச் சிறுவரை திறவென
ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்
உறைகழி வாளின் உருவுபெயர்ந் திமைப்ப
மறைதிறன் அறியா ளாகி ஒய்யென
நாணிஎன் இறைஞ்சி யோளே பேணிப்
பருஉப்பகை ஆம்பல் குருஉத்தொடை நீவிச்
சுரும்பிமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த
இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே.

- விற்பூற்று மூதெயினனார்

136. *Marutam*

(The hero speaks to his heart when his wife is sulking unduly)

The aged and wise kin
 Were fed with boundless liberality;
 They were served with food, white
 And minced with meat,
 Cooked flawlessly and soaked in ghee;
 The omens were auspicious;
 In the great sky, beauteous and expansive,
 Which was flooded with bright light,
 The moon entered the house of Rōkini*
 That marked the auspicious day for wedding;
 The wedding house was decorated
 And gods were worshipped;
 The wedding drums rumbled
 Together with huge Muracus^;
 The women, who gave the ceremonial bridal bath to the bride,
 Disappeared all at once from the scene,
 After casting their unwinking look
 At her, with their sharp eyes;
 The forked leaves with coarse dorsal side
 Of the soft-flowered Vākai
 And the cool and fragrant buds-
 In the doll-like rhizome of Aruku grass,
 Of dark blades resembling blue gems, newly washed,
 Which had grown well, in the lowland
 Thanks to the first shower, and which was eaten by adolescent calves,
 And the kin tied it as a protective cord
 To the bride's wrist;
 The pretty belle was robed in her wedding garments;
 The kin crowded around her
 With affection and presented her to me,
 Adorning her with ornaments
 And fanning her who was sudating
 In the sand-spread pandal
 Which was full of jubilant noise
 Like the roar of the rain-clouds.
 On the first night,
 My beloved of ever endearing chastity

Who is the very abode of my soul
 Had concealed her entire body
 With a new and unrumpled garment;
 I approached her and removed
 The garment with great eagerness saying,
 “Your fresh garments have caused
 Your crescent-like forehead to sudate much;
 Uncover your visage for a while
 So that wind may play over it and dry it.”
 At that, her body dazzled
 Like a sword unsheathed!
 She knew not to conceal herself
 But covered her parts which ought to be covered
 With the help of her long and dense tresses,
 That had been adorned
 With choice blossoms buzzed by bees
 And that wore the thick and colourful wreaths
 Wrought with the petals plucked from the Āmpal blooms;
 She but dropped her head down
 All at once in joyous bashfulness!

- *Vir̥r̥ru M̥t̥eyinānār*

* Rōkiṇi - The wheel-star whose association with the full moon is considered to be the most appropriate time for wedding.

Note: The wedding rituals described in this poem and also in poem with the serial number 86 of this anthology offer clear evidence to prove that the ancient Tamil marriage was not officiated by Vedic brahmins as in later days.

137. பாலை

(தலைமகன் பிரியமெனக் கருதி வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

ஆறுசெல் வம்பலர் சேறுகிளைத்து உண்ட
சிறுபல் கேணி பிடியடி நசைஇக்
களிறுதொடேக் கடக்குங் கான்யாற்று அத்தஞ்
சென்றுசேர்பு ஒல்லா ராயினும் நினக்கே
வென்றெறி முரசின் விறல்போர்ச் சோழர்
இன்கடுங் கள்ளின் உறந்தை ஆங்கண்
வருபுனல் நெரிதரும் இகுகரைப் பேரியாற்று
உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்
பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்
வீஇலை அமன்ற மரம்பயில் இறும்பில்
தீயில் அடுப்பின் அரங்கம் போலப்
பெரும்பாழ் கொண்டன்று நுதலே தோளும்
தோளா முத்தின் தெண்கடல் பொருநன்
திண்தேர்ச் செழியன் பொருப்பின் கவாஅன்
நல்லெழில் நெடுவேய் புரையும்
தொல்கவின் தொலைந்தன நோகோ யானே.

- உறையூர் முதுகூத்தனார்

137. Pālai

*(The companion of the heroine speaks to her friend who is afraid
that her lover will part from her)*

Even though our lover has not yet taken
To the paths of jungle-rivers in the wilderness,
Where the tuskers mistake
The small puddles dug by wayfarers
In the mud for securing water
For the foot-prints of their loving mates
And move away after touching
And smelling them with their trunks,
Your forehead stands, its charm robbed of;
It now looks desolate,
Like the thicket of flowers and foliage
Where the ovens no more smoke
Since the Paṅkuni* festival is over
In the honey-smelling island grove,
Which is cool and full of beautiful silvern sand
And which is amidst the great Cauvery river,
The banks of which lie eroded
By the flowing water --
At Uraiyūr** which abounds in sweet and strong liquor,
And which is the capital of the triumphant Cōlar,
Who possess martial drums,
Which proclaim their martial victory.
Your arms were charming
Like the tall bamboo-stems
On the hill of Celiyan
Of strong chariots,
Who is a great warrior
And who is the lord of the clear-watered sea
Which abounds in unbored pearls;
They have now lost their charm.
I am greatly distressed, my friend!

- Uraiyūr Mutukūttanār

* Paṅkuni - the months of March - April.

** Uraiyūr or Uraṅtai is at present a part of Tiruccirāppalli town.

138. குறிஞ்சி

(தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது)

இகுளை கேட்டிசின் காதலம் தோழி
 குவளை உண்கண் தெண்பனி மல்க
 வறிதியான் வருந்திய செல்லற்கு அன்னை
 'பிறிதொன்று கடுத்தன ளாகி வேம்பின்
 வெறிகொள் பாசிலை நீலமொடு துடி
 உடலுநர்க் கடந்த கடலம் தாணைத்
 திருந்திலை நெடுவேல் தென்னவன் பொதியில்
 அருஞ்சிமை இழிதரும் ஆர்த்துவரல் அருவியின்
 ததும்புசீர் இன்னியங் கறங்கக் கைதொழுது
 உருகெழு சிறப்பின் முருகுமனைத் தரீஇக்
 கடம்புங் களிறும் பாடி நுடங்குபு
 தோடுந் தொடலையுங் கைக்கொண்டு அல்கலும்
 ஆடின ராதல் நன்றோ நீடு
 நின்னொடு தெளித்த நன்மலை நாடன்
 குறிவரல் அரைநாள் குன்றத் துச்சி
 நெறிகெட வீழ்ந்த துன்னருங் கூரிருள்
 திருமணி உமிழ்ந்த நாகங் காந்தள்
 கொழுமடற் புதுப்பூ ஊதுந் தும்பி
 நல்நிறம் மருளும் அருவிடர்
 இன்னா நீளிடை நினையுமென் னெஞ்சே.

- எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார்

138. Kuṛiñci

(The heroine speaks to her friend to be overheard by the hero)

O my beloved friend!
 Please hearken to me.
 Our lover, who is the lord of a goodly hill
 Affirmed and reaffirmed that he would wed us soon;
 My heart for ever contemplates with concern
 The path that he takes to, to come to our trysting place
 At dead of night; it is extensive and hazardous;
 It is infested with many a cleft
 Where dense darkness conceals every path
 And makes it impassable and where a serpent mistakes a beetle
 That sucks honey from the fresh Kāntaḷ blossoms
 Of luxuriant petals for its gem it had spat out earlier*
 By reason of its charming hue.
 As I grieved a little when my collyrium-fed Kuvaḷai-like eyes
 Were filled with crystalline tears,
 Our mother grew suspicious;
 I fear that she would arrange for the frenzied dance in our house;
 If so, Lord Murukan, the fearful god would be invoked
 For his visit to our house; the Vēlan would adorn himself
 With garlands of neem leaves, green and fragrant,
 And dark-hued Kuvaḷai blooms;
 He would sing the glory of the Kaṭampu tree and the elephant-mount
 Of Lord Murukan and dance, swaying his body every now and then
 Throughout the night, holding in his hand the Lord's garland
 Of palmyra blades and Kaṭampu blossoms,
 To the rhythms of the sweet musical instruments
 Resounding harmoniously like the uproarious clouds
 Dropping down from the lofty peaks of the Potiyil,
 The hill of Pāṇṭiyan of sea-like army and long spears
 Of shapely leaves.
 Would the frenzied dance be becoming at all?

- *Eluppanri Nakan Kumaranār*

* The ancient Tamils believed that the serpent possessed a precious gem which it spat out while seeking its prey at night.

139. பாலை

(பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

துஞ்சுவது போல இருளி விண்பக
 இமைப்பது போல மின்னி உறைக்கொண்டு
 ஏறுவது பொலப் பாடுசிறந் துரைஇ
 நிலம்நெஞ்சு உட்க ஓவாது சிலைத்தாங்கு
 ஆர்தளி பொழிந்த வார்பெயல் கடைநாள்
 ஈன்றுநாள் உலந்த வாலா வெண்மழை
 வான்தோய் உயர்வரை ஆடும் வைகறைப்
 புதலொளி சிறந்த காண்பின் காலைத்
 தண்ணறும் படுநீர் மாந்திப் பதவருந்து
 வெண்புறக் குடைய திரிமருப்பு இரலை
 வார்மணல் ஒருசிறைப் பிடவவிழ் கொழுநிழற்
 காமர் துணையொடு ஏழுற வதிய
 அரக்குநிற உருவின் ஈயல் மூதாய்
 பரப்பி யவைபோல் பாஅய்ப் பலவுடன்
 நீர்வார் மருங்கின் ஈரணி திகழ
 இன்னும் வாரா ராயின் நன்னுதல்
 யாதுகொல் மற்றவர் நிலையே காதலர்
 கருவிக் காரிடி இரீஇய
 பருவமன்அவர் வருதுமென் றதுவே.

- இடைக்காடனார்

139. Pālai

(The heroine speaks to her companion during the separation of her lover)

O my beloved friend of shapely forehead!
 The clouds darkened
 As though they slumbered
 And flashed forth splitting the heavens
 As though they winked their eyes;
 They spread out everywhere, scaling the sky

And carrying water;
 They rumbled non-stop
 And caused even the earth's bosom
 To quake in fear;
 The nimbi quick with water deliver
 Their child -- the heavy downpour;
 Now this is the last day of the rainy season;
 The polluted mother*, namely,
 The white-hued clouds
 Which had poured for many a day
 Are crawling atop the sly-high mountain
 At early dawn, that looks charming
 With the bushes glittering in the morning sun-light;
 Now, a buck whose back is white-hued,
 And whose horns are twisted
 Grazes the Aruku grass,
 Quaffs abundantly the water
 From the cool, fragrant pool
 And abides in joy with its beauteous mate
 Beneath the shade densely dark,
 Of a Piṭavam tree of blown flowers
 Beside a long stretch of sand-dunes;
 The beauteous cochineal insects,
 In hue like the red lac
 Are seen aplently,
 All crawling in groups
 As if arranged artificially,
 In the damp ground,
 Where the rain water had earlier flowed;
 This is the season
 That he marked for his return --
 - The season when the massed rain-clouds
 Rumble, winged with lightning.
 If he has not returned even at this hour,
 What may his plight be now, O my friend!

- Itaikkāṭaṇār

* Every Indian mother observes a period of pollution after delivery.

The Tamil mother observes pollution for sixteen days. On the last day, the new-born baby is named followed by certain rituals.

140. நெய்தல்

(இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகள் பாங்கற் குரைத்து)

பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
 இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
 வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 என்றூழ் விடர குன்றம் போகும்
 கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
 சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
 நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பென்ச
 சேரி விலைமாறு கூறலின் மனைய
 விளியறி ஞமலி குரைப்ப வெரீஇய
 மதர்கயல் மலைப்பின் அன்னகண் எமக்கு
 இதைமுயல் புனவன் புகைநிழல் கடுக்கும்
 மாழு தள்ளல் அழுந்திய சாகாட்டு
 எவ்வந் தீர வாங்குந் தந்தை
 கைபுண் பகட்டின் வருந்தி
 வெய்ய உயிர்க்கும் நோயா கின்றே.

- அம்முவனார்

140. Neytal

*(The hero, parting from his love after his first union with her,
speaks to his confidant)*

O my friend!

My object of love is a clanswoman

Dear to the salt-vendors

Who goad their draught bulls with sticks

And cause them pull the carts

Freighted with white and crystalline salt --

The produce of the murky creeks

Gathered by the fishers, not by any tillage;

The fishers dwell in small villages

And live fishing in the expansive sea.

The salt-vendors hawk their merchandise

As they march and cross mountains

Which have suffered fissures by reason

Of intense heat.

As she moved into the street

Swinging her hands

Her ornate and colourful bangles tinkled;

She announced thus : "We barter the white

Crystals of salt for paddy,

The measure of exchange being the same."

A domestic dog, roused by the alien voice

Began to bark;

At this, fear seized her eyes -- a lovely

Pair of battling carp.

It is those eyes that have sorely grieved me

And I heave hot sighs

Very like the bulls yoked to a cart

And held in lash by her father

At the time when they painfully drag

The cart struck in the old mire

Which is dark like the shadow of smoke

That issues from the forest

Which is burnt by the foresters

To convert it into arable land.

- Ammūvaṇār

Note: The salt-vendors are called 'Umanār' in Tamil. They are held as the fore fathers of the affluent merchant community of the Ramnad district of Tamilnadu.

141. பாலை

(மீர்விடை ஆற்றள்ளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி யுரைத்தது)

அம்ம வாழி தோழி கைம்மிகக்
கனவுங் கங்குல்தோ றினிய நனவும்
புனைவினை நல்தில் புள்ளும் பாங்கின
நெஞ்சு நனிபுகன் றுறையும் எஞ்சாது
உலகு தொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி
மழைகால் நீங்கிய மாக விசம்பில்
குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநான்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதார்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம
துவரப் புலர்ந்து தூமலர் கஞலித்
தகரம் நாறுந் தண்நறுங் கதுப்பின்
புதுமண மகடூஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇக்
கூழைக்கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர்
பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்துப்
பாசவல் இடிக்கும் இருங்கால் உலக்கைக்
கடிதிடி வெரீஇய கமஞ்தல் வெண்குருகு
தீங்குலை வாழை ஓங்குமடல் இராது
நெடுங்கால் மாஅத்துக் குறும்பறை பயிற்றுஞ்
செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால்
வெல்போர்ச் சோழன் இடையாற் றன்ன
நல்லிசை வெறுக்கை தருமார் பல்பொறிப்
புலிக்கேழ் உற்ற பூவுடைப் பெருஞ்சினை
நரந்த நறும்பு நாண்மலர் உதிரக்
கலைபாய்ந்து உகளுங் கல்சேர் வேங்கைத்
தேங்கமழ் நெடுவரைப் பிறங்கிய
வேங்கட வைப்பிற் சுரன்இறந் தோரே.

- நக்கீரர்.

141. Pālai

*(The heroine speaks to her companion who worries that she will not bear
the pangs of separation)*

My friend!

Itāyāru is a town in the domain of Karikālān
The triumphant monarch of high renown
Who supports his hapless subjects;
At this town, a newly-wedded lass --
Of cool and fragrant tresses
Which are well-dried and adorned
With dense and fresh and flawless flowers
And treated with sweet-smelling unguent --,
In the wedding house, abounding in food,
Places the milk-filled vessel
On the burning oven of many knobs
And then in the company of her young mates
Whose tresses are short, and whose bangles are small,
Pluck out from the vast field
The well-ripe ears of paddy
Pours the grains into a mortar
And strikes with force
Using a pestle wrought of dark and hard wood,
To prepare beaten rice;
Scared by the pounding noise,
A white heron of advanced pregnancy
Avoids perching on the high leaf
Of the banana tree with a sweet bunch of fruit
And wings slowly to a tall-trunked mango tree.
To come by wealth,
Equal to that prosperous city of Itāyāru
Our lover trod through the paths
Amidst a wilderness
Dotted with hamlets in the range
Of the Veṅkatam hill
Of lofty peaks, bright and honey-smelling,
Where monkeys joyfully leap out
Shedding the fragrant, beauteous and fresh blossoms
Of high-branched Narantam trees

Causing them fall
Amidst the flowers of Vēṅkai trees on the hill,
Whose hue resembles the hue of leopard
Of manifold dots.
May he come back soon,
To celebrate with us
The festival which is observed by all folks
Who, gathering together
Light the streets with lamps
And hang garlands everywhere
In our hoary and triumphant village.
That is a festival observed at mid-night
Free from darkness,
When the full moon glows bright
Revealing clearly its leporine stain,
In the unclouded expansive heavens.
During that season
The ploughshares are idle
And the husbandmen cease to labour
And the rainy season is over.

- *Nakkīrār*

Note: The Kārtikai festival is celebrated by the Saivites with great enthusiasm. It is the light-festival conducted in honour of Lord Shiva and also Lord Murukan.

142. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறி வந்து நீங்குத் தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

இலமலர் அன்ன அஞ்செந் நாவிற
புலமீக் கூறும் புரையோர் ஏத்தப்
பலர்மேந் தோன்றிய கவிகை வள்ளல்
நிறையருந்தாணை வெல்போர்மா ந்தரம்
பொறையன் கடுங்கோப் பாடிச் சென்ற
குறையோர் கொள்கலம் போல நன்றும்
உவவினி வாழிய நெஞ்சே காதலி
முறையின் வழா அது ஆற்றிப் பெற்ற
கறையடி யானை நன்னன் பாழி
ஊட்டரு மரபின் அஞ்சுவரு பேளய்க்
சுட்டெதிர் கொண்ட வாழ்மொழி மிஞிலி
புள்ளிற் கேமமாகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானை அதிகற் கொன்றுவந்து
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பிற
பலரறி வுறுதல் அஞ்சிப் பைப்பைய
நீர்த்திரள் கடுக்கும் மாசில் வெள்ளிச்
தூர்ப்புறு கோல்வளை செறித்த முன்கைக்
குறையறல் அன்ன இரும்பல் கூந்தல்
இடனில் சிறுபுறத் திழையொடு துயல்வரக்
கடல்மீன் துஞ்சும் நள்ளென் யாமத்து
உருவுகிளர் ஏர்வினைப் பொலிந்த பாவை
இயல்கற் றன்ன ஒதுக்கினள் வந்து
பெயலலைக் கலங்கிய மலைப்பூங் கோதை
இயலெறி பொன்னிற் கொங்குசோர்பு உறைப்பத்
தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்
வடிப்புறு நரம்பில் தீவிய மொழிந்தே.

142. Kurin̄ci

*(The hero addresses his heart while parting from the heroine
after his nocturnal tryst)*

O my heart! May you prosper!
 Māntaran̄ Porayan̄ Kaṭuṅkō is the lord of an irresistible force and elephants
 Ever-triumphant; as a patron of suppliants, he excelled all other kings,
 He was hailed by poets of lofty wisdom
 Whose tongues were beauteous, ruddy and soft like thee Ilavu-blossoms:
 May your heart be filled with boundless joy
 Like the begging bowls of the suppliants
 Who call on him, singing his praise;
 In this densely dark mid-night
 When even the fishes of the sea are asleep,
 Came here our sweetheart and embraced us so passionately
 That her bangles left on our body their impress,
 The while she articulated sweet words
 Like the strumming of the well-twisted strings of a yāl;
 As she walked gently, she resembled
 A splendrous doll of exquisite craftsmanship
 That was learning to walk;
 Her wreaths were wrought of mountain-blooms
 From which fell down flowers dripping with honey,
 Assailed by the pouring rain; they resembled the golden sparkles
 That issued when a smith was at work in his smithy;
 Her forearms were decked with bangles, argent and crystalline;
 They were shapely to boot; her dark and dense hair
 Was like unto the murky river-sand
 When the flow of water thereon decreased;
 Those tresses danced with her bijou jewels
 Which she wore on her nape;
 She walked slowly, apprehensive of public exposure,
 Similar to the triumphant clamour of the battle-field
 Where the dance of victory was enacted
 By the ever-truthful Miṇili
 Who sacrificed to the frightful and unsatiable ghouls
 That abode at Pāl̄i of Nannan̄ who would not swerve from righteous governance
 And whose elephants, received as tribute,
 Had legs resembling mortars; it was this Miṇili
 Who, after vanquishing and killing the famed Atikan̄
 The saviour of the birds that enacted the dance of bright sword.

143. பாலை

(பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகனைத் தோழி தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு
செல்வமுங்குவித்தது)

செய்வினைப் பிரிதல் எண்ணிக் கைம்மிகக்
காடுகவின் ஒழியக் கடுங்கதிர் தெறுதலின்
நீடுசினை வறிய வாக ஒல்லென
வாடுபல் அகலிலை கோடைக்கு ஒய்யும்
தேக்கமல் அடுக்கத்து ஆங்கண் மேக்கெழுபு
முளிஅரில் பிறந்த வளிவளர் கூர்ளரிச்
சுடர்நிமிர் நெடுங்கொடி விடர்முகை முழங்கும்
வெம்மலை அருஞ்சரம் நீந்தி ஐய
சேறும் என்ற சிறுசொற் கிவட்கே
வசையில் வெம்போர் வானவன் மறவன்
நசையின் வாழ்நர்க்கு நன்கலஞ் சுரக்கும்
பொய்யா வாய்வான் புனைகழல் பிட்டன்
மைதவழ் உயர்சிமைக் குதிரைக் கவா அன்
அகலறை நெடுஞ்சுனைத் துவலையின் மலர்ந்த
தண்கமழ் நீலம் போலக்
கண்பனி கலுழ்ந்தன நோகோ யானே.

- ஆலம்பேரி சாத்தனார்

143. Pālai

(The companion of the heroine importunes the hero to abandon his journey in quest of wealth)

Sir,

It is a well-nigh impassable path
 In a hot montane region
 Where the fierce sun-rays scorch
 Beyond endurance and despoil the forest
 And where the westerly assails
 The densely growing teak trees in the hill-range
 And causes their manifold and broad and faded foliage
 Fall down noisily leaving the high branches bare,
 And where the strong wild fire
 Born of dried-up bushes
 Grows tall fanned by the blowing wind
 And rises high with dazzling flames
 And roars entering the clefts and caves
 In the mountain.
 The very few words articulated to her
 That you intended to tread such a waste
 Have caused this girl's eyes get bedewed with tears
 And they now resemble
 The blooms of cool and fragrant water lily
 That burgeon by the spray of water
 Of the deep spring in the wide rock
 On the Kutirai-mountain
 Whose peaks are clad with clouds;
 It is in the realm of Pittan
 Who wields a never-failing sword
 And who wears a beauteous heroic anklet
 And who is the warrior of Vānavan*
 Renowned for his blameless and fierce wars
 And who showers upon his suppliants
 Lovely jewels.
 I grieve for her, O great one!

- Ālampēri Cāttṇār

Vānavan: One of the names of the Cēra line of rulers.

144. முல்லை

(வினைமுற்றிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்கு உரைப்பானாய்ப் பாகற்குச் சொல்லியது)

வருதும் என்ற நாளும் பொய்த்தன
அரியேர் உண்கண் நீரும் நிலலா
தண்கார்க்கு ஈன்ற பைங்கொடி முல்லை
வைவாய் வான்முகை அவிழ்ந்த கோதை
பெய்வனப்பு இழந்த கதாப்பும் உள்ளார்
அருள்கண் மாறலோ மாறுக அந்தில்
அறனஞ் சலரே ஆயிழை நமரெனச்
சிறிய சொல்லிப் பெரிய புலம்பினும்
பனிபடு நறுந்தார் குழைய நம்மொடு
துனிதீர் முயக்கம் பெற்றோள் போல
உவக்குவள் வாழிய நெஞ்சே விசும்பின்
ஏறெழுந்து முழங்கினும் மாறெழுந்து சிலைக்கும்
கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறைப்
போர்வேட்டு எழுந்த மள்ளர் கையதை
கூர்வாழ் குவிமுகஞ் சிதைய நூறி
மானடி மருங்கில் பெயர்த்த குருதி
வான மீனின் வயின்வயின் இமைப்ப
அமரோர்த்து அட்ட செல்வம்
தமர் விரைந்து உரைப்பக் கேட்கும் ஞான்தே.

- மதுரை அளக்காஞ்ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்

144. Mullai

(The hero crowned with success, addresses his heart as though
it is intended for his charioteer)

O my heart, may you prosper!
“My friend of choice jewels!
The day that our lover marked
For his return, is now gone;
His affirmations have proved to be false;
Tears have not stopped pouring
From our eyes, streaked red and touched with khol;
With the advent of the cool rainy season,

The sharp-tipped and silvery buds
 Have burgeoned in the green Mullai creepers;
 Our lover has even forgotten our tresses
 That have lost their beauty
 Of being adorned with flower-wreaths;
 Let him turn merciless
 If he chooses to be so;
 He is not even afraid
 Of violating dharma.”
 Thus would complain our beloved
 To her companion
 About trivial lapses of ours
 And grieve a lot.
 Yet she would feel elated
 As though she had a relentless union with us
 Causing her cool and fragrant
 Wreaths of flowers get crushed,
 Should she hear from our kin,
 Who rush there from here,
 Of the wealth -- our victory
 Got by destroying the foes
 In the battle-field
 In which the blood that is stagnant
 In the hoof-prints of horses
 Shines in every place
 Like unto the heavenly stars.
 It is the blood caused to gush out
 From the bodies of the foes
 By our warriors who rose up
 From their martial camps
 Eager to give battle
 And who annihilated their foes
 With their swords whose pointed tips
 Got blunted in the process.
 In these camps are musty tuskers
 Which unafraid, whirl and trumpet
 As though in response to the rumbling
 Of thunderbolts of the sky.

145. பாலை

(மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது)

வேர்முழுது உலறி நின்ற புழல்கால்
 தேர்மணி இசையில் சிள்வீடு ஆர்க்கும்
 வற்றல் மரத்த பொன்தலை ஓதி
 வெயில்கவின் இழந்த வைப்பில் பையுள்கொள
 நுண்ணிதின் நிவக்கும் வெண்ணெருமை வியன்காட்டு
 ஆளில் அத்தத்து அளியள் அவனொடு
 வாள்வரி பொருத புண்கூர் யானை
 புகர்சிதை முகத்த குருதி வார
 உயர்சிமை நெடுங்கோட்டு உருமென முழங்கும்
 அருஞ்சரம் இறந்தனள் என்ப பெருஞ்சீர்
 அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
 தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
 நன்னர் மெல்லிணர்ப் புன்னை போலக்
 கடுநவைப் பமஇயர் மாதோ களிமயில்
 குஞ்சரக் குரல் குருகோடு ஆலும்
 துஞ்சா முழவின் துய்த்தியல் வாழ்க்கைக்
 கூழுடைத் தந்தை இடனுடை வரைப்பின்
 ஊமுடி ஒதுங்கினும் உயங்கும் ஐம்பால்
 சிறுபல் கூந்தல் போதுபிடித் தருளாது
 எறிகோல் சிதைய நூறவுஞ் சிறுபுறம்
 எனக்குரித் தென்னாள் நின்றவென்
 அமர்க்கண் அஞ்ஞெயை அலைத்த கையே.

- சுயமனார்

145. Pālai

(The lament of the nurse)

It is said that my pitiable daughter eloped
 With her lover through a wilderness
 Where there are villages that lie widowed of their charm
 Owing to aestival heat.
 There are dried-out trees of hallow trunks;
 From their holes, cicadas make tinkling noise
 Like chariot-bells;
 On these trees are seen, fatigued, and slow-moving chameleons
 Of golden-hued heads.
 The wilderness is extensive and dotted with white Nema trees;
 In the path hard to tread,
 And without human traffic,
 A tusker receives grievous wounds
 And the speckles of its visage get bruised and blood gushes out;
 It trumpets thunder-like on the high mountain-peak.
 Her father is a prosperous man
 Who lives a full life;
 His house is spacious abounding in food-stuffs;
 There, the gay peacocks shriek with Kuruku birds,
 Which trumpet like tuskers;
 Drums are sounded there non-stop;
 In such a house,
 When my darling walked but a few steps, all gently,
 Felt pained;
 (When once) I caught hold of her short and dense tresses
 Together with the flower-wreath adorning them,
 And mercilessly beat her,
 The stick I used got smashed;
 My daughter of tranquil eyes
 Stood unflinching, as though the beaten back was someone else's.
 May those cruel hands of mine
 Which beat her undergo sufferings
 Very like Titiyan's old Punnai*
 Of huge trunk and soft and lovely bunches of flowers
 Cut down by Anni of lofty renown
 At the battle-field of Kurukkai Parantalai.

- Kayamaṇār

* Reference to the Punnai of Titiyan is found in verse no:126 of this collection.

146. மருதம்

(வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணற்குத் தலைமகள் வாயில் மறுத்தது)

வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் ஏனறு
பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி
மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇப்
படப்பை நண்ணிப் பழனத் தல்கும்
கலிமகிழ் ஊரன் ஒலிமணி நெடுந்தேர்
ஒள்ளிழை மகளிர் சேரிப் பன்னாள்
இயங்கல் ஆனாது ஆயின் வயங்கிழை
யார்கொல் அளியள் தானே எம்போல்
மாயப் பரத்தன் வாய்மொழி நம்பி
வளிபொரத் துயல்வருந் தளிபொழி மலரில்
கண்பனி ஆகத்து உறைப்பக் கண்பசந்து
ஆயுழம் அயலும் மருளத்
தாயோம்பு ஆய்நலம் வேண்டா தோனே.

- உவர்ககண்ணூர்ப் புல்லங்கிரனார்

146. Marutam

(The heroine speaks to the Pāṇan who calls on her as the hero's messenger)

He is the chief of a fecund village
Which is dinsome and jubilant.
There a he-buffalo, strong and lordly,
Enters a cool tank, rich in blossoms;
And wallows thither throughout the day.
Then he visits the gardens in the company
Of a goodly and young she-buffalo
Of innocent looks, for grazing
And then stays in the corn-field.
You say his chariot of tinkling bells
Did not visit for a long time
The streets of hetairas of dazzling jewels.
If so, who is she, my friend,
The pitiable one, decked with glittering jewels
Who, like myself, does not bother to take care
Of her beauty fostered by her mother
With utmost care?
Who then is she whose eyes,
Agitated like unto the rain-drenched flowers
Assailed by blowing wind,
Rain tears and wet her breasts
Causing bewilderment to her mates and others?
Lo, she has believed the words of the deceitful gigo!

- Uvarkkaṇṇūr Pullankīraṇār

147. பாலை

(செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

ஓங்குமலைச் சிலம்பில் பிடவுடன் மலர்ந்த
 வேங்கை வெறித்தழை வேறுவகுத் தன்ன
 ஊன்பொதி அவிழாக் கோட்டுகிர்க் குருளை
 மூன்றுடன் ஈன்ற முடங்கர் நிழத்த
 துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தெனப்
 பொறிகிளர் உழுவைப் போழ்வாய் ஏற்றை
 அறுகோட்டு உழைமான் ஆண்குரல் ஓர்க்கும்
 நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை
 வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்
 செலவயர்ந் திசினால் யானே பலபுலந்து
 உண்ணா உயக்கமொடு உயிர்செலச் சாஅய்த்
 தோளும் தொல்கவின் தொலைய நாளும்
 பிரிந்தோர் பெயர்வுக் கிரங்கி
 மருந்துபிறி தின்மையின் இருந்துவினை இலனே.

- ஒளவையார்

147. Pālai

(The heroine speaks to her friend when she learns through her of the intended journey of the hero in quest of wealth)

O my friend!

I resent many things and abstain from food;

My starving has weakened me

And I am at the threshold of death.

My arms have lost their former charm;

I spend everyday grieving for the separation of my lover;

As I find no medicine for my grief,

I but exit all deedless.

So, like Vellivīti,*

I have firmly resolved to go in quest of my lover

Through the branching paths, interminably long,

Where a leopard of its mouth wide open

And body brightly spotted

Sharply listens to the masculine voice

Of a buck of twisted antlers

Intending to kill it

To appease the hunger of its famished mate

That lies in a cleft near a boulder

After having littered three cubs,

Whose curved claws are still veiled by the skin

And which look like

The fragrant leaves of Vēṅkai

Distinctly placed in serried order;

Such Vēṅkai blooms burgeon along with Piṭavu flowers

In the high hill-range.

(It is through this path I mean to travel).

- Avvaiyār

* A woman poet of the ancient Tamil Nadu. Poems bearing the serial numbers 45 and 362 are her compositions.

148. குறிஞ்சி

(மகல் வருவானை இரவு வருகின்றது)

பனைத்திரள் அன்ன பரேர்எறுழ்த் தடக்கைக்
கொலைச்சினந் தவிரா மதனுடை முன்பின்
வண்டுபடு கடாஅத்து உயர்மருப்பு யானை
தண்கமழ் சிலம்பின் மரம்படத் தொலைச்சி
உறுபுலி உரறக் குத்தி விறல்கடிந்து
சிறுதினைப் பெரும்புனம் வவ்வும் நாட
கடும்பரிக் குதிரை ஆஅய் எயினன்
நெடுந்தேர் மிஞிலியொடு பொருதுகளம் பட்டெனக்
காணிய செல்லாக் கூகை நாணிக்
கடும்பகல் வழங்கா தாஅங்கு இடும்பை
பெரிதால் அம்ம இவட்கே அதனால்
மாலை வருதல் வேண்டும் சோலை
முனைமேய் பெருங்களிறு வழங்கும்
மலைமுதல் அடுக்கத்த சிறுகல் ஆறே.

- பரணர்

- 4562 -

* A woman poet of the ancient Tamil Nadu. Poems bearing the serial numbers 45 and 462 are her compositions.

148. Kurin̄ci

*(The companion of the heroine requests the hero to visit
his beloved during evening)*

O chief,
You are the lord of a mountainous country
Where an elephant in the mountain,
Cool and fragrant, destroys trees and charges a tigere
Causing it to growl in pain and then plunders
The extensive field of the tiny millet crop.
That elephant, murderous, wrathful and proud of its immense strength
Is endowed with a huge, mighty and comely trunk;
Its tusks are upturned and its cheeks stream with must buzzed by bees.
May you come here during evening through the path
Full of small gravel by the hill where roam huge tuskers
That graze the young bamboo shoots growing in the groves.
Boundless is this girl's agony.
It is akin to the agony of the owl which in broad day-light grieved
In its hole alone as it could not attend the funeral (during day time)
When Āy Eyinaṇ* of swift-footed horses fell dead
When he fought with Miṇili of tall chariots.

- Paraṇar

*Āy Eyinaṇ is regarded as the friend of birds. This fact is spoken in another poem also. (208)

149. பாலை

(தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கியது)

சிறுபுன் சிதலை சேண்முயன் நெடுத்த
 நெடுஞ்செம் புற்றத்து ஒடுங்கிரை முனையின்
 புல்லரை இருப்பைத் தொள்ளை வான்பூப்
 பெருங்கை எண்கின் இருங்கிளை கவரும்
 அத்தம் நீளிடைப் போகி நன்றும்
 அரிதுசெய் விழுப்பொருள் எளிதினிற் பெறினும்
 வாரேன் வாழியென் நெஞ்சே சேரலர்
 சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
 யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
 பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
 வளங்கெழு முசிறி ஆர்ப்பெழ வளைஇ
 அருஞ்சமங் கடந்து படிமம் வவ்விய
 நெடுநல் யானை அடுபோர்ச் செழியன்
 கொடிநுடங்கு மறுகில் கூடல் குடாஅது
 பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி உயரிய
 ஒடியா விழவின் நெடியோன் குன்றத்து
 வண்டுபட நீடிய குண்டுசுனை நீலத்து
 எதிர்மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்
 அரிமதர் மழைக்கண் தெண்பனி கொளவே.

- எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் -

149. Pālai

(The hero addresses his heart, and abandons his intended journey in pursuit of wealth)

O my heart!
 My you prosper.
 My beloved has eyes which are tranquil
 Cool and red-streaked;
 They resemble a pair of Kuvaḷai-blossoms
 Placed side by side --
 Blossoms which are long-stalkd and buzzed by bees
 And which blossomed in the deep spring
 On the hill of ceaseless festivals
 Where reigns Lord Murukan of high renown
 Who holds a banner of ocellated peacock.
 That hill is west of Kūṭal*
 The city in whose streets streamers waft.
 It is the capital of the martial Celiyan;
 He rides a princely tusker
 And he besieged the prosperous port of Muciṛi
 Of great din and bustle,
 Captured it and took possession of a god's idol;
 Muciṛi is a prosperous city
 To which the vessels of the Yavanas
 Built with care by skilled ship-builders,
 Come laden with gold and return laden with pepper,
 Agitating the foaming waters
 Of the great Cullī river of the Cēra kings.
 Even if I were to come by with ease,
 Very great riches, obtainable only by strenuous efforts,
 After crossing an extensive wilderness
 Where herds of heavy-handed bears
 Cull the white pith for food
 From tall termite-hills wrought with great effort
 By the tiny termites, gorge on it and when satiated,
 Proceed to eat the tubular and white flowers
 Of the Iruppai trees,
 The trunks of which look desolate,
 I will not go with you
 Suffering her eyes to get tear-bedewed.

- Erukkāṭṭūr Tāyaṅkaṇṇanār

* The hill referred to here is Tiruppaṇkuraṁ, one of the six abodes of Murukan.

150. நெய்தல்

(பகற்குறி வந்து கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனைத் தோழி
செறிப்பறிவுறிஇ வரைவு கடாயது)

பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென
ஆகத் தரும்பிய சுணங்கும் வம்புவிடக்
கண்ணுருத் தெழுதரும் முலையும் நோக்கி
எல்லினை பெரிதெனப் பன்மாண் கூறிப்
பெருந்தோள் அடைய முயங்கி நீடுநினைந்து
அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே கடுஞ்செலல்
வாள்சுறா வழங்கும் வளைமேய் பெருந்துறைக்
கணைத்த நெய்தற் கண்போன் மாமலர்
நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ
மாலை மணியிதழ் கூம்பக் காலைக்
கள்நாறு காவியொடு தண்ணென மலருங்
கழியுங் கானலுங் காண்தொறும் பலபுலந்து
வாரார் கொல்லெனப் பருவரும்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்தே.

- குறுவழுதியார்

150. Neytal

(The companion of the heroine importunes the hero to web her friend)

Our mother keenly observed my friend's hair comely and fit for plaiting;
She observed too, the golden spots scattered on her bosom
And her breasts whose areolar nipples rise stiff and pierce her breast-band;
She repeatedly said: "You are immensely enchanting".
She embraced her supple arms with utmost affection and tightened her
surveillance after prolonged cogitation.

Ours is a wide ford where the conches graze and the swift-moving sword-fish
Of ensiform horns roam in the creeks; here blow Neytal,
Densely petalled and ocellate together with the honeyed Cerunti;
The gem-like petals of flowers fold in the evening and in the morn,
They unfold together with the cool and nectarine Kāvi;
Whenever my friend beholds these creeks and groves,
Her heart grows confused with many a thought and she hates
All that is dear to her;
O chief whose chest is adorned with garlands,
Even when you part from her
Her heart but aches for your speedy return!

• - *Aṇṭarmakan Kuruvaḷutiṃyār*

151. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் சொல்லியது)

தம்நயந்து உறைவோர்த்.தாங்கித் தாம்நயந்து
 இன்னமர் கேளிரொடு ஏமுறக் கெழீஇ
 நகுதல் ஆற்றார் நல்கூர்ந் தோரென
 மிகுபொருள் நிணையும் நெஞ்சமொடு அருள்பிறிது
 ஆபமன் வாழி தோழி கால்விரிபு
 உறுவளி எறிதொறுங் கலங்கிய பொறிவரிக்
 கலைமான் தலையின் முதன்முதல் கவர்த்த
 கோடலங் கவட்ட குறுங்கால் உழிஞ்சில்
 தாறுசினை விளைந்த நெற்றம் ஆடுமகள்
 அரிக்கோற் பறையின் ஐயென வொலிக்கும்
 பதுக்கைத் தாய செதுக்கை நீழற்
 கள்ளி முள்ளரைப் பொருந்திச் செல்லுநர்க்கு
 உறுவதுசுறுஞ் சிறுசெந் நாவின்
 மணியோர்த் தன்ன தெண்குரல்
 கணிவாய்ப் பல்லிய காடிற்றத் தோரே.

- காவன் முல்லைப் பூதரத்தனார்

151. Pālai

(The grieving heroine speaks when her lover is away in quest of wealth)

O my friend!
 May you prosper.
 Our lover crossed a wilderness
 Rich in short-trunked Uḷiñcil trees
 Whose forked branches are looking like
 Horns of a buck dotted and striped
 Which are just emerging.
 The well-ripened pods in the clusters
 On the branches of those trees
 Rattle like the drum --
 The drum that sounds wondrously --,
 When a dansuse dances,
 Whenever the violent wind blows.
 There are heaps of gravel on whose rough surface
 A scanty shade is cast by a cactus
 From whose thorny base, a lizard, the sylvan oracle,*
 With its tiny and ruddy tongue
 Plays the role of the fortuneteller for the wayfarers
 With its voice, clear like the tinkling bell.
 Our hero resolved thus:
 They indeed are the poor
 Who foster not their dependants
 And are unable to thrive in a joyous life
 Linked with the company of those dear to them!
 So, goaded by a heart to earn immense wealth
 He had parted from us as well as grace.

- Kāvalmullaipputārattanār

* The oracular nature of the lizard is mentioned in the following verses in this anthology: 9,88,289,351,387.

152. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிவந்து நீங்குத் தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

நெஞ்சுநடுங் கரும்படர் தீர வந்து
குன்றுழை நண்ணிய சீறார் ஆங்கண்
செலீ இய பெயர்வோன் வணர்சுரி ஐம்பால்
நுண்கோல் அகவுநர்ப் புரந்த பேரிசைச்
சினங்கெழு தானைத் தித்தன் வெளியன்
இரங்குநீர்ப் பரப்பின் கானலம் பெருந்துறைத்
தனந்தரும் நன்கலஞ் சிதையத் தாக்கும்
சிறுவெள் இறவின் குப்பை யன்ன
உறுபகை தருஉம் மொய்ம்முசு பிண்டன்
முனைமுரண் உடையக் கடந்த வென்வேல்
இசைநல் ஈகைக் களிறுவீச வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்
ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பிற்
களிமயில் கலாவத்து அன்ன தோளே
வல்வில் இளையர் பெருமகள் நள்ளி
சோலை யடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த
கடவுள் காந்தள் உள்ளும் பலவுடன்
இறும்புது கஞலிய வாய்மலர் நாறி
வல்லினும் வல்லா ராயினுஞ் சென்றோர்க்குச்
சாலவிழ் நெடுங்குழி நிறைய வீசும்
மாஅல் யானை யாஅய் கானத்துத்
தலையாற்று நிலைஇய சேயுயர் பிறங்கல்
வேயமைக் கண்ணிடை புரைஇச்
சேய ஆயினும் நடுங்குதாயர் தருமே.

- பரணர்.

152. Kurin̄ci

(The hero addresses his heart, having met with his sweetheart)

O my heart!
Our sweetheart arrived here
To cure us of our boundless love-sickness
That shook us all the while;

Now she returns to her house
 In the hamlet by the hill;
 Her tresses, fit to be dressed in five different styles
 Resemble the plumage of the gleeful peacocks
 That abide in the Pāli
 Of garlanded Nannan, the renowned lord of Pāram;
 He is one who bestows tuskars
 On the minstrels;
 His triumphant spears pierced through the chests
 Of Contentious Piṇṭan and conquered him;
 Piṇṭan was a mighty chief
 Fatally troublesome to his foes
 Like the droves of Irāls--
 Small, white and innumerable--,
 That attack and destroy the vessels
 Laden with gold, at the ford of Perunturai
 Wide and beauteous, on the shore
 Of the roaring sea of Tittan Veliyan,
 The lord of mighty armies,
 The one who is the parton of Akavans*--,
 The holders of wands--,
 And hence possessed of great renown.
 In the hill of Naḷli, the lord of archers,
 Divine Kāntaḷ burgeons and feeds the chafers;
 Her shoulders--
 Like unto the bamboo stem between the nodes,
 The bamboo that grows on the top
 Of the high peak of the mountain
 Girt with a forest at Talayāru,
 The town of Āy, the lord of huge elephants,
 Who liberally gives the food of rice
 Cooked in colossal pots,
 Alike to the minstrels--
 Able as well as not so able--
 With which they fill their famished stomachs --,
 Breathe a scent like unto the fragrance of a host
 Of such wondrous and beauteous Kāntaḷs.
 These shoulders, though they be far away,
 Cause us misery and make us quake in fear.

- Parananar

* A clan of suppliants who sang the praise of patrons.

153. பாலை

(மகட் போக்கிய செவில்த்தாய் சொற்றது)

நோகோ யானே நோதகும் உள்ளம்
 அம்தீங் கிளவி ஆயமொடு கெழீஇப்
 பந்துவழிப் படர்குவன் ஆயினும் நொந்துநனி
 வெம்புமன் அளியள் தானே இனியே
 வன்க ணாளன் மார்புற வளைஇ
 இன்சொற் பிணிப்ப நம்பி நம்கண்
 உறுதரு விழுமம் உள்ளாள் ஒய்யெனத்
 தெறுகதிர் உலையி வேனில் அம்காட்டு
 உறுவளி ஒலிகழைக் கண்ணுறுபு தீண்டலின்
 பொறிபிதிர்பு எடுத்த பொங்கெழு கூரெரிப்
 பைதறு சிமையப் பயநீங்கு ஆரிடை
 நல்லடிக்கு அமைந்த அல்ல மெல்லியல்
 வல்லுநள் கொல்லோ தானே எல்லி
 ஓங்குவரை அடுக்கத்து உயர்ந்த சென்னி
 மீனொடு பொலிந்த வானில் தோன்றித்
 தேம்பாய்ந்து ஆர்க்குந் தெரியினர்க் கோங்கின்
 காலுறக் கழன்ற கண்கமழ் புதுமலர்
 கைவிடு சுடரில் தோன்றும்
 மைபடு மாமலை விலங்கிய சுரனே.

- சேரமான் இளங்குட்டுவன்

153. Pālai

(The foster mother laments the elopement of her daughter)

My pitiable daughter would feel great pain
 Even when she pursued the ball in the play-field
 Compained by her playmates
 Who articulated sweet and beauteous words.
 Alas, she has now eloped with her lover,
 A cruel one, who lured her away
 Holding her close to his chest;
 He shackled her with his honeyed words
 And she willingly followed him;
 She did not even feel for my suffering;
 This is not summer when the torturing rays of the sun
 Have scorched the forest entire;
 Here, the violent summer-wind
 Strikes at the nodes of the dried-up
 And creaking bamboos and they produce blazing fire
 Throwing up sparks which despoil the greenery
 Of the mountain peaks and cause the paths barren.
 The acclivities of the mountain range
 With the bright bunches of flowers
 Which are buzzed by the bees, of the Kōṅku trees
 Look like the sky studded with stars;
 The flowers that fall down, beaten by wind
 And send forth their fragrance, look like
 Sparkles of fire, manually scattered!
 These paths are not suited for the treading of the pretty and soft feet
 Of the delicate one!

- Cēranmān Ilaiṅkuṭṭuvan

154. முல்லை

(வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

படுமழை பொழிந்த பயமிகு புறவின்
 நெடுநீர் அவல பசுவாய்த் தேரை
 சிறுபல் இயத்தின் நெடுநெறிக் கறங்கக்
 குறுபல் பிடவின் நெடுங்கால் அலரி
 செந்நில மருங்கின் துணையிர் வரிப்ப
 வெஞ்சின அரவின் பைஅணந் தன்ன
 தண்கமழ் கோடல் தாதுபிணி அவிழத்
 திரிமருப்பு அரலை தெள்ளறல் பருகிக்
 காமர் துணையொடு ஏமுற வதியக்
 காடுகவின் பெற்ற தண்பதப் பெருவழி
 ஓடுபரி மெலியாக் கொய்சுவல் புரவித்
 தாள்தாழ் தார்மணி தயங்குபு இயம்ப
 ஊர்மதி வலவ தேரே சீர்மிகுபு
 நம்வயிற் புரிந்த கொள்கை
 அம்மா அரிவையைத் துன்னுகம் விரைந்தே.

- பொதும்பிற் புல்லாளங் கண்ணியார்

154. Mullai

(The hero speaks to his charioteer after completing his mission)

The fruitful woodland received a heavy downpour,
 The open-mouthed frogs croak
 Like many a small musical instrument,
 From the deepwatered ponds throughout the long route.
 The long - stalked flowers of the short bushes of Piṭavam
 Fall on the soil covered with fine sand
 And look picturesque. The fragrant and cool Koṭal buds unpetal,
 Spreading their pollen in the air
 And look like the raised hoods of wrathful serpents;
 The bucks of twisted horns drink the clear water and enjoy
 The blissful company of their loving mates;
 The forest presents a beauteous look
 Throughout the cool and long route;
 O my charioteer!
 May you drive your chariot through this cool path
 With the steeds of trimmed manes galloping in great speed
 The while, the bells that hang down
 And touch their legs, tinkle sweetly.
 I should reach my love of great beauty and dark complexion,
 The one who loves me so dearly!

- Potumpil Pullālaṅkaṇṇiyār

155. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகள் சொல்லியது)

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
 பிறன் கடைச் செலா அச் செல்வமும் இரண்டும்
 பொருளின் ஆகும் புணையிழை என்றுநம்
 இருளோர் ஐம்பால் நீவி யோரேல்
 நோய்நாம் உழக்குவ மாயினுந் தாந்தம்
 செய்வினை முடிக்க தோழி பல்வயின்
 பயநிரை சேர்ந்த பாழ்நாட் டாங்கண்
 நெடுவிளிக் கோவலர் கூவல் தோண்டிய
 கொடுவாய்ப் பத்தல் வார்ந்துகு சிறுகுழி
 நீர்காய் வருத்தமொடு சேர்விடம் பெறாது
 பெருங்களிறு மிதித்த அடியகத்து இரும்புலி
 ஒதுங்குவன கழிந்த செகம்பல் ஈர்வழி
 செயிர்தீர் நாவின் வயிரியர் பின்றை
 மண்ணார் முழவின் கண்ணகத்து அசைத்த
 விரலூன்று வடுவில் தோன்றும்
 மரல்வாடு மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- பாலைபாடிய பெருங் கடுங்கோ

155. Pālai

(The heroine speaks with grief when the hero is away)

O my friend!

It is a ruined land (once) very rich in milch-cows;
 There are cowherds whose whistling is heard far away;
 They dig wells and bale out water with troughs of curved mouths;
 As the small pit into which flows
 The water from these troughs go dry,
 The thirsty and huge elephants that approach these pits
 Are disappointed, not getting any water.
 On the foot prints of these tuskers
 Stamped in the damp and miry soil,
 Huge tigers walk and leave their foot prints
 Which now look like the finger-prints
 On the face of the drum
 Pasted with black clay --
 The drum that hangs down
 From the backs of the dancers (Vayiriyar)*
 Whose tongues are blemishless.
 Here again,
 The Maral plants are wilting by reason of excessive heat;
 Our love crossed a mountain
 Surrounded by many such places.
 Before he parted from us,
 He stroked my dark and beauteous tresses and said unto me:
 "O belle of beauteous jewels!
 A life that does not deviate from the path of virtues
 And prosperity that saves one from seeking the help of others
 Under any circumstances, is assured by wealth only".
 May his efforts be crowned with success
 Notwithstanding our pangs of separation.

- Pālai Pāṭiya Peruṅkatuṅkō

* A class of bards who played a wind instrument called Vayir.

156. மருதம்

(தலைமகளை இடத் தய்த்துவந்த தோழி தலைமகளை வரைவு கடாயது)

முரசுடைச் செல்வர் புரவிச் சூட்டு
 மூட்டிற்று கவரி தூக்கி அன்ன
 செழுஞ்செய் நெல்லின் சேயரிப் புன்றிருக்கதிர்
 மூதா தின்றல் அஞ்சிக் காவலர்
 பாகல் ஆய்கொடிப் பகன்றையொடு பரீஇக்
 காஞ்சியின் அகத்துக் கரும்பருத்தி யாக்குந்
 தீம்புனல் ஊர திறவ தாகக்
 குவளை உண்கண் இவளும் யானும்
 கழுநீர் ஆம்பல் முழுநெறிப் பைந்தழை
 காயா ஞாயிற் றாகத் தலைப்பெயப்
 பொய்தல் ஆடிப் பொலிகென வந்து
 நின்நகாப் பிழைத்த தவறோ பெரும
 கள்ளுங் கண்ணியுங் கையுறை யாக
 நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கிடாய்
 நிலைத்துறைக் கடவுட்கு உளப்பட வோச்சித்
 தணிமருங்கு அறியான் யாய்அழ
 மணிமருள் மேனி பொன்னிறங் கொளலே.

- ஆவூர் மூலங்கிழார்

156. Marutam

(The companion of the heroine leaves her friend in the trysting place and requests the hero to marry her betimes)

O chief of a sweet-watered plain!
 In your domain,
 The field - guards were scared that an old cow
 Might eat away the ruddy stalked ears of paddy
 That grew in the fertile land
 And which looked like the hairy wisks
 Closely stitched and put on the heads of horses
 Of the kings who possess royal drums;
 So they feed the cow with sugarcane
 And tether it to the trunk of a Kāñci tree
 Using as chords the thin vines of Pākal and Pākanrai.
 The sapphire-like person of my friend
 Has now turned golden;
 Our mother offers to the deity that abides at the ford
 Liquor, flower-wreaths and also a white-hued he-goat
 With erect horns and hanging ears,
 And weeps, not knowing of any other means
 To remove her daughter's malady.
 It was early dawn;
 The sunrays had not yet grown fierce;
 My friend of Kuṇḍalī-like eyes
 Adorned with collyrium and I
 Played together, when our garments,
 Wrought of green leaves
 And the Āmpal of undamaged petals swayed on our bodies;
 We neared you wishing you long life
 And spoke with you;
 Is not the present malady of this girl, the result
 Of her crime of confabulation with you?

- Āvūr Mūlañkilār

157. பாலை

(மரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

அரியற் பெண்டிர் அல்குல் கொண்ட
 பகுவாய்ப் பாணைக் குவிமுனை சுரந்த
 அரிநிறக் கலுழி ஆர மாந்திச்
 செருவேட்டுச் சிலைக்குஞ் செங்கண் ஆடவர்
 வில்லிட வீழ்ந்தோர் பதுக்கைக் கோங்கின்
 எல்லி அலர்ந்த பைங்கொடி அதிரல்
 பெரும்புலர் வைகறை அரும்பொடு வாங்கிக்
 கான யானை கவளங் கொள்ளும்
 அஞ்சவரு நெறியிடைத் தமிழர் சென்மார்
 நெஞ்சுண மொழிப மன்னே தோழி
 முனைபுலம் பெயர்த்த புல்லென் மன்றத்துப்
 பெயலுற நெகிழ்ந்து வெயிலுறச் சாஅய்
 வினையழி பாவையின் உலறி
 மனையொழிந் திருத்தல் வல்லு வோர்க்கே.

- வேம்பற்றூர்க் குமரனார்

157. Pālai

*(The heroine speaks to her friend on hearing from her
of the intended separation of the hero)*

My friend!

Our lover has resolved to trek all alone, a fearful path
Through the wilderness.

In that it is said, a wild elephant, at day break

Of bright splendour, pulls out the Atiral - creepers

Full of buds, which unpetalled during the previous night,

And which are now entwined with a Kōnku tree

That stands amidst the heaps of gravel that cover the dead bodies

Of men who were killed by the bowmen of wrathful eyes

Who welcome the fights with mirthful shouts

After quaffing a shining residue of filtered toddy

Poured through the tapering beak of a wide-mouthed pot

Borne on the waist of the women that vend toddy.

Men will let know of their journeys in convincing words

To the womenfolk in their houses

Who can survive their separation with their wilted bodies

Looking like a deserted idol

In the desolate commonyard of a village

When its inhabitants quit the place where a battle was waged.

Verily they would resemble the withered idol,

Softened by downpour and hardened by hot sun,

Losing in the process its artistic beauty.

- Vēmparrūr Kumaranār

158. குறிஞ்சி

(தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செவிலித்தாய்க்குச்
சொல்லுவானாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது)

உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇப்
பெயலான்று அவிந்த தூங்கிருள் நடுநாள்
மின்னு நிமிர்ந்தன்ன கனங்குழை இமைப்பப்
பின்னுவிடு நெறியிற் கிளைஇய கூந்தலள்
வரையிழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி
மிடையூர்பு இழியக் கண்டனென் இவளென
அலையல் வாழிவேண்டு அன்னைநம் படப்பைச்
துருடைச் சிலமரில் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம்வேண்டு உருவின் அணங்குமார் வருமே
நனவின் வாயே போலத் துஞ்சநர்க்
கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே இவள்தான்
சுடரின்று தமியளும் பனிக்கும் வெருவர
மன்ற மராஅத்த கூகை குழறினும்
நெஞ்சுழிந்து அரணஞ் சேரும் அதன்றலைப்
புலிக்கணத்து அன்ன நாய்தொடர் விட்டு
முருகன் அன்ன சேற்றத்துக் கடுந்திறல்
எந்தையும் இல்லன் ஆக
அஞ்சுவன் அல்லனோ இவளிது செயலே.

- கபிலர்

158. *Kurinci*

*(The friend of the heroine speaks to the nurse to be overheard
by the hero who stands by the fence)*

Beloved mother! May you prosper!
Please torture not your beloved daughter
Complaining that you beheld her walking down the hill
Like a peafowl of swaying gait, during the dead of night,
Still and dark, when the clouds had poured heavily
With the rumbling of thunder and flashing of lightning,
And when her heavy ear-jewels, fulgurant, dazzled
And her curly locks of hair waved in the air
With the loosening of the tresses.
Deities inhabit the hills beyond our backyard;
At times, would not one such female deity,
Assuming the form of her choice and bedecked with bright blossoms
Wander in our backyard?
Again what you beheld was perhaps but a dream,
Very like a wakeful vision;
Such dreams perplex the sleeping ones;
You know well that she is one who quakes in fear
In the absence of light even when an owl hoots
From the the Maram tree in our foreyard
And trembles and rushes to safety.
Moreover,
Our father of immense might like unto the wrathful Lord Murukan
Now abides at our house, forsaking his hunting,
Assisted by tiger-like setters.
So, would she not dread to do this?*

- Kapilar

*This: act of moving out of the house during night.

159. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது)

தெண்கழி விளைந்த வெண்கல் உப்பின்
 கொள்ளை சாற்றிய கொடுநுக ஒழுகை
 உரனுடைச் சுவல பகடுபல பரப்பி
 உமண்உயிர்த்து இறந்த ஒழிகல் அடுப்பின்
 வடியுறு பகழிக் கொடுவில் ஆடவர்
 அணங்குடை நோன்சிலை வணங்க வாங்கிப்
 பல்ஆன் நெடுநிரை தழீஇக் கல்லென
 வருமுனை அலைத்த பெரும்புகல் வலத்தர்
 கனைகுரல் கடுத்துடிப் பாணி தூங்கி
 உவலைக் கண்ணியர் ஊன்புழுக்கு அயரும்
 அவலைக் காதலர் இறந்தனர் எனநனி
 அவலங் கொள்ளன்மா காதலந் தோழி
 விசம்பின் நல்லேறு சிலைக்குஞ் சேன்சிமை
 நறும்பூஞ் சாரல் குறும்பொறைக் குணாஅது
 வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்
 மிஞ்றியுமுக கவுள சிறுகண் யானைத்
 தொடியுடைத் தடமருப்பு ஓடிய நூறிக்
 கொடுமுடி காக்குங் குருஉக்கண் நெடுமதில்
 சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆமர் எய்தினும்
 ஆண்டமைந்து உறையுநர் அல்லர்நின்
 பூண்தாங்கு ஆகம் பொருந்துதல் மறந்தே.

- ஆமரக் கவுதமன் சாதேவனார்

159. Pālai

(The heroine is consoled by her companion)

It is a wilderness full of highly-branched paths;
 Here, once the Umanas, the hawkers of the white and crytalline salt,
 The produce of the clear-watered creeks, cooked their food
 Using stone-made ovens, took rest and quit the place
 Abandoning those ovens; those ovens are now used by the Karantai warriors
 Who redeemed their cattle from the abactors, who, with great din,
 Shot their well-wrought darts from their bent bows;
 The abactors were warriors, who, could cause great grief to their foes;
 The Karantai warriors, after chasing away their foes, dance in glee
 With valorous pride to the quick beat of their drums of harh tone;
 They them adorn their heads with the leaf-made wreaths and cook
 Cattle-flesh using the ovens which were abandoned by the Umanas
 Eat, take rest and leave the place with their redeemed cattle;
 Please do not grieve that our lover had crossed such a fearful path.
 He is not one who will stay in the place of his sojourn,
 Forgetting the sweet embrace of your breasts, richly jewelled,
 Even if he were to come by Āmūr which is east of Kurumporai
 On whose sky-high peaks thunder-bolts rumble and whose slopes
 Are fragrant with flowers; Āmūr is girt with a protective wall
 Which is massive, shining and tall; the glory of that city is felt even in
 Places far away from it; it protected by Koṭumuṭi
 Who had smashed the tusks, long and ringed
 Of the elephants with small eyes and musty cheeks, buzzed by a swarm of bees
 Of the triumphant Cēraṇ, and expert archer endowed with long arms.

- Āmūr Kavutamaṇ Cātēvaṇār

Karantai warriors: The men who wear wreaths woven of the Karantai flowers while fighting the abactors.

Umanas: The salt-vendors who bartered salt, visiting every corner of the country. They are supposed to be the ancestors of the merchant community which is very prosperous now. They are called Nakarattar (city-dwellers).

Note: that the poet has perpetuated his native place in his composition.

160. நெய்தல்

(தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

ஒடுங்கீர் ஓதி நினக்கும் அற்றோ
 நடுக்கின் றளித்தென் நிறையில் நெஞ்சம்
 அடும்புகொடி சிதைய வாங்கிக் கொடுங்கழிக்
 குப்பை வெண்மணல் பக்கஞ் சேர்த்தி
 நிறைச்சூல் யாமை மறைத்தீன்று புதைத்த
 கோட்டுவட் டிருவின் புலவுநாறு முட்டைப்
 பார்ப்பிட னாகும் அளவைப் பகுவாய்க்
 கணவ னோம்புந் கானலஞ் சேர்ப்பன்
 முள்ளுறில் சிறத்தல் அஞ்சி மெல்ல
 வாவுடை மையின் வன்பிற் காட்டி
 ஏத்தொழில் நவின்ற எழில்நடைப் புரவி
 செழுநீர்த் தண்கழி நீந்தலின் ஆழி
 நுதிமுகங் குறைந்த பொதிமுகிழ் நெய்தல்
 பாம்புயர் தலையிற் சாம்புவன நிவப்பு
 இரவந் தன்றால் திண்டேர் கரவாது
 ஒல்லென் வொலிக்கும் இளையரொடு வல்வாய்
 அரவச் சீறூர் காண்ப்
 பகல்வந் தன்றாற் பாய்பரி சிறந்தே.

- குழுழி ஞாழலார் நப்பசலையார்

160. Neytal

(The friend of the heroine announces the hero's decision to wed the heroine)

Our lover is the chief of a littoral land
 Where a female turtle of ripe pregnancy
 Plucks out the Aṭumpu vines
 Causing them to get deshaped and collect them near
 The white sand-dune on the shore
 Of the curved creek and lays its stinking eggs
 Which in shape resemble
 The tusk-made Vattus
 And buries are then guarded
 By the open-mouthed male turtle
 Until the time they hatch into young turtle.
 He used to come by night in his chariot;
 The chariot was drawn by horses swift as shot arrows;
 They could gallop with grace; the charioteer would not spur them
 For fear of provoking their uncontrolled speed
 Even by a gentle of the reins.
 He would cause them skim smoothly
 Over the abundant and cool creek
 When the sharp edges of the chariot wheels
 Cut the Neytal buds rich in petals;
 The severed buds floated on the surface of water,
 Like so many heads of snakes.
 Such a chariot now visits us by broad day-light
 Drawn by galloping horses
 And followed by boisterous young warriors;
 This is witnessed by the gossipy folks of our small village.
 At this, my agitated heart trembles;
 O my friend of dark and well - combed tresses!
 Is it so with you too?

- Kumūḷi Nāḷalār Nappacalayār

161. பாலை

(தோழி தலைமகனைச் செலவு விலக்கியது)

வினைவயின் பிரிதல் யாவது வணர்சுரி
 வடியாப் பித்தை வன்கண் ஆடவர்
 அடியமை பகழி ஆர வாங்கி
 வம்பலர்ச் செகுத்த அஞ்சுவரு அவலைப்
 படுமுடை நசைஇய வாழ்க்கைச் செஞ்செவி
 எருவைச் சேவல் ஈண்டுகிளை பயிரும்
 வெருவரு கானம் நீந்திப் பொருள் புரிந்து
 இறப்ப எண்ணினிர் என்பது சிறப்பக்
 கேட்டனள் கொல்லோ தானே தோள்தாழ்பு
 சுரும்புண ஒலிவரும் இரும்பல் கூந்தல்
 அம்மா மேனி ஆயிழைக் குறுமகள்
 சுணங்குதழ் ஆகத்து அணங்கென உருத்த
 நல்வரல் இளமுலை நனையப்
 பல்லிதழ் உண்கண் பரந்தன பனியே.

- மதுரைப் புல்லங் கண்ணனார்

161. Pālai

(The companion of the heroine stops the intended journey of the hero)

O chief!

This young girl whose hue is like that of the tender mango-leaf's

And who is adorned with choice jewels has well-grown hair

Decked with flowers that are buzzed by the bees

That pierce into the flowers and imbibe honey;

Her eyes are blue lilies rich in petals;

They are touched with collyrium;

Tear-drops stream down from her eyes

And drench her sallow breasts, supple and well-grown

And which can harass like a fearful goddess;

I am afraid that she had heard of your intended journey

To secure wealth coveted by your heart,

Crossing a hazardous wilderness

Where in the fearful and branching paths,

The hard-hearted brigands shoot arrows

Fixed to the bamboo stems,

Pulling the bow strings to the full

To discharge the arrows and where

The male vultures of ruddy ears,

Which live on stinking flesh

Summon toward them their crowded clan.

- Maṭuraippullaṅkaṇṇanār

162. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிக்கண் தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கிய தலைமகன்தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

கொளக்குறை படாஅக் கோடுவளர் குட்டத்து
 அளப்பரி தாகிய குவையிருந் தோன்றல
 கடல்கண் டன்ன மாக விசும்பின்
 அழற்கொடி யன்ன மின்னுவசிபு நுடங்கக்
 கடிதிடி உருமொடு கதமுறை சிதறி
 விளிவிடன் அறியா வானுமிழ் நடுநாள்
 அருங்கடிக் காவலர் இகழ்பதம் நோக்கிப்
 பணிமயங்கு அசைவளி அலைப்பத் தந்தை
 நெடுநகர் ஒருசிறை நின்றனெ னாக
 அறலென அவிர்வருங் கூந்தல் மலரென
 வாண்முகத்து அலமரும் ஆயிதழ் மழைக்கண்
 முகைநிறைத் தன்ன மாவீழ் வெண்பல்
 நகைமாண் டிலங்கு நலங்கெழு துவர்வாய்க்
 கோலமை விழுத்தொடி விளங்க விசிக்
 காலுறு தளிரின் நடுங்கி ஆனாது
 நோயசா வீட முயங்கினள் வாய்மொழி
 நல்லிசை தருஉம் இரவலர்க்கு உள்ளிய
 நசைபிழைப் பறியாக் கழல்தொடி அதிகன்
 கோளறவு அறியாப் பயங்கெழு பலவின்
 வேங்கை சேர்ந்த வெற்பகம் பொலிய
 வில்கெழு தானைப் பசும்பூண் பாண்டியன்
 களிறணி வெல்கொடி கடுப்பக் காண்வர
 ஒளிறுவன இழிதரும் உயர்ந்துதோன் றருவி
 நேர்கொள் நெடுவரைக் கவாஅன்
 துரர மகளிரிற் பெற்றகரி யோளே.

162. Kurin̄ci

*(The hero speaks to his heart when he returns after a
meeting with his sweetheart)*

This is/ dead of night; the sky of murky clouds resembles the sea inexhaustible;
Unfathomable and rich in conch-shells; the lightning-flashes
Blaze out like flame-creepers splitting the clouds;
The clouds pour out ceaseless and forceful rains accompanied by claps
Of thunder. Such was the hour when I stood waiting
In a corner of her father's mansion, awaiting the moment,
When the strict night-guards would be less vigilant,
All the while assailed by the benumbing northerly;
Our beloved is endowed with shining locks of hair
That resemble the black sand of a stream;
She has cool eyes with comely brows; they glow like flowers
In her lustrous face; her silvery rows of teeth
Are verily serried Mullai buds sought by a swarm of bees;
Her coral-like and charming lips wear a sweet smile;
Even she came to us swinging her hands, whence shone her beauteous
And goodly bangles; as she walked, her slender body quivered
Like a tender leaf assailed by the wind; she with her embrace
Non-stop, quelled all our suffering; she is rare as the divine damsels
Abiding in the slopes of the steep mountain dight with enchanting cascades
That drop down from a great height with dazzling brightness
Resembling the victorious flag held aloft over a tusker
Of Pacumpūṇṇāṭṭiyan the lord of an army of expert archers in the hilly realm
Of ever-fertile jack trees and Vēṅkai trees and which belongs
To truthful Atiyan wearing dangling bracelets.
He is a patron of boundless munificence and he never fails
To bestow gifts on the expectant suppliants who call on him
And who for ever propagate the glory of their patrons.

163. பாலை

(பிரிவின்கண் வற்புறுக்குத் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமை மீதாரச் சொல்லியது)

விண்ணதிர்பு தலையிய விரவுமலர் குழையத்
தண்மழை பொழிந்த தாழ்ப்பெயல் கடைநாள்
எமியம் ஆகத் துனியுளங் கூரச்
சென்றோர் உள்ளிச் சில்வனை நெகிழப்
பெருநசை உள்ளமொடு வருதிசை நோக்கி
விளியும் எவ்வமொடு அளியன் என்னாது
களிறுயிர்த் தன்ன கண்ணழி துவலை
முளரி கரியும் முன்பணிப் பால்நாள்
குன்றுநெகிழப் பன்ன குளிர்கொள் வாடை
எனக்கே வந்தனை போறி புனல்கால்
அயிரிடு குப்பையின் நெஞ்சநெகிழ்ந் தவிழ்க்
கொடியோர் சென்ற தேளத்து மடியாது
இனையை யாகிச் சென்மதி
வினைவிதுப் புறுநர் உள்ளலும் உண்டே.

- சுழார்க்கீர னெயிற்றியார்.

163. Pālai

(The heroine speaks in desperation to her friend who consoles her)

The cool clouds gathered in the sky
 And poured heavily with thunder claps
 And caused all the flowers to get crushed;
 Then the rains became scanty;
 It was the closing phase of the season
 When our lover left us here alone and parted;
 We were overtaken by boundless grief;
 As we have grown weak
 Even the very few bangles
 Slipped off from our forearms;
 Now when we are yearningly gazing
 At the direction he went,
 Expecting eagerly his return,
 We are assailed by grief.
 O northerly, carrying with you a benumbing chillness
 That could cause even the hill to quake!
 You seem to blow only for me, quite mercilessly,
 At this midnight of early dewy season,
 When the dew drops which look like
 The fine particles of water that are thrown off
 When an elephant puffs away after taking water,
 Veil every place and cause lotus blossoms to get wilted.
 May you blow like this, losing no time,
 In the direction of our lover!
 Should you do so, he whose heart is strongly linked
 To the efforts of earning riches,
 May perhaps return thinking of me,
 His heart melting like the washing of a fine sand strip
 Overrun by the channel water.

- Kaḷār Kīraṇ Eyirriyar

164. முல்லை

(பாசறைக்கண் இருத்த தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

கதிர்கை யாக வாங்கி ஞாயிறு
பைதறத் தெறுதலிற் பயங்கரந்து மாறி
விடுவாய்ப் பட்ட வியன்கண் மாநிலம்
காடுகவின் எதிரக் கணைபெயல் பொழிதலின்
பொறிவரி யினவண் டார்ப்பப் பலவுடன்
நறுவீ முல்லையொடு தோன்றி தோன்ற
வெறியேன் றன்றே வீகமழ் கானம்
எவன்கொல் மற்றவர் நிலையென மயங்கி
இகுபனி உறைக்குங் கண்ணொடு இனைபாங்கு
இன்னா துறைவி தொன்னலம் பெறுஉம்
இதுநற் காலங் காண்டிசின் பகைவர்
மதில்முகம் முருக்கிய தொடிசிதை மருப்பின்
கந்துகால் ஒசிக்கும் யானை
வெஞ்சின வேந்தன் வினைவிடப் பெறினே.

- மதுரைத் தமிழ்க்குத்தன் நாகன்றேவனார்.

164. Mullai

(The hero speaks to his heart while in the martial camp)

The sun has sucked up all water by its rays;
 It has destroyed all verdure;
 The wide earth has lost all its fecundity and has ceased to be fruitful;
 Intense heat has caused
 Fissures everywhere.
 Now thanks to heavy downpour,
 The woods have regained their lost beauty;
 The fragrant jasmine and Tōṇri, together with other flowers
 Have unfolded everywhere, causing swarm of bees
 With dots and stripes to buzz around them.
 The entire forest is wrapped in sweet fragrance!
 Our sweetheart now abides at home
 She is assailed by boundless grief; with tearful eyes;
 She is greatly worried about my plight.
 This is time when I should help her regain her charm.
 It is possible, if only our wrathful king--,
 Whose tuskers everprone to break
 The strong posts to which they are tethered--,
 Smash open the gates of hostile fortress,
 And in the process lose the ornate rings of their tusks--,
 Ends the war.

-Maṭurai Tamilakūttan Nākantēvanār

165. பாலை

(மகட்போக்கிய தாயதநிலைமை கண்டார் சொல்லியது)

கயந்தலை மடப்பிடி பயம்பிற் பட்டெனக்
 களிறுவிளிப் படுத்த கம்பலை வெரீஇ
 ஓய்யெனஎழுந்த செவ்வாய்க் குழவி
 தாதெரு மறுகின் மூதூர் ஆங்கண்
 எருமை நல்ஆன் பெறுமுலை மாந்தும்
 நாடுபல இறந்த நன்ன ராட்டிக்கு
 ஆயமும் அணியிழந்து அழுங்கின்று தாயும்
 இன்தோள் தாராய் இறீஇயரென் உயிரெனக்
 கண்ணும் நுதலும் நீவித் தண்ணெனத்
 தடவுநிலை நொச்சி வரிநிழல் அசைஇத்
 தாழிக் குவளை வாடுமலர் துட்டித்
 தருமணற் கிடந்த பாவையென்
 அருமக னேயென முயங்கினள் அழுமே.

165. Pālai

(The piteous words of those that witness the grief of the mother)

My goodly daughter trod through many a land
 Where a tusker trumpets aloud
 On the sight of its soft-headed mate
 Slipping into a trench, and its red-mouthed calf
 Dreads the shouts and flees away to a hoary hamlet
 Its streets rich in pollen and is suckled by a buffalo.
 For pity of her, her friends all the time grieve.
 "May my soul quit my body" says her mother and takes up the doll
 Of her departed daughter, that lay on the spread out sand;
 With love she feels gently
 Its eyes and forehead;
 She lays it to lie cool, beneath the striped shade
 Of the curved Nocci, adorns it with faded flowers
 Of Kuvaḷai, reared in a pot, and hugs it and laments saying,
 "O my rare daughter! give me the embrace of your sweet shoulders!"

166. மருதம்

(பரத்தையொடு புனல் ஆடிய தலைமகள் தலைமகளிடைப் புக்குயான் ஆடிற்றிலன் என்று
சூளுற்றான் என்பது கேட்ட பரத்தை தன் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது)

நல்மரங் குழீஇய நனைமுதிர் சாடி
பல்நாள் அரித்த கோலம் உடைப்பின்
மயங்குமழைத் துவலையின் மறுகுடன் பனிக்கும்
பழம்பல் நெல்லின் வேளூர் வாயில்
நறுவிரை தெளித்த நாறிணர் மாலைப்
பொறிவரி இனவண்டு ஊதல கழியும்
உயர்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம்
புனையிருங் கதுப்பின் நீகடுத் தோள்வயின்
அனையேன் ஆயின் அணங்குக என்னென
மனையோள் தேற்றும் மகிழ்ந னாயின்
யார்கொல் வாழி தோழி நெருநல்
தார்புண் களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ
வதுவை ஈரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
புதுவது வந்த காவிரிக்
கோடுதோய் மலிர்நிறை ஆடி யோரே.

- இடையன் நெடுங்கீரனார்.

166. Marutam

(The speech of the hetaira addressed to her friend)

O my friend!
 May you prosper!
 It is said that our lover,
 Who is the lord of a riverine plain
 Affirmed solemnly before his wife and said:
 "It is a fearful deity that accepts
 The great offering of garlands
 Woven with fragrant bunches of flowers
 Over which scented water had been sprinkled;
 Even the dotted and striped bees avoid buzzing them;
 The deity abides at the entrance of Vēlūr,
 Abounding in manifold varieties of old paddy;
 Here vessels dipped into the pot into which
 Toddy gets distilled over the days,
 Get broken and wets the street like rain-drops.
 If I truly have, as you suspect,
 Any relationship with that girl
 Of dark and well-combed hair,
 May that fearful deity punish me".
 If this be so, then who is he--
 Verily a garlanded tusker--,
 That took hold of the crest of the raft
 And sported with us--,
 Robed and decked for union,
 In the fresh waters of the Cauvery
 That flowed kissing the tops of the banks.

- *Iṭayan Neṭunkīraṇār*

167. பாலை

(தலைமகன் பொருள்கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவு அழுங்கியது)

வயங்குமணி பொருத வகையமை வனப்பின்
பசங்காழ் அல்குல் மாஅ யோளொடு
வினைவனப் பெய்திய புணைபூஞ் சேக்கை
விண்பொரு நெடுநகர்த் தங்கி இன்றே
இனிதுடன் கழிந்தன்று மன்னே நாளைப்
பொருந்தாக் கண்ணேம் புலம்புவந் துறுதரச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே சாத்தெறிந்து
அதர்சூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரீஇ
ஊரெழுந்து உலறிய பீரெழு முதுபாழ்
முருங்கை மேய்ந்த பெருங்கை யானை
வெரிந்ஓங்கு சிறுபுறம் உரிஞ ஒல்கி
இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சோர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புந்தினைப்
பால்நாய் துன்னிய பறைக்கண் சிற்றில்
குயில்காழ் சிதைய மண்டி அயில்வாய்க்
கூர்முகச் சிதலை வேய்ந்த
போர்மடி நல்லிறைப் பொதியி லானே.

- கடியலூர்: உருத்திரங்கண்ணனார்.

167. Pālai

(The hero speaks to his heart and gives up his intended journey in quest of wealth)

Sky-high and stately is the mansion
 Where this day I have joyously spent my hours
 On thornate mattress damasked with flowers
 In the company of my beloved of dark complexion
 Whose forelap is adorned with many a row
 Of beauteous strings of crystal beads
 Looking like lustrous sapphire.
 On my way that I may have to tread
 Is a village, much ruined
 Where the Pirkku vines are rampant.
 Scared by the hostile brigands,
 The inhabitants have deserted it;
 The brigands are men who thrive on the loots
 Gathered after destroying caravans of merchants.
 They wield bent bows and murderous darts;
 There is a ruined temple
 Which in the past flourished well.
 As a huge-trunked elephant
 After eating branches of Moringa tree
 Rubbed its nape, narrow and high,
 The beams on the brick walls have fallen down;
 The reapers where pigeons once nested
 Have come down; the birds have deserted them altogether;
 The deity, a picture of splendour, has deserted its abode;
 Its exedra where offerings were made continuously
 Is now desolate, no more leaped.
 The pretty shrine now shelters a bitch
 That has whepled recently;
 The spear-mouthed white termites have covered
 The well-chiselled reapers and the well-wrought leaves
 Of the decaying roof, once well-woven with mud.
 Will it alas, so happen, that I should
 Abide tomorrow in that forlorn shrine
 All alone and sleepless!

168. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை இரவுக்குறி விலக்குறி விலக்கி வரைவகடாயது)

யாமம் நும்மொடு கழிப்பி நோய்மிகப்
பனிவார் கண்ணேம் வைகுதும் இனியே
ஆன்றல் வேண்டும் வான்தோய் வெற்பு
பல்லான் குன்றிற் படுநிழற் சேர்ந்த
நல்ஆன் பரப்பிற் குழுமார் ஆங்கண்
கொடைக்கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து
அருவி ஆர்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்
ஈன்றணி இரும்பிடி தழீஇக் களிந்துதன்
தூங்குநடைக் குழவி துயில்புறங் காப்ப
ஒடுங்களை புலம்பப் போகிக் கடுங்கண்
வான்வரி வயப்புலி கன்முழை உரறக்
கானவர் மடிந்த கங்குல்
மானதர்ச் சிறுநெறி வருதல் நீயே.

- கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான்.

168. Kurin̄ci

*(The companion of the heroine advises the hero to avoid
trysting by and importunes him to wed her friend soon)*

O chief of a sky-high mountain!
We spend the midnight
In your company
And after your parting,
We remain here with tear-bedewed eyes, pining,
Assailed by boundless grief.
So we beg you sir,
To avoid trysting henceforth wading
Through narrow paths
Frequented by the beasts at midnight
When even the hunters are asleep,
And when a mighty tiger of glittering stripes
And eyes burning in wrath,
Leaves the cave, its habitat,
And growls standing near a mountain cavern
On hearing which, a tusker hugs
Its loving mate that delivered a calf only recently
And stands guard to the spot
Where its calf of swaying gait slumbers
In the slop of a big mountain
Where dinsome cascades flow down;
There are cascades that sound
Like unto Utiyan's larder at Kuḷumūr
Where large herds of cattle rest
Under the shade cast by the Pallāṅkunram;
*Utiyan is a monarch
Who holds bountifulness as his duty
And who is noted for his eqanimity!

- Kōṭṭampalattuttuñciya Cēramān

*Note that the poet, a Cēra monarch perpetuates the memory of one of his ancestors.

169. பாலை

(தலைமகன், இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

மரந்தலை கரிந்து நிலம்பயம் வாட
 அலங்குகதிர் வேய்ந்த அழல்திகழ் நனந்தலைப்
 புலிதொலைத் துண்ட பெருங்களிற்று ஒழிஊன்
 கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத் தொழிந்ததை
 ஞெலிகோல் சிறுதி மாட்டி ஒலிதிரைக்
 கடல்விளை அமிழ்தின் கணஞ்சால் உமணர்
 சுணைகொள் தீநீர்ச் சோற்றுலைக் கூட்டுஞ்
 சுரம்பல கடந்த நம்வயிற் படர்ந்துநனி
 பசலை பாய்ந்த மேனியள் நெடிதுநினைந்து
 செல்விரல் சேர்த்திய நுதலன் மல்கிக்
 கயலுமிழ் நீரிற் கண்பனி வாரப்
 பெருந்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லலொடு
 வருந்துமால் அளியள் திருந்திழை தானே.

- தொண்டி ஆழமர்ச்சாத்தனார்.

169. Pālai

(The hero speaks to his heart while going in pursuit of wealth)

The swaying sun rays roof the earth from above;
 The tree tops have been scorched
 And the lands have turned barren and useless;
 In such an expansive wilderness
 With flaming heat,
 A tiger kills a huge tusker in a fight and eats its flesh,
 And the remains are picked up
 By the dinsome brigands
 With the help of iron-rods;
 What is still left out is collected by the gregarious Umanas*
 Who exchange the sea-born salt for food-grains;
 They roast the flesh in the fire
 Kindled by their churning - sticks
 And cook it with rice and water, sweet,
 Secured from the spring.
 We have crossed many a path like this.
 As the heart of our sweet lady
 Had rushed to us
 Pallor has crept over her body;
 Burdened with deep thoughts,
 She would be pining now all alone
 In the desolate evening
 Of abated rays of the setting sun;
 She would be resting her forehead
 On her soft fingers;
 Her eyes would be in tears
 Like the water that is spat out by a Kayal fish;**
 With her shapely shoulders wasted by grief
 She would grieve sorely;
 Pitiable is our sweet lady
 Adorned with well-wrought jewels.

- *Tonṭi Āmūr Cātṭaṇār*

*Umanas - Salt dealers.

** Kayal-fish - A kind of fresh water fish.

170. நெய்தல்

(தலைமகள், காமமிக்க கழிபடர்க்கிளவியாற் சொற்றது)

கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
 தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது
 ஒருநின் அல்லது பிறிதியாதும் இலனே
 இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தல்
 கமழிதழ் நாற்றம் அமிழ்தென நசைஇத்
 தண்தாது ஊதிய வண்டினம் களிசிறந்து
 பறைஇய தளருந் துறைவனை நீயே
 சொல்லல் வேண்டுமால் அவல பல்கால்
 கைதையம் படுசினை எவ்வமொடு அசாஅம்
 கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு
 கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின்
 வெள்ளிறாக் கனவும் நள்ளென் யாமத்து
 நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள்
 தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ எனவே.

- மதுரைக் கள்ளிற் கயைத்தன் வெண்ணாகனார்.

170. Neytal

(The heroine's address to the beach while she is in grief)

My lover is the lord of a littoral region
 Where bees are attracted
 By the sweet fragrance of the petals
 Of the eyes-like Neytal blossoms
 Which unfold in the creeks;
 They buzz the flowers
 With a craze for the nectar-like elixir
 And after sucking the pollen,
 They feel delighted, but are unable to wing with ease;
 The beach would not carry the message;
 The Punnai of fragrant flowers
 Buzzed by bees would not plead my cause;
 I have no other refuge but you, O crab!
 I have cured him time and again
 Of his sufferings, at midnight, densely dark,
 When the sharks move about in the sea,
 When the fisherfolks are on the shore,
 And when a marine crow that lives by the sea
 Sits on the huge branch of Kaitai tree
 Grieving all the while
 Together with its loving mate
 And dreams of the white shrimps!
 Be pleased to interrogate him thus:
 "Could she who quelled your distress
 Swim the sea of misery (all by herself)?

- Maṭurai Kallil Kaṭayattan Venṇākanār

171. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறியது)

நுதலும் நுண்பசப்பிவரும் தோளும்
 அகன்மலை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண் டறுத்த
 பணையெழில் அழிய வாடும் நாளும்
 நினைவல் மாதவர் பண்பென்று ஓவாது
 இணையல் வாழி தோழி புணர்வர்
 இலங்குகோல் ஆய்தொடி நெகிழப் பொருள்புரிந்து
 அலந்தலை ளெமையத்து அதரடைந் திருந்த
 மால்வரைச் சீறார் மருள்பன் மாக்கள்
 கோள்வல் ஏற்றை ஓசை ஓர்மார்
 திருத்திக் கொண்ட அம்பினர் நோன்சிலை
 எருத்தத்து இரீஇ இடந்தொறும் படர்தலின்
 கீழ்ப்படு தாரம் உண்ணா மேற்சினைப்
 பழம்போல் சேற்ற தீம்புழல் உணீஇய
 கருங்கோட்டு இருப்பை ஊரும்
 பெருங்கை என்கின் சுரனிறந் தோரே.

- சுவலாடனார்.

171. Pālai

(The heroine speaks when her lover is away in a foreign land)

My friend!
 May you prosper!
 Grieve not thinking on our lover's sterling qualities,
 For on our forehead spreads minute pallor
 And your charming shoulders--
 Verily chosen pieces of bamboo
 Sliced off from the thicket of the extensive hill
 Wither and lose their splendour.
 Our lover went seeking riches
 Crossing a wilderness
 When your shining and ornate bangles slipped off.
 There runs a path at the foot of a high hill
 Where nestles the hamlet of hunters;
 In that path are Nema trees whose tops are dried;
 The hunters hear the roar of a murderous bear
 And get scared;
 They move everywhere in quest of the beast
 With their strong bows slung on their shoulders
 While their hands are full of ready arrows.
 As a result,
 The heavy-handed bears avoid the fruit
 And flowers that lie scattered around Iruppai trees
 To eat the fruit-like succulent and hollow blossoms
 In the branches.
 Anon he will be with you.

- Kallāṭaṇār

172. குறிஞ்சி

(தோழி தலைமகவை இடத்து உய்த்துவந்து தலைமகனை வரைவு கடாயது)

வாரணம் உரறும் நீர்திகழ் சிலம்பில்
 பிரசமொடு விரைஇய வயங்குவெள் அருவி
 இன்னிசை இமிழியங் கடுப்ப இம்மெனக்
 கல்முகை விடரகஞ் சிலம்ப வீழங்
 காம்புதலை மணந்த ஒங்குமலைச் சாரல்
 இரும்புவடித் தன்ன கருங்கைக் கானவன்
 விரிமலர் மராஅம் பொருந்திக் கோல்தெரிந்து
 வரிநுதல் யானை அருநிறத் தழுத்தி
 இகலடு முன்பின் வெண்கோடு கொண்டுதன்
 புல்வேய் குரம்பை புலர ஊன்றி
 முன்றில் நீடிய முழவுறழ் பலவின்
 பிழிமகிழ் உவகையன் கிளையொடு கலிசிறந்து
 சாந்த ஞெகிழியின் ஊன்புழக் கயருங்
 குன்ற நாடநீ அன்பிலை யாகுதல்
 அறியேன் யானஃது அறிந்தனென் ஆயின்
 அணியிழை உண்கண் ஆயிந்தழக் குறுமகள்
 மணியேர் மாண்நலம் சிதையப்
 பொன்னேர் பசலை பாவின்று மன்னே.

- மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார்.

172. Kuṟiñci

(The companion of the heroine gets the heroine to the appointed place and requests the hero to wed her soon)

Sir,
 In your mountainous realm,
 Water abounds and tuskers trumpet;
 The mellifluent cascade shining and silvery,
 Falls down with the rhythmic sound
 Of musical instruments,
 Which resounds in clefts and caves;
 Again, atop the hill, which is rich in bamboo clusters
 A foreste of mighty hands
 Which appear to be wrought of steel,
 Concealing behind a blooming Maṛam tree,
 Shoots choicest arrows
 At the mighty chest of a tusker of speckled forehead
 And plucks out the tusks that with might
 Destroy the foes;
 He plants them, in his hut
 Thatched with grass,
 He quaffs the juice of the drupes
 Of the drum-like fruit of the tall jack tree
 Growing in his foreyard,
 In the company of his dinsome kin;
 With sandal wood for fuel,
 He cooks the meat mixing it with millet
 And eats it with his kin;
 I knew not at all of your loveless nature;
 Had I but known it,
 I could have saved the great beauty
 Of this young girl
 Whose hue dazzles like the blue gem,
 Whose lips are sweet,
 And whose charming eyes are touched with khol,
 From being eaten away by the golden pallor.

173. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது)

அறந்தலைப் பிரியாது ஒழுகலுஞ் சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும் நாளும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தொர்க்கு இல்லெனச்
செய்வினை புரிந்த நெஞ்சினர் நறுநுதல்
மையீர் ஓதி அரும்படர் உழத்தல்
சில்நாள் தாங்கல் வேண்டும் என்றுநின்
நல்மாண் எல்வளை திருத்தின ராயின்
வருவர் வாழி தோழி பலபுரி
வார்கயிற் றொழுகை நோன்சுவல் கொளீஇப்
பகடுதுறை ஏற்றத்து உமணம்விளி வெரீஇ
உழைமான் அம்பிணை இன்னிரிந் தோடக்
காடுகவின் அழிய உரைஇக் கோடை
நின்றுதின் விளிந்த அம்பணை நெடுவேய்க்
கண்விடத் தெறிக்கும் மண்ணா முத்தம்
கழங்குறழ் தோன்றல பழங்குழித் தாஅம்
இன்களி நறவின் இயல்தேர் நன்னன்
விண்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன்
பொன்படு மருங்கின் மலைஇறந் தோரே.

- முள்ளியூர்ப் பூதியார்.

173. Pālai

(The companion of the heroine consoles her grieving friend)

Adhering ever to virtuous ways,
 Relieving the manifold distress
 Of the righteous kin are not
 Given to them that remain indolent
 With no thought at all about toil.
 So was our lover afire with a desire
 To earn riches.
 Before parting he said,
 “O girl of dark and moist tresses
 And fragrant forehead!
 You should endure the miserable pain
 Of separation for a few days”.
 He then put in order
 Your lovely and splendid bangles.
 He crossed the auriferous mountain
 Of sky-high peaks
 Of Nannan famed for his stock
 Of sweet and intoxicating liquor
 And chariots of graceful movements.
 In his realm, the bucks and does
 Run helter skelter
 Scared of the shouts of the salt-vendors
 Who steer their carts drawn across the river bund.
 There, owing to persisting summer
 The nodes of bamboo explode
 And throw of Kalaṅku-like pearls,
 All unwashed,
 Into the old pits.
 He will be here, my dear, ere long!

- Mulliyūr Pūtiyār

174. முல்லை

(பாசறைக்கண் தலைமகன் தன்னிஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

இருபெரு வேந்தர் மாறுகொள் வியன்களத்து
 ஒருபடை கொண்டு வருபடை பெயர்க்குஞ்
 செல்வம் உடையோர்க்கு நின்றென்று விறலெனப்
 பூக்கோள் ஏய தண்ணுமை விலக்கிச்
 செல்வேம் ஆதல் அறியாள் முல்லை
 நேர்கால் முதுகொடி குழைப்பநீர் சொரிந்து
 காலை வானத்துக் கடுங்குரல் கொண்மூ
 முழங்குதொறுங் கையற்று ஒடுங்கிநப் புலந்து
 பழங்கண் கொண்ட பசலை மேனியள்
 யாங்கா குவள்கொல் தானே வேங்கை
 ஊழுறு நறுவீ கடுப்பக் கேழ்கொள
 ஆகத் தரும்பிய மாசறு சுணங்கினள்
 நன்மணல் வியலிடை நடந்த
 சில்மெல் ஒதுக்கின் மாஅ யோனே.

மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மன்னனார்.

174. *Mullai*

(The hero addresses his heart while abiding in the military camp)

O my heart!

“With them indeed lies true glory who possess

The wealth of victory, achieved by wielding matchless weaponry

Against the oncoming foe’s army in the vast battle-field

In which two great monarchs engage each other in bitter hostility!”

The war is over; the drummer drums the flat of the king

That flowers of gold (insignia of prowess) would be presented

To the distinguished warriors.

Even forsaking this great honour, we are in a hurry to return home.

But would she, our love,

Whose complexion is darksome

Whose body shines bright with blemishless yellow spots

That glow like the burgeoned Vēṇikai flowers fragrant,

And who promenades in the vast region of fine sand

With her gentle gait of short steps,

Now grieve sorely, all unaware of our return

During this rainy season when the clouds in the eastern sky

Shoot up and pour amain with fearsome rumbling

To cause the mellow Mullai vines to sprout and entwine

The straight poles? Would she, out of resentment toward us,

Grow forlorn, wilt and be besieged by painful pallor?

Alas, what will betide her?

- Maṭurai Aḷakkargēṇālālār Makaanār Maḷḷanār

175. பாலை

(பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொற்றதா உமாம்)

வீங்குவளிளிம்பு உரீஇய விசையமை நோன்சிலை
 வாங்குதொடை பிழையா வன்கண் ஆடவர்
 விடுதொடை விளிக்கும் வெவ்வாய் வாளி
 ஆறுசெல் வம்பலர் உயிர்செலப் பெயர்ப்பின்
 பாறுகிளை பயிர்ந்து படுமுடை கவரும்
 வெஞ்சுரம் இறந்த காதலர் நெஞ்சுண
 அரிய வஞ்சினஞ் சொல்லியும் பன்மாண்
 தெரிவளை முன்கை பற்றியும் வினைமுடித்து
 வருதும் என்றனர் அன்றே தோழி
 கால்இயல் நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்
 ஆலங் கானத்து அமர்கடந் துயர்த்த
 வேலினும் பல்ஊழ் மின்னி முரசென
 மாயிரு விசம்பில் கடியிடி பயிற்றி
 நேர்கதிர் நிரைத்த நேமியஞ் செல்வன்
 போரடங்கு அகலம் பொருந்திய தார்போல்
 திருவில் தேளத்துக் குலைஇ உருகெழு
 மண்பயம் பூப்பப் பாஅய்த்
 தண்பெயல் எழிலி தாழ்ந்த போழ்தே.

- ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

175. Pālai

(The heroine speaks to her companion when the hero is away in a foreign land)

My friend!
 Our lover crossed a horrible waste
 Where abide fierce brigands;
 They shoot darts whose tips are deadly
 And which make whistling noise while flying;
 Wielding their forceful and strong bows
 Whose strings graze their swelling shoulders
 They kill the strangers who are wayfarers;
 At their fall, the kites call out their flock
 And prey upon their flesh in abundance;
 Our lover is one who before his parting
 Held my forearms bedecked with choice bangles
 Many a time and firmly affirmed
 That he would be back here
 After performing his duty abroad,
 During the rainy season
 When the nimbi that pour out cool rain
 Causing the earth to flourish,
 Flash out more frequently,
 Than the victorious spear raised aloft
 In the battle-field of Ālaṅkāṇam
 By munificent Cēḷiyaṇ
 Of wind-like swift chariot
 And rumble fearfully and ceaselessly
 Like unto his martial drum.
 They cause the forming of iridescent rainbow
 That resembles the garland
 Adorning the mighty chest of Tirumāl*
 Who subdued the martial prowess
 Of his foes
 And who is the wielder of a disc
 Whence issue manifold rays of light.

- Ālampēri Cāttanār

* Lord Vishnu

The battle of Talayālaṅkāṇam was one of the most celebrated battles of ancient Tamilnadu.

176. மருதம்

(தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தது)

கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்
 நிலம்பக விழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
 கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்
 களிற்றுச்செவி யன்ன பாசடை மருங்கின்
 கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை இடைஇடை
 முறுவல் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்
 பூத்த தாமரை புள்ளிமிழ் பழனத்து
 வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கன் நீர்ஞெண்டு
 இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி அயலது
 ஒலித்த பகன்றை இருஞ்சேற்று அள்ளல்
 திதலையின் வரிப்ப ஓடி விரைந்துதன்
 ஈர்மலி மண்ணனைச் செறியும் ஊர
 மனைநகு வயலை மரன்இவர் கொழுங்கொடி
 அரிமலர் ஆம்பலொடு ஆர்தழை தைஇ
 விழவாடு மகளிரொடு தழுஉ அணிப் பொலிந்து
 மலர்ஏர் உண்கண் மாணிழை முன்கைக்
 குறுந்தொடி துடக்கய நெடுந்தொடர் விடுத்தது
 உடன்றனள் போலுநின் காதலி எம்போல்
 புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வந் பயந்து
 நெல்லுடை நெடுநகர் நின்இன்று உறைய
 என்ன கடத்தனோ மற்றே தன்முகத்து
 எழுதெழில் சிதைய அமுதனள் ஏங்கி
 வடித்தென உருத்த தித்திப் பல்ஊழ்
 நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு
 ஊர்முழுதும் நுவலுநிற் காணிய சென்மே.

- மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ.

176. Marutam

(The companion of the heroine refuses entry to the hero who returns from
 the house of the hetaira)

O Sir!

You are the lord of riverine plain;

Your domain is extensive like an ocean;

Its fecund fields resound with the chirping of birds;

The ripe roots of lotus flourishing there
 Penetrate deep splitting the soil;
 Their hollow and rounded stalks are like bamboos;
 Their leaves look like the ears of elephants;
 The buds resemble the stakes
 Admist which appear in great number
 The fully blossomed flowers
 Like mainfold smiling faces;
 An aquatic crab of elongated eyes
 Which are like the buds of neem
 Dreads a white heron that searches for its prey,
 And runs fast on the muddy soil
 Full of flourishing Pakaṇrai vines
 Leaving its foot prints
 Like unto the areolae of women
 And hides itself into its damp mud-hole.
 You glowed with great splendour
 In your dancing costume
 In the company of dancing girls
 Who dance on the festival days
 Bedecked with skirts of blooms
 Of the thick Vayali vine
 That creeps over the tree at home
 And makes it bright,
 And also the blooms and leaves of Āmpal.
 It seems on a sudden, you disengaged your hand
 That held for a long time
 The small bangled wrist
 Of your favourite hetaira
 Of winsome and charming eyes like unto blooms,
 The one that had adorned herself with expensive jewels
 And your act provoked her anger.
 The whole village is agog with your blame
 And your favourite hetaira goes
 In search of you to quarrel with you
 For your lapse; her bedewed eyes
 Touched with khol are now bereft of their charm;
 She has yellow spots on her body
 Looking as if they are wrought of gold;
 Her soft fingers have turned red
 Owing to her frequent cracking
 Of her interlocked fingers
 And her sharp teeth have become obtuse!

177. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது)

தொல்நலம் சிதையச் சாஅய் அல்கலும்
இன்னும் வாரார் இனியெவன் செய்கெனப்
பெரும்புலம்பு உறுதல் ஓம்புமதி சிறுகண்
இரும்பிடித் தடக்கை மான நெய்அருந்து
ஒருங்குபிணித் தியன்ற வெறிகொள் ழம்பால்
தேங்கமழ் வெறிமலர் பெய்ம்மார் காண்பின்
கழைஅமல் சிலம்பின் வழைதலை வாடக்
கதிர்கதங் கற்ற ஏகல் நெறியிடைப்
பைங்கொடிப் பாகல் செங்கனி நசைஇச்
கான மஞ்ஞைக் கமஞ்தல் மாப்பெடை
அயிரியாற்று அடைகரை வயிரின் நரலுங்
காடிற்றத் தகன்றோர் நீடின ராயினும்
வல்லே வருவர் போலும் வென்வேல்
இலைநிறம் பெயர ஒச்சி மாற்றோர்
மலைமருள் யானை மண்டமர் ஒழித்த
கழல்கால் பண்ணன் காவிரி வடவயின்
நிழல்கயம் தழீஇய நெடுங்கால் மாவின்
தளிர்ஏர் ஆகம் தகைபெற முகைந்த
அணங்குடை வனமுலைத் தா அயநின்
சுணங்கிடை வரித்தல் தொய்யிலை நினைந்தே.

- செயலுர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார்.

177. Pālai

(The companion of the heroine consoles her friend who is in grief)

O my friend!
You have grown weak and have lost
Your former beauty;
You often complain that our lover has not yet come back;
You feel helpless about your next move;
Please grieve not like this.
Our lover crossed a wilderness

Where in the hill-slopes abounding in
 Clusters of beauteous bamboo,
 The tops of Valai trees got scorched
 By the fierce sun-rays
 And where a big peahen of advanced pregnancy
 That lives in the forest
 Standing in a path full of boulders
 And longing for a ruddy fruit
 Of the green vine of Pākal
 Calls aloud; its sound
 Like unto the Vayir's*
 Reaches the shore of the river Ayiri;
 Though he chose to stay long
 In the foreign land
 He will soon be back here
 To adorn with honey-smelling fragrant blooms
 Your oiled and fragrant tresses,
 Which can be plaited in five different ways,
 And which have been made into a braid
 Which looks like the huge trunk
 Of a dark-hued cow-elephant of tiny eyes.
 He will sure be back here
 Happy with the thought of decorating with drawings
 Your charming breasts full of yellow spots
 Which cause you pain with their eruption
 Though enchanting the beauty of your breasts
 In your body, soft like the shoots
 Of the mango tree of tall trunk
 That flourishes near a cool tank
 At Cirukūṭi on the north of the Cauvery
 Of Paṇṇan with his heroic anklet,
 Who triumphed over his foes
 Destroying their army of hill-like tuskers
 When the leaf of the triumphant spear grew gory!

- Ceyalūr Ḥampon Cāttan Korraṇār

*Vayir- A wind instrument wrought of bamboo stem.

178. குறிஞ்சி

(தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது)

வயிரத்து அன்ன வையேந்து மருப்பின்
 வெதிர்வேர் அன்ன பருமயிர்ப் பன்றி
 பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சுனை பருகி
 நீலத்து அன்ன அகலிலைச் சேம்பின்
 பிண்டம் அன்ன கொழுங்கிழங்கு மாந்திப்
 பிடிமடிந் தன்ன கன்மிசை ஊழ்இழிபு
 யாறுசேர்ந் தன்ன ஊறுநீர்ப் படார்ப்
 பைம்புதல் நளிசினைக் குருகிருந் தன்ன
 வண்பிணி அழிழ்ந்த வெண்கூ தாளத்து
 அலங்குகுலை யலரி தீண்டித் தா துகப்
 பொன்னுரை கட்டளை கடுப்பக் காண்வரக்
 கிளை அமல் சிறுதினை விளைகுரல் மேய்ந்து
 கண்டுனிது படுக்கும் நன்மலை நாடனொடு
 உணர்ந்தனை புணர்ந்த நீயும் நின்தோன்
 பணைக்கவின் அழியாதுதுணைப்புணர்ந் தென்றும்
 தவலில் உலகத்து உறையியரோ தோழி
 எல்லையும் இரவும் என்னாது கல்லெனக்
 கொண்டல் வான்மழை பொழிந்த வைகறைத்
 தண்பனி அற்சிரம் தமிழோர்க் கரிதெனக்
 கனவினும் பிரிவறி யலனே அதன்தலை
 முந்தான் கண்ட ஞானறினும்
 பின்பெரிது அளிக்குந்தன் பண்பி னானே.

- பரணர்.

178. Kuriñci

(The companion joyfully announces to the heroine that
 the hero will wed her betimes)

Its tusks are adamantine, sharp and upturned;
 Its thick hairs are like the bamboo roots;
 Such is that boar which drinks from a spring
 Brimming with water and looking like

The face of a drum;
 It gorges on the well-grown tubers of Cēmpu
 Of broad leaves shining like the blue gem;
 The tubers are like balls of rice well-cooked;
 It then descends in measured steps
 To a black boulder resembling
 A slumbering cow-elephant,
 And rubs the rich blooms that burgeon
 In swaying bunches of white Kūṭaḷam plant;
 These blossoms are like white herons
 Perched on the dense branches of green bushes
 Situate along a damp soil that look as though
 It abuts a stress;
 It then eats the bunching ears of the tiny grains
 Of well-grown millet;
 This done, it slumbers sweetly
 Under the Kūṭaḷam plant
 Which showers golden pollen
 On its body which now resembles
 A touchstone with auric streaks.
 O my friend,
 Our lover is lord of such a montane regions.
 Deeming it a divine benediction
 You had union with him;
 Never should your bamboo-like shoulders
 Lose their charm;
 Be ever-linked to our lover in this life
 And also in the life to come
 Which is aeviternal.
 The day had dawned;
 And it poured now noisily night and day;
 Chill dew is now getting sprayed;
 Such is the season.
 Our lover, aware of the fact
 That it will be unendurable for the parted
 Will not even, in his dream, be away from us.
 Moreover, owing to his innate excellence,
 He will be linked to you in close love
 Than when it was, he first beheld you.

179. பாலை

(பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி செலவு அழுங்கச் சொல்லியது)

விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
 வெண்தேர் ஓடுங் கடங்காய் மருங்கில்
 துனையெரி பரந்த துன்னரும் வியன்காட்டுச்
 சிறுகண் யானை நெடுங்கை நீட்டி
 வான்வாய் திறந்தும் வண்புனல் பெறாஅது
 கான் புலந்து அழியுங் கண்ணகன் பரப்பின்
 விடுவாய்ச் செங்கணைக் கொடுவில் ஆடவர்
 நல்நிலை பொறித்த கல்நிலை அதர
 அரம்புகொள் பூசல் களையுநர்க் காணாச்
 சுரஞ்செல விரும்பினி ராயின் இன்னகை
 முருந்தெனத் திரண்ட முள்ளயிறுத் துவர்வாய்க்
 குவளை நான்மலர் புரையும் உண்கண்களும்
 மதியேர் வாள்நுதல் புலம்பப்
 பதிபெயர்ந்து உறைதல் ஒல்லுமோ துமக்கே.

- கொடிமங்கலத்து வாதானி நற்சேந்தனார்.

179. Pālai

*(The companion of the heroine importunes the hero to give
up his intended journey to earn wealth)*

O chief,

In the range of a lofty mountain whose crest is sky-high
And beside a rocky forest flaming, and infested with mirages,
There is a vast and unapproachable wood which consumed by
A fast-spreading wild fire; here, a tiny-eyed thirsty elephant
Stretches its long trunk, opens its huge mouth toward the empty space,
Deluded by the mirage and leaves the forest in sheer disgust
Getting no refreshing water.

The paths are hazardous and full of ero-stones on which are seen inscribed
The epitaphs of warriors who fell dead in the war;
They were expert fighters who shot swift-flying arrows
Bending their bows;

You mean to cross such a wilderness where there is none
To save the wayfarers from the agony caused by the bridgands;
But tell me chief, if it befits your loftiness to go out of this place
And abide elsewhere parted from this paragon.

Lustrous is her crescent-like forehead;

Sweet is her smile; sharp are her teeth resembling the base of the peacock's quill;
Her eyes are fresh blue lilies touched with khol.

Can you afford to part from her?

- Koṭimaṅkalattu Vātuli Narceṇtaṇār

180. நெய்தல்

(தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லியது)

நகைநனி யுடைத்தால் தோழி தகைமிகக்
 கோதை ஆயமொடு குவவுமணல் ஏறி
 வீததை கானல் வண்டல் அயரக்
 கதழ்பரித் திண்தேர் கடைஇ வந்து
 தண்கயத்து அமன்ற ஒண்பூங் குவளை
 அரும்பலைத் தியற்றிய சுரும்பார் கண்ணி
 பின்னுப்புறந் தாழக் கொன்னே துட்டி
 நல்வரல் இளமுலை நோக்கி நெடிதுநினைந்து
 நில்லாது பெயர்ந்தனன் ஒருவன் அதற்கே
 புலவுநா றிருங்கழி துழைஇப் பலவுடன்
 புள்ளிறை கொண்ட முள்ளுடை நெடுந்தோட்டுத்
 தாழை மணந்து ஞாழலொடு கெழீஇப்
 படப்பை நின்ற முடத்தாட் புன்னைப்
 பொன்னேர் நுண்தாது நோக்கி
 என்னும் நோக்குமில் வழுங்கல் ஊரே.

- கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்.

180. Neytal

*(The heroine speaks to her friend to be overheard
by the hero who stands near the fence)*

It engenders laughter in me, my friend!
With my beauty a-dazzle, I sported with my playmates
Having climbed a tall sand-dune situate in the flowery grove.
There came he, riding on a mighty chariot drawn by swift-footed steeds;
He gathered from the cool tank, bright blooms of blue lily,
Caused them to unpetal and wove a wreath buzzed by bees
And, unsolicited by me, invested me therewith;
The wreath dangled behind the nape of my neck;
On purpose, he threw his glance at my well-grown and delicate breasts,
Stood lost in thought and then left me on a sudden.
It is for this reason, the dinsome dwellers of this hamlet
Look askance at me and also at the golden polleen of the Punnai-tree
Of curved trunk that stands in the garden beside the Gnālal tree
And the screwpine shrub fragrant, thorny and long-bladed
Over which rest the marine birds, having waded through
The stinking and dusky creek.

- Karuvūr Kaṇṇampāḷanār

181. பாலை

(இடைச்சுரத்து ஒழியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

துன்னருங் கானமுந் துணிதல் ஆற்றாய்
 பின்நின்று பெயரச் சூழ்ந்தனை யாயின்
 என்நிலை யுரைமோ நெஞ்சே ஒன்னார்
 ஓம்பரண் கடந்த வீங்குபெருந் தானை
 அடுபோர் மிளிலி செருவிற்கு உடைஇ
 முருகுறழ் முன்பொடு பொருதுகளஞ் சிவப்ப
 ஆஅய் எயினன் வீழ்ந்தென ஞாயிற்று
 ஒண்கதிர் உருப்பம் புதைய ஓராங்கு
 வம்பப் புள்ளின் கம்பலைப் பெருந்தோடு
 விசம்பிடை தூர ஆடி மொசிந்துடன்
 பூவிரி அகந்துறைக் கணைவிசைக் கடுநீர்க்
 காவிரிப் பேரியாற்று அயிர்கொண்டு ஈண்டி
 எக்கர் இட்ட குப்பை வெண்மணல்
 வைப்பின் யாணர் வளங்கெழு வேந்தர்
 ஞாலம் நாளும் நலங்கெழு நல்லிசை
 நான்மறை முதுநூல் முக்கண் செல்வன்
 ஆல முற்றம் கவின்பெறத் தைஇய
 பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மனை மகளிர்
 கைசெய் பாவைத் துறைக்கண் இறுக்கும்
 மகர நெற்றி வான்தோய் புரிசைச்
 சிகரந் தோன்றாச் சேனூயர் நல்லில்
 புகாஅர்** நன்னாட் டதுவே பகா அர்
 பண்டம் நாளும் வண்டடர் ஐம்பால்
 பணைத்தகைத் தடைஇய காண்பின் மென்தோள்
 அணங்குசால் அரிவை இருந்த
 மணங்கமழ் மறுகின் மணல்பெருங் குன்றே.

- பரணர்.

181. Pālai

(The hero addresses his heart that tried to trace its steps homeward)

O my heart!
 Our sweetheart's fragrant tresses
 Are buzzed by bees;
 They smell like cosmetics
 Hawked by merchants;
 She is now on a high sand-dune
 Amidst the streets, fragrant with blossoms.
 That sand-heap is in the prosperous city of Pukār**
 Where are stately houses of invisible tops,
 Sporting flags painted with Makaram fish;
 In the Chola realm runs the Cauvery,
 The great river, rich in wide fords
 Burgeoning with flowers;
 Its forceful current heaps up
 The fine sand which gets formed into silvery hills;
 Ālamurram is the city of affluent Cholas
 Of boundless fresh revenues;
 Their flawless renown is universal;
 Ālamurram is a sacred place
 Where is enshrined the three-eyed Lord
 Who authored the fourfold, hoary and sacred scripture;
 By the fords of this holy place
 Are houses surrounded
 By pools and beautifully reared gardens;
 Near the fords are witnessed
 Beautiful wrought dolls,
 The play-things of young girls
 Who live in those houses.
 Miṇṇi is a martial chief
 Endowed with a mighty army
 That destroyed the well-guarded
 Forts of foes; Āy Eyinān
 Equalling Lord Murukan in valour
 Fought with him and fell dead
 Flooding the battle-field with blood;
 At this, came winging

Alien birds of dinsome riot
 Wheeling in the sky, forming a canopy
 That sheltered the dead man
 From the heat of the sun;
 These birds settled at the fords
 Of Ālamurram.

If thou canst not cross the well-nigh impassable wilderness,
 And desirest to retrace your steps homeward,
 Do convey unto my beloved
 My plight of misery.

- Paraṇar

Note: (Āy Eeyṇaṇ was the parton of the birds. At his fall, the birds, local, as well as translocal, foregathered instinctively at his place of death, to pay their homage by forming a canopy with their spread wings in the sky, thus shielding him from fierce rays of the sun. Eventually, they settle here near the place, sanctified by the blood of their patron.)

* The Hindus believe that the sacred Vedas were made by Lord Shiva. Verse number 166 of the Puṛaṇānūru says that He authored the six Āṅkāś also.

** Pukār: This was the ancient sea-port of the Cōlas. It is celebrated in the Paṭṭiṇappālai, one of the ten long poems of the cankam classics. This is also called Kāviriṇṇipūṇṇipāṭṭiṇam.

182. குறிஞ்சி

(தோழி இரா வருவானைப் பகல் வர என்றது)

பூங்கண் வேங்கைப் பொன்னிணர் மிலைந்து
 வாங்கமை நோன்சிலை எருத்தத் திரீஇத்
 தீம்பழப் பலவின் சுளைவிளை தேறல்
 வீளை அம்பின் இளையரொடு மாந்தி
 ஓட்டியல் பிழையா வயநாய் பிற்பட
 வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட
 குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர்
 முளவுமாத் தொலைச்சும் குன்ற நாட
 அரவெறி யுருமோ டொன்றிக் கால்வீழ்த்து
 உரவுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
 தனியை வந்த வாறுநினைந் தல்கலும்
 பனியொடு கலுமுமிவள் கண்ணே அதனால்
 கடும்பகல் வருதல் வேண்டும் தெய்ய
 அதிர்குரல் முதுகலை கறிமுறி முனைஇ
 உயர்சிமை நெடுங்கோட் டுகள உக்க
 கமழிதழ் அலரி தா அய் வேலன்
 வெறியயர் வியன்களம் கடுக்கும்
 பெருவரை கண்ணிய சார லானே.

- கபிலர்.

182. Kurīnci

(The companion advises the hero to visit by day)

O chief of a montane region!
 In your domain,
 A hunter adorning himself
 With a posy of golden Vēṅkai blossoms
 Goes out ahunting in the woods,
 His strongly-wrought bamboo-bow
 Slung on his shoulder,
 Having quaffed the honeyed juice
 Of sweet drupes of jack fruit
 And accompanied with his young attendants
 Who shoot arrows that fly whistling,
 He marches followed by mighty hounds
 Ever swift and never-failing.
 He kills a porcupine stained with whose spashed blood
 A cool shrub of wild jasmine sways.
 This girl's eyes are ever tear-bedewed,
 With the thought of your coming alone at midnight
 When the lowering clouds pour amain
 And rumbling thunder-claps kill serpents.
 Be pleased to make your visit by broad day light
 To this, our mountain range
 Littered with Alari blossoms of fragrant petals
 That fell down, when an aged monkey of vibrant voice
 Abhorning the tender leaves of pepper
 Leaped onto the extensive and high-peaked hill,
 Thus making it resemble
 A scene of frenzied dance performed by a Vēlan.

- Kapilar

183. பாலை

(தலைமகன் குறித்த பருவ வரவு கண்டு தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

குவளை உண்கண் கலுழவுந் திருந்திழைத்
திதலை அல்குல் அவ்வரி வாடவும்
அத்தமார் அழுவம் நத்துறந் தருளார்
சென்றுசே ணிடையர் ஆயினும் நன்றும்
நீடலர் என்றி தோழி பாடான்று
பனித்துறைப் பெருங்கடல் இறந்துநீர் பருகிக்
குவவுத்திரை அருந்து கொள்ளைய குடக்கேர்பு
வயவுப்பிடி யினத்தின் வயின்வயின் தோன்றி
இருங்கிளைக் கொண்மூ ஒருங்குடன் துவன்றிக்
காலை வந்தன்றால் காரே மாலைக்
குளிக்கொள் பிடவின் கூர்முக அலரி
வண்டுவாய் திறக்கும் தண்டா நாற்றம்
கூதிர் அற்சிரத்து ஊதை தூற்றப்
பனியலைக் கலங்கிய நெஞ்சமொடு
வருந்துவம் அல்லமோ பிரிந்திசினோர் திறத்தே.

- சுருவூர்க் கலிங்கத்தார்.

183. Pālai

*(The heroine speaks to her companion at the advent
of the season marked by the hero)*

My friend!
Our lover left us here alone,
Crossed a hazardous wilderness
And is now in a far-off place.
Owing to his lack of compassion
My kuvaḷai-like eyes, touched with khol
Stream with tears;
The stripes on my jewelled forelap
Are now bereft of their splendour;
The yellow spot thither are fading;
Yet you console me saying that he will not prolong his stay there.
But see my friend,
The big herds of dinsome clouds
Proceed to the ocean of cool fords and tossing waves,
Drink deep the water,
Rise up in the western sky
And now appear in every place
Like the herds of pregnant cow-elephants.
They have all gathered together
And have inaugurated the rainy season
In this early dawn.
Would we not my friend, grieve
With our bewildered heart,
Assailed by the benumbing dew
And the thought of our parted lover
At the advent of the westerly of the oncoming dewy season
Which would sprinkle the boundless fragrance
Of the sharp-tipped blooms of the cool Piṭavu
When swarming chafers unfold them during evening?

- Kaṇur Kalinṅkattār

184. முல்லை

(குலமகன் வினைவயிற் பிரிந்து வந்து எய்தியவிடத்துத் தோழி புல்லு மகிழ்வு உரைத்தது)

கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய
புதல்வற் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டிக் கன்றியும் எனக்கும்
இனிதா கின்றால் சிறக்கநின் ஆயுள்
அருந்தொழில் முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு
சுரும்பிமிர் மலர கானம் பிற்பட
வெண்பிடவு அவிழ்ந்த வீகமழ் புறவில்
குண்டைக் கோட்ட குறுமுள் கள்ளிப்
புன்தலை புதைத்த கொழுங்கொடி முல்லை
ஆர்கழல் புதுப்பு உயிர்ப்பின் நீக்கித்
தெள்ளறல் பருகிய திரிமருப்பு எழிற்கலை
புள்ளியம் பிணையொடு வதியும் ஆங்கண்
கோடுடைக் கையர் ஞான்றி வினைஞர்
அரியல் ஆர்கையர் வினைமகிழ் தூங்கச்
செல்கதிர் மழுகிய உருவ ஞாயிற்றுச்
செக்கர் வானஞ் சென்ற பொழுதில்
கற்பால் அருவியின் ஒலிக்கும் நற்றேர்த்
தார்மணி பலவுடன் இயம்பச்
சீர்மிகு குரிசில்நீ வந்துநின் றதுவே.

- மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

184. Mullai

(The companion expresses her joy on the return of the hero from a foreign land)

O chief of excellence!
 You travelled fast a woodland
 Where the white Pitavam blows
 And fills the wood with its fragrance;
 In that wood, the comely antlered bucks
 With their spotted mates
 Blow off with their breath the fallen flowers
 With which the clear water spread is thick,
 Drink the water and rest there;
 There are fresh flowers
 Of the well-grown jasmine vines
 That entwine the impoverished tops of cactus
 Of short branches and thorns.
 There, the farm-hands remove the weeds
 From the gardens with their hoes;
 They get inebriated imbibing toddy
 And feel joyous;
 This is the evening hour
 When the sun, its lustre abated,
 Retires to the incardnadine horizon.
 At this hour, you are before us
 With a heart grown lordly
 Having accomplished your mission,
 With your ornate chariot
 Whose rows of bells chime together
 Like the sound of a cascade
 That drops down from a hill!
 It is so sweet not only to your helpmeet
 Of divine chastity, abundant glory
 And domestic weal
 Who has mothered a son, the light of your clan
 But also to me!
 May you live long gloriously!

185. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

எல்வனை ஞெகிழ்ச் சா அய் ஆயிழை
 நல்லெழிற் பணைத்தோள் இருங்கவின் அழியப்
 பெருங்கை அற்ற நெஞ்சமொடு நத்துறந்து
 இரும்பின் இன்னுயிர் உடையோர் போல
 வலித்து வல்லினர் காதலர் வாடல்
 ஒலிகழை நிவந்த நெல்லுடை நெடுவெதிர்
 கலிகொள் மள்ளர்வில் விசையின் உடையப்
 பைதற வெம்பிய கல்பொரு பரப்பின்
 வேனில் அத்தத் தாங்கண் வானுலந்து
 அருவி ஆன்ற உயர்சிமை மருங்கில்
 பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்
 இலைஇல மலர்ந்த இலவமொடு
 நிலையுயர் பிறங்கல் மலைஇறந் தோரே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

185. Pālai

(The grieving heroine speaks to her friend during the separation of the hero)

O my friend!

Our arms, charming and bamboo-like, that are adorned with choice ornaments
Have forfeited their great beauty; our bangles slip away;

Our helplessness is limitless;

Having caused us this plight, our lover is valiant enough

To be away from us!

He seems to possess a life as if it is wrought of (unfeeling) steel!

Alas, he went beyond a stately and lustrous mountain

Where the creaking bamboos, all gone dry and loaded with grains

Explode, creating a sound akin to the one produced

By the uproarious bowmen that pluck their bowstrings.

On the top of this mountain whose cascades have gone dry,

Are leafless Ilavu trees whose blossoms have blown all at once;

These shine like the rows of lamps

Set in order during a great festival!

-Pālaipāṭiyaperuṅkaṭuṅkō

186. மருதம்

(குலமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்ப இல்லிடப் பரத்தை சொல்லி நெருங்கியது)

வானம் வேண்டா வறனில் வாழ்க்கை
 நோன்ஞாண் வினைஞர் கோளறிந்து ஈர்க்கும்
 மீன்முதிர் இலஞ்சிக் கலித்த தாமரை
 நீர்மிசை நிவந்த நெடுந்தாள் அகலிலை
 இருங்கயம் துளங்கக் காலுறு தோறும்
 பெருங்களிற்றுச் செவியின் அலைக்கும் ஊரனொடு
 எழுந்த கௌவையோ பெரிதே நட்பே
 கொழுங்கோல் வேழத்துப் புணைதுணை யாகப்
 புனலாடு கேண்மை அனைத்தே அவனே
 ஒண்டொடி மகளிர் பண்டையாழ் பாட
 ஈர்ந்தண் முழுவின் எறிகுணில் விதிர்ப்பத்
 தண்நறுஞ் சாந்தம் கமழும் தோள்மணந்து
 இன்னும் பிறள்வயி னானே மனையோள்
 எம்மொடு புலக்கும் என்ப வென்வேல்
 மாரி அம்பின் மழைத்தோல் பழையன்
 காவிரி வைப்பிற் போலார் அன்னவென்
 செறிவனை யுடைத்தலோ இலனே உரிதினின்
 யாந்தன் பகையேம் அல்லேம் சேர்ந்தோர்
 திருநுதல் பசப்ப நீங்கும்
 கொழுநனுஞ் சாலுந்தன் உடனுறை பகையே.

- பரணர்.

186. Marutam

(The favourite hetaira speaks to be heard by the close kin of the heroine)

He is the lord of a village where the fisherfolk who are wielders
 Of fishing rods fitted with strong cords and who are ignorant
 Of poverty pull out the fish from the tank
 Knowing that the victim has gripped the baited hook;
 It is a tank rich in fishes; it also abounds in lotus
 Whose wide and long-stalked leaves are beheld above the surface of water;
 These leaves shake like unto the ears of huge tuskers
 When the blowing wind disturbs the wide pond;
 Big is the gossip in the village linking me with him;
 My friendship with him but extends to
 My offering company to him while sporting in the river
 Using a float of well-grown needs;
 The chief is still abiding in the house of another hetaira,
 Hugging her shoulders smeared with cool and fragrant sandal cream
 While bright-bangled girls tune the hoary yal
 And sound the sweet rhythmic drums using short sticks;
 It is said his spouse resents me.
 But I have not yet broken my serried bangles*
 That are like unto the town the Pōr in the realm of Paḷayan
 Where flows the Cauvery; Paḷayan is the chief of victorious spears
 And rain-like arrows and cloud-like shields;
 I being the rightful mistress of him
 Am not hostile to her; indeed her husband himself is her foe
 Who cohabits with her.
 He is one who deserts the women who depend on him
 Causing pallor to consume the lustre of their foreheads!

- Parānar

* Women breaking their bangles is an indication of their anger.

187. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

தோள்புலம் பகலத் துஞ்சி நம்மொடு
 நாள்பல நீடிய கரந்துறை புணர்ச்சி
 நாணுடை மையின் நீங்கிச் சேய்நாட்டு
 அரும்பொருள் வலித்த நெஞ்சமோ டேகி
 நம்முயர்வு உள்ளினர் காதலர் கறுத்தோர்
 தெம்முனை சிதைத்த கடும்பரிப் புரவி
 வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழவர்
 பூந்தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன
 தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்
 புலம்புறுங் கொல்லோ தோழி சேணோங்கு
 அலந்தலை ஞெமையத் தாளில் ஆங்கண்
 கல்சேர்பு இருந்த சில்குடிப் பாக்கத்து
 எல்விருந்து அயர ஏமத்து அல்கி
 மனையுறை கோழி அணல்தாழ்பு அன்ன
 கவையொண் தளிர கருங்கால் யாஅத்து
 வேனில் வெற்பில் கானங் காய
 முனையெழுந் தோடிய கெடுநாட் டாரிடைப்
 பனைவெளிநு அருந்து பைங்கண் யானை
 ஒண்சுடர் முதிரா இளங்கதிர் அமையத்துக்
 கண்படு பாயல் கையொடுங்கு அசைநிலை
 வாள்வாய்ச் சுறவின் பனித்துறை நீந்தி
 நாள்வேட்டு எழுந்த நயனில் பரதவர்
 வைகுகடல் அம்பியில் தோன்றும்
 மைபடு மாமலை விலங்கிய சுரனே.

- மாமூலனார்.

187. Pālai

(The companion of the heroine speaks to her friend)

My friend!
 Protracted was the clandestine relationship
 Of our lover with us and he slumbered
 On our shoulders and relieved them
 Of their anguish born of loneliness;

Since his sense of shame prompted him,
 He forsook the union enjoyed in secret
 And went away seeking wealth,
 With his heart goaded by the desire for riches.
 He crossed a wilderness where are murky hills
 With cloud-clad peaks; by this,
 He but thinks of our welfare;
 He is under the protective wings of the folk
 Who entertain him as a guest at night
 In a village sparsely inhabited,
 At the foot of a hill devoid of human traffic;
 It abounds in tall Nemaï trees
 Of withered tops;
 He crossed a waste whose paths
 Are hazardous and well-nigh impassable;
 There are dark-trunked Yā trees
 With glittering and forked tender leaves
 Which resemble the swaying wattle of a bantum;
 Owing to the excessive heat of summer
 In the hilly waste, the inhabitants
 Have deserted their houses
 And they now lie desolate;
 In that forlorn place, the moist-eyed elephants eat
 In the early dawn of very mild sun-rays
 The white pith of the palmyra;
 They but make rocking movements
 In their languid state
 And look like boats of the unkind fisherfolk,
 That float in the sea;
 These fisherfolk sail beyond the fords
 Infested with sharks of sword-like mouths
 At early morn for fishing.
 The foreyard of our beauteous house
 Filled with fresh sands
 Ever wears a festive look
 Like the inaugural day of the winsome festival
 Of arrow-shooting by the valorous maḷavas*
 Who, riding speedy-steeds destroyed their foes in the battle;
 Would that foreyard lose its charm and become desolate henceforth?

- Māmūlaṇār

* Maḷavas were warriors who were expert horseriders.

188. குறிஞ்சி

(இரவில் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது)

பெருங்கடல் முகந்த இருங்கிளைக் கொண்மூ
 இருண்டயர் விசும்பின் வலனேர்பு வளைஇப்
 போர்ப்புறு முரசின் இரங்கி முறைபுரிந்து
 அறனெறி பிழையாத் திறனறி. மன்னர்
 அருஞ்சமத் தெதிர்ந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்
 கழித்தெறி வாளின் நளிப்பன விளங்கும்
 மின்னுடைக் கருவியை ஆகி நாளும்
 கொன்னே செய்தியோ அரவம் பொன்னென
 மலர்ந்த வேங்கை மலிதொடர் அடைச்சிப்
 பொலிந்த ஆயமொடு காண்டக இயலித்
 தழலை வாங்கியும் தட்டை யோப்பியும்
 அழலேர் செயலை அந்தழை அசைஇயும்
 குறமகள் காக்கும் ஏனல்
 புறமும் தருதியோ வாழிய மழையே.

- வீரை வெளியன் தித்தனார்

188. *Kur̥̃nci*

*(The companion of the heroine speaks during night to
be overheard by the hero who stands near the fence)*

O massed rain clouds!
May you flourish!
Dark with the water of the expansive ocean,
You rise and move clock-wise in the sky on high
And encircle the entire world.
You are reverberating like the triumphant drum
Wrought of leather;
You are accompanied by many a lightning-flash;
They flash resembling unsheathed swords of warriors
Which are wielded in the fierce battle
Waged by the just monarchs
Who ever hold fast to righteousness.
But tell me O nimbi,
Would you but daily make futile din
Or would you save the millet
Which the daughter of the hillfolk guards?
She guards the field with her mates
Of graceful gait, who are adorned with garlands
Of Vēṅkai blossoms which have
Burgeoned in auric splendour.
She twirls the Talalai*
And sounds the Taṭṭai*
And waves the bunches of the beautiful Ceyalai leaves
Which blaze like fire.

- *Virai Veliyan Tittanaṇṇī*

* Talalai and Taṭṭai were two different ancient devices to drive off the birds.

189. பாலை

(மகட் போக்கிய செவிலி சொல்லியது)

பசும்பழப் பலவின் கானம் வெம்பி
 விசும்புகண் அழிய வேனில் நீடிக்
 கயங்கண் அற்ற கல்லோங்கு வைப்பின்
 நானுயிர் மடப்பிடி தழீஇ வேறுநாட்டு
 விழவுப்படர் மள்ளரின் முழுவெடுத் துயரிக்
 களிறதர்ப் படுத்த கல்லுயர் கவாஅன்
 வெவ்வரை அத்தஞ் சுட்டிப் பையென
 வயலையம் பிணையல் வார்ந்த கவாஅன்
 திதலை அல்குற் குறுமகள் அவனொடு
 சென்று பிறளாகிய அளவை என்றும்
 படர்மலி எவ்வமொடு மாதிரம் துழைஇ
 மனைமருண் டிருந்த என்னினும் நனைமகிழ்
 நன்ன ராளர் கூடுகொள் இன்னியம்
 தேரூர் தெருவில் ததும்பும்
 ஊரிழந் தன்றுதன் வீழ்வுறு பொருளே.

- கயமனார்.

189. Pālai

(The lament of the nurse after her darling's elopement with her lover)

My young daughter clad in her skirt
 Of Vayalai leaves dangling from her waist,
 Has a forelap adorned with yellow spots;
 She eloped with her lover and now has turned a stranger to me.
 Companioned with her lover she braved
 A wilderness of huge and fiery boulders.
 There, aestival heat is fierce
 And the forest, abounding in jack trees
 Burdened with green fruit stands scorched;
 The clouds have turned unkind
 And would not pour any rain;
 The tarns are waterless;
 Like unto the Maḷḷar-dancers -- *
 Bound for a different place from their own,
 With drums in their uplifted hands,
 To witness a festival--, move along,
 The tuskers are on their way
 Hugging their young mates
 Heaving deep sighs.
 I am besieged by anxiety and agony.
 I searched and searched for her
 In all directions, alas in vain,
 And I am now cribbed, cabined and confined in my chamber
 All bewildered;
 This is a village in whose streets
 The traffic of chariots is ceaseless;
 There the orchestral melody of the tipsy master-musicians
 Flows and overflows.
 Lo, it stands robbed of its much-coveted wealth!
 Its loss is even greater than mine!

- Kayamaṇār

* Maḷḷar - warriors

190. நெய்தல்

(தோழி, செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது)

திரையுழந் தசைஇய நிரைவனை ஆயமொடு
 உப்பின் குப்பை ஏறி எற்பட
 வருதிமில் எண்ணும் துறைவனொடு ஊரே
 ஒருதன் கொடுமையின் அலர்பா டும்மே
 அலமரல் மழைக்கண் அமர்ந்து நோக்காள்
 அலையல் வாழிவேண் டன்னை உயர்சிமைப்
 பொதும்பில் புன்னைச் சினைசேர்பு இருந்த
 வம்ப நாரை இரிய ஒருநாள்
 பொங்குவரல் ஊதையொடு புணரி அலைப்பவும்
 உழைக்கடல் வழங்கலும் உரியன் அதன்தலை
 இருங்கழிப் புகாஅர் பொருந்தத் தாக்கி
 வயச்சுறா எறிந்தென வலவன் அழிப்ப
 எழில்பயங் குன்றிய சிறையழி தொழில்
 நிரைமணிப் புரவி விரைநடை தவிர
 இழுமென் கானல் விழுமணல் அசைஇ
 ஆய்ந்த பரியன் வந்திவண்
 மான்ற மாலைச் சேர்ந்தன்றோ இலனே.

- உலோச்சனார்.

190. Nēyṭal

(The heroine's friend discloses the secret love of her friend to the foster mother)

O mother!
 May you prosper!
 On a day when the northerly blew amain
 And tossed the waves of the sea which battered the shore
 And scared away the newly-arrived egrets
 Perched on the branches of Punnai
 Flourishing atop the sand-dunes,
 Came the chief,
 Who had the privilege to ride his chariot
 Through that beach;
 In the ford where a creek enter the sea
 A mighty shark attacked the legs of the horses
 That drew his chariot.
 At that the charioteer unyoked the steeds
 And freed them.
 Those horses adorned with rows of bells,
 Then bolted helter-skelter.
 No longer the same old charming serviceable steeds!
 Gone was their swiftness,
 And the chief with such weary horses,
 Arrived at the grove close to the resounding sea
 And rested on a high sand-dune.
 He did not even stay there till the nebulous dusk.
 Yet this village imatchably nefarious,
 Speaks slanderously of your daughter
 Linking her with the chief
 In whose shore, young girls wearing serried bangles
 Sport in the sea with their play-mates
 And when tired, climb the heaps of salt,
 And at sunset count the barks
 Sailing toward the shore.
 Know that your daughter never even willingly looked at him.
 Pray do not torment her!

191. பாலை

(தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது)

அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ
 எரியிதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ
 வெண்தோட்டுத் தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணித்
 தோல்புதை சிரற்றடிக்கோலுடை உமணர்
 ஊர்கண் டன்ன ஆரம் வாங்கி
 அருஞ்சுரம் இவர்ந்த அசைவில் நோன்தாள்
 திருந்துபக டியம்பும் கொடுமணி புரிந்தவர்
 மடிவிடு வீளையொடு கடிதெதி ரோடி
 ஓமையம் பெருங்காட்டு வறூஉம் வம்பலர்க்கு
 ஏமஞ் செப்பும் என்றாழ் நீளிடை
 அரும்பொருள் நசைஇப் பிரிந்துறை வல்லி
 சென்றுவினை எண்ணுதி யாயின் நன்றும்
 உரைத்திசின் வாழிஎன் நெஞ்சே நிரைமுகை
 முல்லை அருந்தும் மெல்லிய வாகி
 அறலென விரிந்த உறலின் சாயல்
 ஒலியிருங் கூந்தல் தேறுமென
 வலிய கூறவும் வல்லையோ மற்றே.

- ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

191. Pālai

(The hero addresses his heart and gives up his intended travel)

O my heart!

It is a scorching path interminable;

There, the salt-vendors all decked with flower-wreaths buzzed by bees

Gather in large numbers and move together and it looks

As though an entire village is in motion;

The wreaths are made by weaving

The fresh and downy flowers of the wayside Pātriri

And the Alari blossoms' flame-like petals,

Into the white strips of palmyra blade;

Their feet are protected fully

By leather sandals that creak while walking;

They have rods to goad their bulls;

Their tireless, sturdy and persevering bulls

Pull away the carts

When their wheels get buried in the sand;

The tinkling of the curved bells

That adorn the necks of the shapely bulls

And the whistle made by the salt-vendors

By folding their lips, mingle-together

And assail quick

The fear of the wayfarers

Who tread through the expansive wilderness

Dotted with Ōmai trees

And promise them a safe journey;

Your heart is bent upon coming by wealth

That is rarely attainable;

Well, I ask you thus:

“Thinking that she is prepared

To bear the pangs of separation,

Are you man enough to articulate

The words suggestive of your parting

From your beloved

Whose hug spells bliss

And whose soft and dense tresses

Are dark like black-sand,

Adorned with wreaths of jasmine buds

Arranged in regular rows?

If so, go, tell her of your intent”!

192. குறிஞ்சி

(தோழி, தலைகணைச் செறிப்பு அறிவுற்றி இரவுக்குறி மறுத்தது)

மதியரும் பன்ன மாசறு கடர்நுதல்
 பொன்னேர் வண்ணம் கொண்டன்று அன்னோ
 யாங்கா குவள் கொல் தானே விசும்பின்
 எய்யா வரிவில் அன்ன பைந்தார்ச்
 செவ்வாய்ச் சிறுகிளி சிதைய வாங்கிப்
 பொறைமெலிந் திட்ட புன்புறப் பெருங்குரல்
 வளைசிறை வாரணங் கிளையொடு கவர்
 ஏனலும் இறங்குபொறை உயிர்த்தன பால்நாள்
 நீவந் தளிக்குவை யெனினே மால்வரை
 மைபடு விடரகந் துழைஇ ஓய்யென
 அருவி தந்த அரவுமிழ் திருமணி
 பெருவரைச் சிறுகுடி மறுகுவிளக் குறுத்தலின்
 இரவும் இழந்தனள் அளியள் உரவுப் பெயல்
 உருமிறை கொண்ட உயர்சிமைப்
 பெருமலை நாடநின் மலர்ந்த மார்பே.

- பொதும்பில் கிழான் வெண்கண்ணனார்.

192. Kurin̄ci

*(The companion of the heroine interdicts trysting by
night in a view to force the hero to marry his love betimes)*

O chief!

You are the lord of a high-peaked mountain

Where prevail for ever rain and thunder.

Now the millet is ripe;

Its heavy ears drop;

The little parrots of ruddy beaks

And necks ringed with lovely stripes

Like unto the bowls (the rainbows)

Never bent to shoot darts

Clip the coarse-looking millet ears

Spoiling their beauty, and wing away;

In the middle flight, grown exhausted, they drop them down

On the ground;

Flocks of jungle cocks of folded wings

Grab these ears and feed on them.

If we desire that you should delight my friend

By your nightly visit, alas, the chances are not there,

For here in our hamlet in the slopes

Of our tall mountain,

The streets are lit

By the gems of snakes

That were washed away by the streams

Flowing from the dark caves

Of the high mountain.

Alas, she loses the bliss of embracing

Your wide chest, even during the night!

- Potumpil Kilān Venkaṇṇanār

193. பாலை

(பொருள் வலித்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லித் தலைமகன் செலவு அழுங்கியது)

கானுயர் மருங்கில் கவலை யல்லது
வானம் வேண்டா வில்லேர் உழவர்
பெருநாள் வேட்டம் கிளையெழ வாய்த்த
பொருளத்து ஒழிந்த குருதிச் செவ்வாய்ப்
பொறித்த பொலும் வானிற எருத்தின்
அணிந்த போலுஞ் செஞ்செவி எருவை
குறும்பொறை எழுந்த நெடுந்தாள் யாஅத்து
அருங்கவட் டுயர்சினைப் பிள்ளை யூட்ட
விரைந்துவாய் வழுக்கிய கொழுங்கண் ஊன்தடி
தொல்பசி முதுநரி வல்சி யாகும்
சுரனமக் கெளிய மன்னே நன்மனைப்
பன்மாண் தங்கிய சாயல் இன்மொழி
முருந்தேர் முறுவல் இளையோள்
பெருந்தோள் இன்துயில் கைவிடு கலனே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

193. Pālai

(The hero speaks to his heart which seeks wealth and gives up his journey)

O my heart!
 You intend to cross a wilderness
 Long-stretching and hazardous;
 It abounds in the brigands
 Who are peasants ploughing with bows,
 Not bothering about rain;
 They cast their look on the branching paths
 Of the wilderness dotted with tall trees
 And march out with their kin on a good day
 When they fight and kill their foes.
 There a vulture -- its neck looking white
 As though it had been painted,
 And its ruddy ears as though they were
 Made artificially and then fixed to it --,
 Drinks the blood that flows from the victims
 And gets its beak stained with it.
 As it feeds in haste, its young
 Nestling atop an unscalable and forked branch
 Of a long-trunked Yā tree on a hillock,
 With a piece of flesh containing the soft and moist eye
 Scooped from a victim,
 It slips from its beak,
 Falls down and serves as food
 To an aged jackal famished long!
 Such is that wilderness!
 It is easier for me to brave this wilderness;
 But it is impossible for me to forsake
 My sweet slumber on the broad shoulders
 Of the young girl of manifold excellence,
 Of melliferous words, of soft mien
 And of enchanting teeth
 Sharp and white like the base
 Of a peacock's feather.

- Maṭurai Marutaṇ Ḳanākānār

194. முல்லை

(பருவங் கண்டு ஆற்றாமை மீதாரத் தலைமகள் சொல்லியது)

பேருறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை
 ஏரிடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்
 புறமாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து
 ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்
 வித்திய மருங்கின் விதைபல நாரி
 இரலை நன்மான் இனம்பரந் தவைபோல்
 கோடுடைத் தலைக்குடை துடிய வினைஞர்
 கறங்குபறைச் சீரின் இறங்க வாங்கிக்
 களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்
 கவைக்கதிர் இரும்புறங் கதாஉ உண்ட
 குடுமி நெற்றி நெடுமாத் தோகை
 காமர் கலவம் பரப்பி ஏழறக்
 கொல்லை யுழவர் கூழ்நிழல் ஒழித்த
 வல்இலைக் குருந்தின் வாங்குசினை இருந்து
 கிளிகடி மகளின் விளிபடப் பயிரும்
 கார்மன் இதுவால் தோழி போர்மிகக்
 கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் பூண்ட கடும்பரி
 விரியுனை நன்மான் கடைஇ
 வருதும் என்றவர் தெளித்த போழ்தே.

- இடைக்காளனார்.

194. Mullai

(The heroine speaks with grief at the advent of the rainy season)

O friend!
 As the war began to rage
 Our love left for the battle-front
 Promising to return in his great chariot --
 Decked with kotīnci* and drawn by swift horses of spread-out manes.
 This indeed is the time marked by him
 For his return.

It had rained cats and dogs;
 Dense darkness dispelling it had downed;
 The well-ploughed field lay furrowed,
 With its red soil turned upside down;
 In the long furrows of the high and wet soil --,
 Ruddy like torn flesh--,
 The sown seeds, sprouting in abundance
 Have grown well;
 With umbrellas woven of palmyra blades
 Stuck to their heads
 And accompanied by beat of drum,
 The husbandmen pluck the weeds
 Causing the crops to bend greatly.
 The scenes resembles a herd
 Of antlered deer that have spread-out for grazing.
 In the cleared field, Varaku
 Has grown well with ripe, dark and clustered ears.
 They are pecked by the blue
 And long and crested peacocks.
 They perch in glee
 Spreading out their fan-tail
 On the curved and strong-leaved
 Kuruntu branches which the farmhands
 Did not clip off to avail of the shade
 When pea-fowls call aloud
 Like the young girls
 Who shout to chase away
 The parrots from the millet-fields.
 Lo, this is the rainy season.
 (Alas, he hasn't returned.)

- Itaikkāṭaṇār

* Koṭiñci - The lotus - staff of the chariot.

195. பாலை

(மகட் போக்கிய நற்றாய் சொல்லியது)

அருஞ்சுரம் இறந்தளன் பெருந்தோள் குறுமகள்
 திருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
 புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி
 மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி
 உவந்தினிது அயரும் என்ப யானும்
 மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லாளை
 ஈன்ற நட்பிற்கு அருளான் ஆயினும்
 இன்னகை முறுவல் ஏழையைப் பன்னாட்
 கூந்தல் வாரி நுசப்பிவர்ந் தோம்பிய
 நலம்புனை உதவியும் உடையன் மன்னே
 அஃதறி கிற்பினோ நன்றும்ற் றில்ல
 அறுவை தோயும் ஒருபெருங் குடுமிச்
 சிறுபை நாற்றிய பஃறலைக் கொடுங்கோல்
 ஆகுவ தறியும் முதுவாய் வேல
 கூறுக மாதோநின் கழங்கின் திட்பம்
 மாறா வருபனி கலுழும் கங்குலின்
 ஆனாது துயருமெங் கண்ணினிது பமஇயர்
 எம்மனை முந்துறத் தருமோ
 தன்மனை உய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே.

- கயமனார்.

195. Pālai

(Her daughter having eloped, the mother consults the soothsayer)

It is said
 That the lad's mother
 Decorates in great delight her house;
 The ornate outer-wall is now coated with red mud;
 Fresh sand is spread in the foreyard;
 Garlands are hung everywhere;
 It is thus she means to receive
 My young daughter of broad shoulders

And her son -- the wielder of a shapely spear,
 Who crossed the well-nigh impassable wilderness.
 He should straight come to my house
 For I begot the young one
 Endowed with eyes like those of a doe's.
 Even if he ignores my mothering,
 He should yet call on me first; did I not foster her,
 The one of sweet smile
 And shining teeth for many a day
 Nestling her on my hip
 Brushing her lovely hair
 And trying it in knots?
 Haven't I rendered her goodly help?
 He will do well to realise this.
 O Vēlan -- the wise prognosticator!
 You hold in your hand a crooked staff
 With many a branch;
 From one of the branches dangles
 A small bag; your big bundled hair
 Wears a piece of cloth.
 My tear-bedewed eyes never close in slumber
 During night; can I hope to shut
 My eyes in sweet slumber, with her advent?
 Or will he take her to his house to delight his mother?
 Forecast with your Kalaṅku!*

- Kayamaṇār

The soothsayer counted the small pieces of stone and advised the people who approached him for help.

196. மருதம்

(பரத்தையிற் பிரித்துவந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி சொல்லியது)

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி பாக்கத்து
 நான்துறைப் பட்ட மோட்டிரு வராஅல்
 துடிக்கட் கொழுங்குறை நொடுத்துண்டு ஆடி
 வேட்டம்மறந்து துஞ்சங் கொழுநர்க்குப் பாட்டி
 ஆம்பல் அகலிலை அமலைவெஞ் சோறு
 தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து
 விடியல் வைகறை இடேம் ஊர
 தொடுகலம் குறுக வாரல் தந்தை
 கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர
 ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்றுமுரண் போகிய
 கடுந்தேர்த் திதியன் அமுந்தைக் கொடுங்குழை
 அன்னி மிளிலியின் இயலும்
 நின்னலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே.

- பரணர்.

196. Marutam

*(The sulking wife speaks to her spouse when he
returns from the hetaira's house)*

O chief of littoral region!
In your village, the fisherfolks
At dawn, net the huge, big bellied Varāl fish,
And exchange their, succulent pieces
That resemble drum's eye, for liquor
In the bazaar, rich in toddy,
Where atop the tall poles flutter streamers.*
They dance in glee, intoxicated,
And then slumber oblivious of their work.
Their loving wives at early dawn,
Serve them in wide Āmpal leaves,
Balls of rice, deliciously cooked
And mixed with the round-shaped fruit
Of cane, at once sweet and sour.
Approach me not!
I will not touch your polluted chest
That embraced your favourite harlot
Of dazzling beauty
Who moves about prideful
Like unto Anni Miñili
With her ears adorned with round steads
Who took fearful revenge
Upon the Kōcar of great fame
In the fierce and fearful battle,
Supported by Titiyan
Of swift chariots
Who was the lord of Aḷuntūr,
For their cruel act
Of destroying the charm of her father's eyes!**

- Paraṇar

* Flags of different hues were used in shops, indicative of the articles sold.

** For more details of the episode refer verse number 262.

197. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறிஇயது)

மாமலர் வண்ணம் இழந்த கண்ணும்
 பூநெகிழ் அணையிற் சாஅய தோளும்
 நன்னர் மாக்கள் விழைவனர் ஆய்ந்த
 தொல்நலம் இழந்த துயரமொடு என்னதூஉம்
 இணையல் வாழி தோழி முனையெழ
 முன்னுவர் ஓட்டிய முரண்மிகு திருவின்
 மறமிகு தானைக் கண்ணன் எழினி
 தேமுது குன்றம் இறந்தன ராயினும்
 நீடலர் யாழநின் நிரைவளை நெகிழத்
 தோள்தாழ்பு இருளிய குவையிருங் கூந்தல்
 மடவோள் தழீஇய விறலோன் மார்பில்
 புன்தலைப் புதல்வன் ஊர்பிழிந் தாங்குக்
 கடுஞ்தல் மடப்பிடி தழீஇய வெண்கோட்டு
 இனஞ்சால் வேழங் கன்றூர்பு இழிதரப்
 பள்ளிகொள்ளும் பனிச்சுரம் நீந்தி
 ஒள்ளினர்க் கொன்றை ஓங்குமலை அத்தம்
 வினைவலி யுறாஉம் நெஞ்சமொடு
 இணைய ராகிநப் பிரிந்திசி னோரே.

- மாமூலனார்.

197. Pālai

(The companion consoles the pining heroine)

My friend!
 May you prosper!
 Your dark eyes like blue-lily
 Have lost their charm;
 Your quilt-like shoulders have wilted away;
 Your former beauty once admired
 By your goodly kin, is now gone.
 Please grieve not even a whit on this score.
 Our lover parted from you
 Causing your row of bangles fall off,
 Urged by his heart, bent upon coming by wealth.
 He trod through a path
 By a tall mountain, rich in Konrai trees
 With bright clusters of flowers.
 The path is beyond the wilderness
 Where a tusker with its silvery tusks
 Slumbers sweet, embracing its young mate
 Of advanced pregnancy,
 Whilst its young calf runs
 Up and down its body
 Like the tiny-headed son
 Who crawls on and glides down
 The chest of his father,
 A valorous warrior, who lies
 Embracing his young wife
 Of long and dense and dark tresses
 That hang low rolling on her shoulers.
 He would not stay long
 In the foreign land
 Though he has gone beyond
 The melliferous and ancient mountain
 Of Kaṇṇaṇ Eḷini of a mighty army
 Whose great wealth is his valour
 That caused his foes to flee.

198. குறிஞ்சி

(புணர்ந்து நீங்கிய ததலைமகளது போக்கு நோக்கிய
தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

சுறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக்
கரந்த காமங் கைந்நிறுக் கல்லாது
நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி
அரைநாள் யாமத்து விழுமழை கரந்து
கார்விரை கமழுங் கூந்தல் தூவினை
நுண்ணூல் ஆகம் பொருந்தினள் வெற்பின்
இளம்ழை துழந்த மடமயில் போல
வண்டுவழிப் படரத் தண்மலர் வேய்ந்து
வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குடச்சுதல்
அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
துஞ்தூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்
ஆன்ற கற்பில் சான்ற பெரிய
அம்மா அரிவையோ அல்லன் தெனாஅது
ஆஅய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
நேர்மலர் நிறைசுனை உறையுஞ்
தூர்மகள் மாதோ என்னும்என் னெஞ்சே.

- பரணர்.

198. Kurinci

(The hero speaks to his heart having had union with his beloved)

O my heart!
 We were in a dilemma
 Whether to tell her or not of our love for her.
 The love that was hidden within ourselves till then
 Burst out of bounds and so
 We sent word to her through our messenger.
 Receiving our goodly words came, our sweetheart, with pleasure
 To the trysting place and embraced us.
 It was midnight;
 The entire village was slumbering;
 She came here under the cover of the pouring rain.
 She was clothed in garments of exquisite excellence
 Woven with fine threads;
 Flowers of the rainy season
 Adorned her tresses, and they sent forth their fragrance.
 She resembled a peafowl amidst rain-clouds that crawl
 On high mountain peaks.
 She took care that her anklets tinkled not while walking.
 Those lovely anklets looked like rainbow
 And they looked big as though they were gravid.
 A swarm of bees buzzed the blossoms
 In her tresses when she came to us
 Trembling all the while.
 She is not a mortal
 But a Celestial damsel indeed,
 Who haunts a spring --
 Full of water and rich in flowers --
 In the fearful hill-side named Kaviram
 * Of Āy's realm in the south!

- Paraṇar

* Āy was one of the seven renowned patrons. He was the lord of the Potiyil hill supposed to be the abode of the legendary Akastiya.

199. பாலை

(பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது)

கரைபாய் வெண்திரை கடுப்பப் பலவுடன்
 நிரைகால் ஒற்றலின் கல்சேர்பு உதிரும்
 வரைசேர் மரா அத்து ஊழ்மலர் பெயல்செத்து
 உயங்கல் யானை நீர்நசைக்கு அலமரச்
 சிலம்பி வலந்த வறுஞ்சினை வற்றல்
 அலங்கல் உலவை அரிநிழல் அசைஇத்
 திரங்குமரல் கவ்விய கையறு தொகுநிலை
 அரந்தின் ஊசித் திரள்நுதி அன்ன
 திண்நிலை எயிற்ற செந்நாய் எடுத்தலின்
 வளிமுனைப் பூளையின் ஓய்யென்று அலறிய
 கெடுமான் இனநிரை தரீஇய கலையே
 கதிர்மாய் மாலை ஆண்குரல் விளிக்குங்
 கடல்போல் கானம் பிற்படப் பிறர்போல்
 செல்வேம் ஆயின்எம் செலவுநன் நென்னும்
 ஆசை உள்ளம் அசைவின்று துரப்ப
 நீசெலற்கு உரியை நெஞ்சே வேய்போல்
 தடையின மன்னுந் தண்ணிய திரண்ட
 பெருந்தோள் அரிவை ஒழியக் குடாஅது
 இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
 வலப்படு கொற்றம் தந்த வாய்வான்
 களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
 இழந்த நாடுதந் தன்ன
 வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே.

- கல்லாடனார்.

199. Pālai

(The hero speaks to his heart that goads him to go seeking riches)

O my heart!

The multitudinous flowers of the Marām trees on the mountain,
 Which are well-ripened fall down heavily on the rock,
 Tossed by the battering in succession, of the swift wind
 Even like the sea-waves that dash against the shore;

Mistaking those flowers for rain-drops,
 The grief-stricken elephants of acute thirst whirl round
 To slake their thirst; they rest beneath the striped shades
 Of the swaying trees, whose branches are leafless and dry;
 On them are beheld the webs spun by the spiders;
 The flocks of deer with utter helplessness grip with their mouths
 The faded blades of the Maral plant;
 They are attacked by the wild Red dogs,* whose teeth are strong
 And whose tips resemble the needle-tips sharpened with a file;
 The deer bleat and run scattered, even like the Pūlai blooms
 That are assailed by the swift-blowing wind. At sun-set, a lonely buck
 Now calls out in its masculine voice
 Its herd that had parted from it;
 Such is the wilderness, vast like the sea;
 Your avaricious heart goads you tirelessly and causes you think
 That it is good to go forward, like other men,
 Leaving behind such a wasteland.
 If you are convinced, you are at liberty to proceed!
 But I won't go with you, leaving in the lurch, our sweetheart
 Whose arms are cool, broad, shapely and bamboo-like,
 Even if I were to come by wealth like unto the land which was once lost
 By the ancestors of Kaḷaṅkāykkanninārmuṭiccēral,
 The wielder of triumphant sword,
 Which he captured later, after killed Nannan adorned with golden jewels
 In the battle of gold-abounding Vākaipparantalai.

- Kallāṭaṇār

* Wild dog.

200. நெய்தல்

(தலைமகள் குறிப்பறிந்த தோழி தலைமகற்குக் குறைநயப்பக் கூறியது)

நிலாவின் இலங்கு மணல்மலி மறுகின்
 புலாவஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை
 ஊரென வுணராச் சிறுமையொடு நீருடுத்து
 இன்னா உறையுட்டு ஆயினும் இன்பம்
 ஒருநாள் உறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாள்
 தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி
 வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப
 பொம்மற் படுதிரை கம்மென உடைதரும்
 மரனோங்கு ஒருசிறைப் பலபா ராட்டி
 எல்லை எம்மொடு கழிப்பி எல்லுற
 நல்தேர் பூட்டலும் உரியீர் அற்றன்று
 சேர்ந்தனர் செல்குவி ராயின் யாமும்
 எம்வரை அளவையிற் பெட்குவம்
 நும்ஒப் பதுவோ உரைத்திசின் எமக்கே.

- உலோச்சனார்.

200. Neytal

(The companion speaks to the hero after diving the mind of the heroine)

O chief of a littoral region
 Where conch-shells crawl everywhere!
 Ours is a tiny village, girt with water.
 Its streets are sand-filled and stinking;
 The sand shines like moon-light.
 Its huts are simple and are thatched of grass;
 They are attractive to look at;
 It is not worthy of being called a village.
 Yet, a day's sojourn here
 Will make one forget one's native place.
 Please visit this place once!
 If you are pleased to abide with us this day
 At a corner of the grove
 Abounding in tall trees
 Where the beauteous and noisy waves
 Batter the shore and get broken,
 We will celebrate your manifold virtues.
 You are free to leave thereafter
 Yoking your steeds to your goodly chariot
 At the fall of the night.
 Or, if you consent to stay with us this night,
 We will be pleased to entertain you
 To the extent our simple life permits.
 Does this, O sir, suit you?

- Ulōccanār

201. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்டுத் தோழி சொல்லியது)

அம்ம வாழி தோழி பொன்னின்
 அவிரெழில் நுடங்கும் அணிகிளர் ஓடை
 வினைநவில் யானை விறல்போர்ப் பாண்டியன்
 புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை
 அவிற்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
 தழையணிப் பொலிந்த கோடேந்து அல்குல்
 பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவப்
 பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆரிடை
 உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக்கிளர்ந் தாங்கு
 அலரும் மீற்றுபட் டன்றே அன்னையும்
 பொருந்தாக் கண்ணன் வெய்ய உயிர்க்குமென்று
 எவன்கை அற்றனை இகுளை சோழர்
 வெண்ணெல் வைப்பின் நல்நாடு பெறினும்
 ஆண்டமைந்து உறைநர் அல்லர் முனாஅது
 வான்புகு தலைய குன்றத்துக் கவாஅன்
 பெருங்கை என்கின் பேழ்வாய் ஏற்றை
 இருள்துணிந் தன்ன குவவுமயிர்க் குருளை
 தோன்முலைப் பிணவொடு திளைக்கும்
 வேனில் நீடிய சுரன்இறந் தோரே.

- மாமூலனார்.

201. Pālai

(The friend of the heroine speaks to her friend during the separation of the hero)

Listen to me my friend,
 May you prosper!
 "The streets resound with gossip;
 It is like the loud roar
 Of the fearfully expansive ocean
 At the dusk after the sunset
 On the full-moon day
 When the fishwives who are bedecked
 With charming leaf-skirts
 And who have raised-forelaps,
 Offer pearls of dazzling rays
 And right-whorled conch-shells
 And worship the sea-god
 At the highly renowned ghat of Korkai
 which is the sea-port of Pāṇṭiya monarch
 Who is triumphant in wars
 And who possesses tuskers
 Which are expert fighters
 And which are bedecked
 With golden caparisons of immense charm
 And scintillating rays.
 "Our mother never closes her eyes;
 She heaves hot sighs."
 So saying, why are you feeling helpless?
 Our lover who crossed a wilderness of unending summer
 With hills of sky-high peaks
 Where an open-mouthed male bear
 Whose hands are hefty,
 Enjoys its mate of withered breasts,
 The mother of densely dark-haired cubs
 That look as though they were wrought
 Of sliced darkness
 Would not choose to stay away
 In the foreign land
 Even if he were to come by such wealth
 Like the fertile land of the Cholas
 Which is rich in paddy-fields.

202. குறிஞ்சி

(இரவுக் குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லவரைவு கடாயது)

வயங்குவெள் ளருவிய குன்றத்துக் கவாஅன்
கயந்தலை மடப்பிடி இனனே மார்ப்பப்
புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை
கல்லகச் சிலம்பிற் கையெடுத் துயிர்ப்பின்
நல்லிணர் வேங்கை நறுவீ கொல்லன்
குருகுணது மிதியுலைப் பிதிர்விற் பொங்கிச்
சிறுபன் மின்மினி போலப் பலவுடன்
மணிநிற இரும்புதல் தாவும் நாட
யாமே அன்றியும் உளர்கொல் பானாள்
உத்தி அரவின் பைத்தலை துமிய
உரவுரு முரறும் உட்குவரு நனந்தலைத்
தவிர்வில் உள்ளமொடு எஃகு துணையாகக்
கணையிருள் பரந்த கல்லதர்ச் சிறுநெறி
தேராது வருஉம் நின்வயின்
ஆரஞர் அரும்படர் நீந்துவோரே.

- ஆவூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

202. Kurin̄ci

*(The heroine's companion importunes the hero during the tryst by night
to marry her friend betimes)*

Sir,

In your hilly domain with shining cascades, a tusker fights its foe,
A tiger, to the delight of the young soft-headed cow-elephants.
It gets seriously wounded in that process and with uplifted trunk
Heaves deep sighs in the rocky hill-range, causing the clusters
Of Vēṅkai blossoms which are like unto sparks of fire scattered
From a smith's furnace, blown by bellows,
And fall on the dense and sapphire-like bushes
With innumerable wee glow-worms. Are there others too, apart from us,
Who suffer in the ocean of grief
At once unbearable and impossible to cross, thinking of you,
Who bravely visit this place all alone holding a spear in hand,
Reckless of the hazards, through this narrow path
Across the hill-slope at mid-night, densely dark and fearsome to behold,
When thunder rumbles aloud severing the fresh and speckled hoods
Of serpents in the forest?

- Āvurkiḷār Maṇṇār Kaṇṇanār

203. பாலை

(மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது)

உவக்குந ளாயினும் உடலுந ளாயினும்
யாயறிந் துணர என்னார் தீவாய்
அலர்வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்
இன்னள் இனையள்நின் மகளெனப் பன்னாள்
எனக்குவந் துரைப்பவுந் தனக்குரைப் பறியேன்
நாணுவள் இவளென நனிகரந் துறையும்
யானிவ் வறுமனை யொழியத் தானே
அன்னை யறியின் இவனுறை வாழ்க்கை
எனக்கெளி தாகல் இல்லெனக் கழற்கால்
மின்னொளிர் நெடுவேல் இளையோன் முன்றுறப்
பன்மலை யருஞ்சுரம் போகிய தனக்கியான்
அன்னேன் அன்மை நன்வா யாக
மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
வெய்திடை புறாஅ தெய்தி முன்னர்ப்
புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறூர்ச்
செல்விருந் தாற்றித் துச்சி லிருத்த
நுணைகுழைத் தலமரு நொச்சி
மனைகெழு பெண்டியான் ஆகுக மன்னே.

- கபிலர்.

203. Pālai

(The lament of mother on her daughter's elopement)

They cared not whether I would feel happy or get angry;

They did not think it to be a matter

That concerned my judgement;

Such are they, the village women

Who are vile gossips;

They called on me frequently

And reported that the deportment

Of my daughter was such and such;

I screened all these from my daughter

Lest she would be ashamed.

(Unaware of all this)

She had deserted me, even me,

And I abide here in this forlorn house;

She had resolved that her love-life here

Would no longer be smooth

Should her mother come to know of it;

She had eloped with him

Who wears a heroic anklet

And who wields a fulgrant-bright spear --

He leading and she following him --,

Braving many hazardous paths

Of the wilderness flanked by many hills.

To impress her forcibly with the truth

That I am not averse to her

As is imagined by her,

Let me become the head of that house --

Fenced with Nocci of swaying tops

Rich in fresh sprouts --,

Receive her and her lover as guests

With due hospitality, during the desolate evening,

By overtaking them and reaching

That lonely village by a desolate and high hill

Without any hazard confronting me

In the narrow and bewildering paths

Where beasts roam,

At the foot of the hills.

204. முல்லை

(வினைமுற்றிய தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

உலகுடன் நிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போல் தானைக் கலிமாக வழுதி
வென்றமர் உழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயின் இன்றே
கார்ப்பெயற்கு எதிரிய காண்டகு புறவில்
கணங்கொள் வண்டின் அஞ்சிறைத் தொழுதி
மணங்கமழ் முல்லை மாலை ஆர்ப்ப
உதுக்காண் வம்தன்று பொழுதே வல்விரைந்து
செல்க பாகநின் நல்வினை நெடுந்தேர்
வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஒப்பும்
காய்நெற் படப்பை வாமன் சிறுகுடித்
தண்டலை கமழுங் கூந்தல்
ஒண்தொடி மடந்தை தோளினை பெறவே.

- மதுரைக் காமக்கணி நுப்பாலத்தனார்.

204. Mullai

*(The hero speaks to his charioteer after the successful completion
of his mission)*

O my charioteer!
 Having stayed in the extensive martial camp
 Of Valuti*, whose royal umbrella -- pure and white --,
 Shelters beneath its cool shade
 The entire earth,
 And who is the lord of a sea-like army
 And prideful horses,
 We have done our duty.
 Lo and behold!
 The pleasant rainy season has set in;
 The woodland wears a beautiful look
 Blessed with the downpour.
 This is evening when hives of honey bees, beautifully winged,
 Hum around the fragrant Mullai flowers.
 Rush my charioteer!
 I should enjoy the sweet embrace
 Of the shoulders of the bangled lass
 Who has tresses, fragrant like the cool grove
 At Circukuti, rich in paddy-fields and gardens
 Of Vānan, and where kettle-drums of the husbandmen
 Who harvest white paddy
 Scare away the birds from the flower-abounding tanks.

- Madurai Kāmakkaṇi Nappālātāṇār

* A general name for the kings of the Pāṇṭiya line.

205. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி வற்புறுக்கும் தோழிக்குச் சொல்லியது)

உயிர்கலந்து ஒன்றிய தொன்றுபடு நட்பில்
செயிர்தீர் நெஞ்சமொடு செறிந்தோர் பொலத்
தையல் நின்வயின் பிரியலம் யாமெனப்
பொய்வல் உள்ளமொடு புரிவுணக் கூறித்
துணிவில் கொள்கைய ராகி இனியே
நோய்மலி வருத்தமொடு நுதல்பசப் பூர
நாம் அழத் துறந்தனர் ஆயினுந் தாமே
வாய்மோழி நிலைஇய சேண்விளங்கு நல்லிசை
வளங்கெழு கோசர் விளங்குபடை நூறி
நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூண் கிள்ளி
பூவிரி நெடுங்கழி நாப்பண் பெரும்பெயர்க்
காவிரிப் படப்பைப் பட்டினத் தன்ன
செழுநகர் நல்விருந் தயர்மார் ஏழுந்
விழுநிதி எளிதினின் எய்துக தில்ல
மழைகால் அற்சிரத்து மாலிருள் நீங்கி
நீடமை நிவந்த நிழல்படு சிலம்பிற்
கடாஅ யானைக் கவுண்மருங் குறழ்
ஆழர்பு இழிதரு காமர் சென்னிப்
புலியுரி வரியதன் கடுப்பக் கலிசிறந்து
நாட்பூ வேங்கை நறுமலர் உதிர
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யேறிக் கணக்கலை
கூப்பிடுஉ உகளுங் குன்றகச் சிறுநெறிக்
கற்பிறங்கு ஆரிடை விலங்கிய
சொற்பெயர் தேளத்த சுரனிறந் தோரே.

- நக்கீரர்.

205. Pālai

(The pining heroine speaks to her companion who importunes her
to bear the pangs of separation)

My friend!
Our lover trod a wilderness
And now he abides in a land of alien tongue.
There, the narrow paths are full of shining gravel;
The paths lie criss-cross amongst the hills,
Where on the huge branches shooting upward

Herds of male monkeys leap out jubilantly
 And call out their loving mates;
 While leaping, they shed
 The Venkai blossoms, fresh and fragrant,
 Which look like the tiger's striped skin
 Atop the mountain
 With cascading waterfall
 That looks like the musty cheek
 Of a tusker in the hill-slope
 Where the tall bamboo clusters
 Cast their shade;
 The confusing darkness of the season
 With rain-like dew-fall
 Is now over.
 He concealed his falsity
 And spoke to us sweetly thus:
 "My darling,
 I will never part from you
 Under any circumstances."
 He spoke as though his friendship with us were flawless and ageless
 In which our souls mingled inseparably.
 Yet he forsook us and went away
 Quite contrary to his affirmation.
 Our grief is boundless
 And it increases day by day painfully
 Causing pallor to spread over our body!
 Though our lover parted from us
 Causing our eyes to stream with tears,
 Let him meet with success
 In his endeavour!
 Let him come by rare wealth
 Quite painlessly, so that we may
 Entertain honoured guests in our home
 Which is as prosperous as Kāvīripūmpaṭṭinam,
 The city of Killi of auric jewels,
 Who destroyed the victorious armies
 Of the prosperous and truthful Kōcar
 Of ancient fame!

- Nakkīrar

Kōcar: The rulers of the Tuḷu country. They were noted for their valour and truthfulness. This anthology has many references to these people. (Akam:15,90,113,196,205,206,216,251,262) For details, refer 'AKANANURU in its Historical setting' (1974), by C.E. Ramachandran.

206. மருதம்

(வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறலிக்குத் தலைமகள் வாயில்மறுத்தது)

என்னெனப் படுங்கொல் தோழி நன்மகிழ்ப்
பேடிப் பெண்கொண் டாடுகை கடுப்ப
நகுவரப் பணைத்த திரிமருப் பெருமை
மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம்
சிறுதொழில் மகாஅர் ஏறிச் சேணோர்க்குத்
துறுகல் மந்தியில் தோன்றும் ஊரன்
மாரி ஈங்கை மாத்தளி ரன்ன
அம்மா மேனி ஆயிழை மகளிர்
ஆரந் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்து
ஆராக் காதலொடு தாரிடைக் குழைய
முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியனகர்
வதுவை மேவல் னாகலின் அதுபுலந்து
அடுபோர் வேளிர் வீரை முன்துறை
நெடுவென் ளுப்பின் நிரம்பாக் குப்பை
பெரும்பெயற்கு உருகி யாஅங்குத்
திருந்திழை நெகிழ்ந்தன தடமென் றோளே.

- மதுரை மருதனின் நாகனார்.

206. *Marutam*

*(The heroine turns down the request of the virali who solicits
leave for hero's entry)*

My friend!

Our lover is the chief of a village

Where the young boys grazing cattle

Ride on hairy, charming, broad

And dark-skinned backs of buffaloes

Whose twisted horns evoke fun and laughter

And which look like the arms

Of the dancer of Peti-dance, *

Enacted in the festival, after having quaffed toddy;

Those boys, when seen from a distance

Look like monkeys seated on boulders;

Our lover likes to wed a young hetaira

In her spacious house of great festivity

Which ceaselessly resounds with the roar of drums,

When his flowery garlands would get crushed

In his passionate embrace

Of the braod - based and garlanded breasts

Of the hetaira, the one that wears

Choice jewels and whose complexion

Is like that of the Īnkai-leaf during rainy season.

Resenting his looseness in morals,

My broad and soft shoulders

Have cast off the well-wrought jewels;

They have wasted like the rain-washed heaps

Of white salt--numberless and huge --,

Stored near the ghat of Vīrai city --,

The port of the deadly, martial Vēlir.

What may this be?

- Maṭurai-Marutaṇ Ḵanākanār

* Pēti is a person who is neither a man nor a woman. Such a person usually wears the garments meant for women and lives the life of an entertainer.

207. பாலை

(மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது)

அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவின்
 உணங்குதிறம் பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்
 குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளோர்த்துப்
 படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்
 நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக்
 குறைக்குளம்பு உதைத்த கற்பிறழ் இயவின்
 வெஞ்சுரம் போழ்ந்த அஞ்சவரு கவலை
 மிஞ்றார் கடாஅங் கரந்துவிடு கவுள
 வெயில்தின வருந்திய நீடுமருப்பு ஒருத்தல்
 பிணரழி பெருங்கை புரண்ட கூவல்
 தெண்கண் உவரிக் குறைக்குட முகவை
 அறனி லாளன் தோண்ட வெய்துயிர்த்துப்
 பிறைநுதல் வெயர்ப்ப உண்டனள் கொல்லோ
 தேங்கலந் தளையு இம்பால் ஏந்திக்
 கூழை உளர்ந்து மோழைமை கூறவும்
 மறுத்த சொல்லள் ஆகி
 வெறுத்த உள்ளமொடு உண்ணா தோளே.

- மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம்புதனார்.

207. Palai

(The lamentation of the mother after the heroine's elopement with her lover)

I held a cup in my hand
 Filled with sweet and honeyed milk
 And essayed to feed my daughter
 Stroking gently her tresses
 And uttering words of love;
 But she refused to take it
 With words of protest;

Alas, she, even she, has now eloped
 With her lover and has crossed hazardous paths,
 Which are fanning out fearfully
 And which lie amidst wilderness
 Where are seen gravel
 Kicked and strewn by the wasted hooves
 Of the grey-backed mules
 Laden with piled-up bags of salt
 Driven by men of valorous deeds,
 Who waited for auspicious omens,
 To do swapping in the villages
 And commenced their journey
 Equipped with proper weapons.
 And after waiting in the western villages,
 The salt which is truly
 The white and crystalline ambrosia
 Was collected in solid flakes from salt-pans
 Into which flowed and spread the saline water
 Of the divine sea and vaporised.
 (Oh the hard lot!)
 The long - tusked elephant which exudes
 No more the must buzzed by bees
 Is assailed fiercely by the rays of the sun;
 With its trunk no longer tough
 It thirsts for water which is not there and moves away.
 The unrighteous lover of my daughter
 Digs again a dry well
 And some clear water begins to percolate;
 He scoops this out in a vessel;
 Yet it fills a moiety of the vessel.
 Does my daughter (fostered on honey and milk)
 Drink this brackish water
 Heaving hot sighs the while her crescent-like forehead sudates?

- Maṭurai Eluttālan Cētanpūtaṇār

208. குறிஞ்சி

(புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

யாம இரவின் நெடுங்கடை நின்று
 தேமுதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும்
 நுண்கோல் அகவுநர் வேண்டின் வெண்கோட்டு
 அண்ணல் யானை ஈயும் வண்மகிழ்
 வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்
 அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
 இழையணி யானை யியல்தேர் மிஞ்ஞியொடு
 நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
 ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப் புள்ளொருங்கு
 அங்கண் விசம்பின் விளங்கு ஞாயிற்று
 ஒண்கதிர் தெறாமைச் சிறுகரில் கோலி
 நிழல்செய்து உழறல் காணேன் யானெனப்
 படுகளங் காண்டல் செல்லான் சினஞ்சிறந்து
 உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்பப்
 பெருவிதுப் புற்ற பல்வேள் மகளிர்
 குருஉப்பும் பைந்தார் அருக்கிய பூசல்
 வசைவிடக் கடக்கும் வயங்குபெருந் தானை
 அகுதை களைதந் தாங்கு மிகுபெயல்
 நாணுவரை நிலலாக் காம நண்ணி
 நல்கினன் வாழியர் வந்தே ஓரி
 பல்பழப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லிக்
 கார்மலர் கடுப்ப நாளும்
 ஏர்நுண் ஒதி மா அ யோளே.

208. Kurin̄ci

(The hero speaks to his heart after his first union with his sweetheart)

Āy Eyinān Veliyan Vēṇmān was a patron
 Of unbounded munificence;
 He bestowed on the Akavans*

- பரணர்.

Elephants, white-tusked and lordly,
 When they sang standing in his spacious foreyard
 And holding bamboo rods in their hands
 The praise of his hill, rich in honey;
 He fought with Mīṇili, the lord of chariots par excellence
 And bejewelled elephants;
 He was grievously wounded in the war
 Which was fought during mid-day;
 The war, where shining swords clashed with one another
 Was closely fought;
 At that time,
 All the birds rose up and formed a canopy
 Over his body spreading their wings;
 They wheeled round and shielded his body
 Against the scorching rays of the sun
 That shone in the beauteous heavens
 But Nannan the fighter of fearful wars
 And boundless anger
 Failed to visit the battle-field
 And hid himself mercilessly;
 Then many a woman of the Vēlir caln
 Rushed to the spot with great anxiety;
 They cried aloud in agony
 After tearing away their garlands
 Woven with bright blossoms,
 And their sufferings were quelled
 By Akutai of a large army
 Who would flawlessly triumph over his foes.
 My beloved of dark complexion
 Whose charming and soft tresses
 Which smell of the blossoms of the rainy season
 Burgeoning on the Kolli hill of Ōri,
 That abounds in the wealth
 Of jack trees of ambrosial fruitage,
 Hurried here and delighted me
 When her modesty could no longer contain her passionate love,
 Like a dam of salt that could not check
 The floods during heavy downpour.

- Paraṇar

* Akavaṇ - A clan of singers

209. பாவை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறியது)

தோளுந் தொல்கவின் தொலைந்தன நாளும்
 அன்னையும் அருந்துயர் உற்றனள் அலரே
 பொன்னணி நெடுந்தேர்த் தென்னர் கோமான்
 எழுவுறும் திணிதோள் இயல்தேர்ச் செழியன்
 நேரா எழுவர் அடிப்படக் கடந்த
 ஆலங் கானத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதென
 ஆழல் வாழி தோழி அவரே
 மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி
 காம்புடை நெடுவரை வேங்கடத்து உம்பர்
 அறையிறந் தகன்றனர் ஆயினும் நிறையிறந்து
 உள்ளா ராதலோ அரிதே செவ்வேல்
 முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
 செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
 ஓரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த
 செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி
 நிலைபெறு கடவு ளாக்கிய
 பலர்புகழ் பாவை யன்னநின் னலனே.

- கல்லாடனார்.

209. Pālai

(The companion of the heroine consoles the grieving heroine when the hero is away in a foreign land)

My friend!
 You weep complaining that your shoulders
 Have lost their charm
 And that the grief of your mother is unbearable;
 You also grieve that the gossip in the village is
 Louder than the shouts of triumph
 At Ālankānam, when Celiyan --
 The lord of the Pantyas of tall chariots

Adorned with gold,
 The rider of chariot of graceful movements,
 The one of mighty shoulders,
 Strong like the cross-bar
 That holds firm the palace gate --,
 Totally vanquished all his seven foes.
 Please do not weep.
 Our lover, though he has gone beyond
 The rocky path, north of the high Vēṅkatam hill
 Rich in bamboo clusters
 In the realm of victorious and martial Pulli*
 Of huge elephants,
 He will not, for sure, there abide
 With thought none about you;
 For, you are enchanting like the doll,
 Hailed by all, that was chiselled by the celestial sculptor
 In the beauteous Kolli hills --
 Abounding in jack trees
 From whose ruddy roots
 The fruit burst out --,
 Which Kāri with his loosely worn armlet --,
 The lord of Muḷḷūr
 Who wields a blood-stained javelin
 Captured and handed over
 To the Cēra monarch, his overlord,
 After killing Ōri, the expert archer,
 Of deathless renown.

- Kallāṭaṇār

* This chief is held by scholars to be the ancestors of a people who are known as Kallas in Tamilnad now.

For details, refer 'Kallār Carittiram' by Na. Mu. Vēṅkaṭarāmi Nāṭṭār.

210. நெய்தல்

(தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறநாகத் தலைகட்குச் சொல்லு வாளாயச் சொல்லியது)

குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்
 எறியுளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்
 புண்ணுமிழ் குருதி புலவுக்கடல மறுப்பட
 விசும்பணி வில்லிற் போகிப் பசும்பிசிர்த்
 திரைபயில் அழுவம் உழக்கி உரனழிந்து
 நிரைதிமில் மருங்கில் படர்தருந் துறைவன்
 பானாள் இரவில்நம் பணைத்தோள் உள்ளித்
 தானிவண் வந்த காலை நம்மூர்க்
 கானலம் பெருந்துறைக் கவின்பா ராட்டி
 ஆனாது புகழந்திசி னோனே இனித்தன்
 சாயல் மாப்பிற் பாயல் மாற்றிக்
 கைதயம் படுசினை கடுந்தேர் விலங்கச்
 செலவரி தென்னும் என்பது
 பலகேட் டனமால் தோழி நாமே.

- உலோச்சனார்.

210. Neytal

*(The companion of the heroine speaks to her friend to be
overhead by he hero who stands by the fence)*

O my friend!
The merciless and murderous fisherfolks
Who live in low-roofed hutments
Strike with harpoon a huge fish
That swam in glee.
It then leaps in the air
Curving like the heavenly rainbow,
Drops into the water,
Stirs the expanse of the bellowing sea
That sprays the iridescent spume,
And feeling exhausted
Remains still near the row of parked boats.
The blood gushing from the wound
Alter the very hue of the stinking sea
When our lord of the ford,
Came here thinking
Of our broad shoulders;
He extolled endlessly
The beauty of the wide ford
Of our village girt with groves.
Such a one has now denied us our slumber
On his soft chest;
Do we not hear of him
Who naively asserts
Time and time again,
That as his swift chariot
Is checked by the low-hanging
Branches of Tālai, his visit is seldom possible?

- Ulōccanār

211. பாலை

(பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு தோழி சொல்லியது)

கேளாய் எல்ல தோழி வாலிய
சுதைவிரிந் தன்ன பல்பூ மராஅம்
பறைகண் டன்ன பாவடி நோன்தாள்
திண்ணிலை மருப்பின் வயக்களிற்று உரினூதொறும்
தண்மழை ஆலியில் தாஅய் உழவர்
வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும்
பனிபடு சோலை வேங்கடத் தும்பர்
மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும் நல்குவர்
குழியிடைக் கொண்ட கன்றுடைப் பெருநிரை
பிடிபடு பூசலின் எய்தா தொழியக்
கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி
நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப் பட்ட
கல்லா எழினி பல்லெறிந் தழுத்திய
வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்
மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பனித்துறை
நீரொலித் தன்ன பேள்
அலர்நமக் கொழிய அழப்பிரிந் தோரே.

- மாமூலனார்.

211. Pālai

(The companion speaks to the heroine now grown weak)

My beloved friend!

Hearken to me.

Our lover parted from us, and we bewail tearfully;

The gossip in our village is loud

Like the noise of the waves that roll in the ford

Dashing against the boulders

Installed by Matti at strong-gated Venṇaiṇṇai

Where he fixed the teeth plucked out

From Eḷini of inborn skill.

He was captured even at the commencement

Of the battle waged against him

At the behest of the Cōḷa monarch

Of spiralling wrath,

And was incarcerated in a far-off land

By way of punishment

For his failure to participate

In the operation pertaining to the trapping

Of tuskers, cows and calves in pits.

Our lover no doubt abides

In a land of alien tongue,

Beyond Vēṇkaṭam hills

Rich in cool groves

Where puissant tuskers

Whose feet are strong and rounded

Like the drum and whose tusks are mighty,

Rub their backs against the Marām trees,

And cause their abundant flowers

Like unto the white spread of lime

To fall like cool hails

And scatter on the rocks

Looking like the spread of paddy of farmers.

Yet, be assured of his early return.

-Māmūlaṇār

212. குறிஞ்சி

(அல்லகுறிப்பட்டு நீங்குத் தலைமகள் தன் நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லியது)

தாவில் நன்பொன் தைஇய பாவை
விண்தவழ் இளவெயில் கொண்டுநின் றன்ன
மிசுகவின் எய்திய தொகுகரல் ஐம்பால்
கிளையரில் நாணல் கிழங்குமணற் கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
நயவன் தைவருஞ் செவ்வழி நல்யாழ்
இசையோர்த் தன்ன இன்தீங் கிளவி
அணங்குசால் அரிவையை நசைஇப் பெருங்களிற்று
இனம்படி நீரில் கலங்கிய பொழுதில்
பெறவருங் குரைய ளென்னாய் வைகலும்
இன்னா அருஞ்சரம் நீந்தி நீயே
என்னை யின்னற் படுத்தனை மின்னுவசிபு
உரவுக்கார் கடுப்ப மறலி மைந்துற்று
விரவுமொழிக் கட்டீர் வேண்டுவழிக் கொளீஇப்
படைநிலா இலங்குங் கடல்மருள் தானை
மட்டவிழ் தெரியல் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரண் பெறாஅது விலங்குசினைஞ் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
ஓங்குதிரைப் பௌவம் நீங்க வோட்டிய
நீர்மாண் எஃகம் நிறத்துச்சென் றழுத்தக்
கூர்மதன் அழியரோ நெஞ்சே ஆனாது
எளிய ளல்லோள் கருதி
விளியா எவ்வந் தலைத்தந் தோயே.

- பரணர்.

212. Kurinci

(The hero addresses his heart when he fails to meet his sweetheart in the appointed place of meeting)

O my heart!
She is beautiful like a soft doll
Wrought of the gold of superior touch

When it shines bathed in the young rays of the sun
 That sails on high;
 Her tresses are heavy and her mouth is ruddy;
 Her teeth are sharp and they resemble
 The sprouting buds of the entwining reeds
 That flourish amidst sand.
 Her words are very sweet
 Like unto the Cevvaḷi pan*
 Played on the yāl by an expert musician;
 Longing for such a divine girl
 You are greatly troubled
 Like a pool stirred by a herd of tuskers.
 Not knowing her to be unattainable
 You torture me daily.
 You cross hazardous paths to meet her every day.
 You ever ceaselessly contemplate her
 Who is rare to attain,
 And steep me in endless misery.
 Kuttuvan of ferocious wars
 And melliferous garlands
 Who had a sea-like army
 Endowed with blazing weapons
 Rose against his foes like mighty clouds
 That split the darkness with their lightning,
 Made his camp with his army
 Of polyglot warriors wherever he liked.
 Finding no foe to match him,
 And so with evergrowing anger
 Besieged the sea with a resolve to fight with it.
 He wielded his shapely spear
 And drove off his foe, the sea of rolling billows.
 O troublesome heart!
 May that spear of Kuttuvan pierce through you!
 May your puissance perish!

- Paraṇar

* Cevvaḷi pan - One of the ancient Tamil ragas melodised at eventide.

Note: The king glorified here was called Kaṭal Pīrakkōṭṭiya Vēl Kelu Kuttuvan. The name means that he triumphed over the sea. This king possessed a powerful Naval force.

213. பாலை

(பிர்விடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறி இயது)

வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்

இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு

ஒங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர்க்

கொய்குழை யதிரல் வைகுபுலர் அலரி

சுரியிரும் பித்தை சுரும்புபடச் சூடி

இகல்முனைத் தரீஇய ஏறுடைப் பெருநிரை

நனைமுதிர் நறவின் நாட்பலி கொடுக்கும்

வால்நிணப் புகவின் வடுகர் தேஎத்து

நிழற்கவி னிழந்த நீரில் நீளிடை

அழலவிர் அருஞ்சுரம் நெடிய வென்னாது

அகற லாய்ந்தன ராயினும் பகல்செலப்

பல்கதிர் வாங்கிய படுசுடர் அமையத்துப்

பெருமரங் கொன்ற கால்புகு வியன்புனத்து

எரிமருள் கதிர திருமணி யிமைக்கும்

வெல்போர் வானவன் கொல்லிக் குடவரை

வேயொழுக் கன்ன சாயிறைப் பணைத்தோள்

பெருங்கவின் சிதைய நீங்கி ஆன்றோர்

அரும்பெறல் உலகம் அமிழ்தொடு பெறினுஞ்

சென்றுதாம் நீடலோ இலரே யென்றுங்

கலம்பெயக் கவிழ்ந்த கழல்தொடித் தடக்கை

வலம்படு வென்றி வாய்வாட் சோழர்

இலங்குநீர்க் காவிரி யிழிபுனல் வரித்த

அறலென நெறித்த கூந்தல்

உறலின் சாயலொடு ஒன்றுதல் மறந்தே.

- தாயங்கண்ணனார்.

213. Pālai

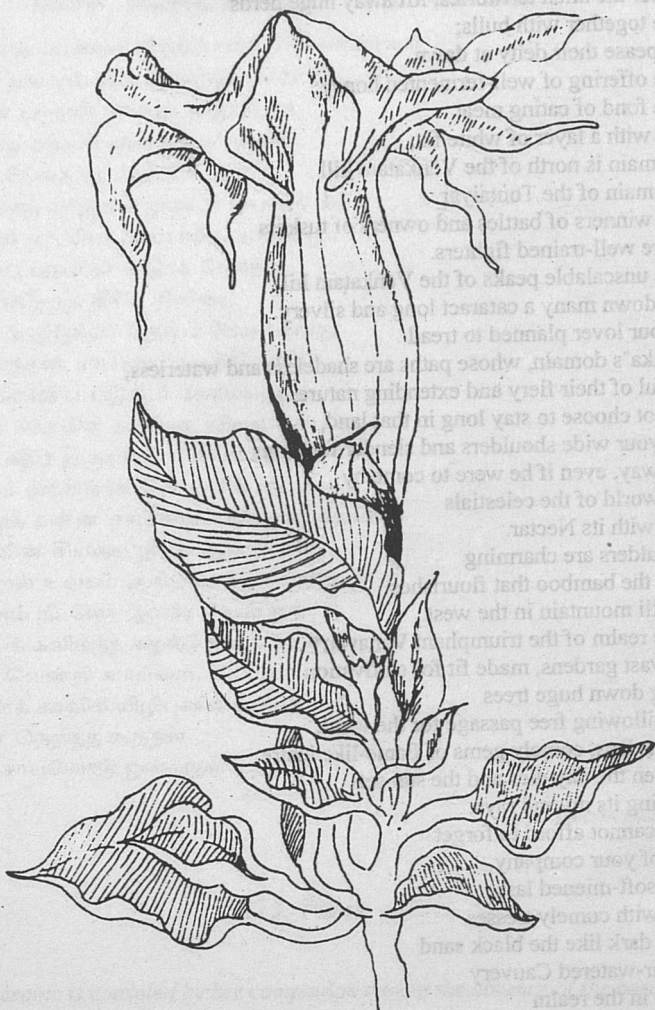
(The heroine is consoled by her companion during the absence of the hero)

My friend!

The Vātukas are men who adorn

Their tresses dark and curly,

With neatly-plucked Atiral flowers,
 Which are buzzed by swarms of bees;
 They enter the alien territories, lift away huge herds
 Of cattle together with bulls;
 They appease their deity at dawn
 With the offering of well-fermented honey;
 They are fond of eating meat
 Covered with a layer of white fat;
 Their domain is north of the Vēṅkaṭam hill
 In the domain of the Toṇṭaiyar
 Who are winners of battles and owners of tuskers
 Which are well-trained fighters.
 From the unscalable peaks of the Vēṅkaṭam hill
 Cascade down many a cataract long and silvery.
 Though our lover planned to tread
 The Vaṭuka's domain, whose paths are shadeless and waterless,
 Unmindful of their fiery and extending nature,
 He will not choose to stay long in that land,
 Causing your wide shoulders and slender forearms
 To wilt away, even if he were to come by
 The rare world of the celestials
 Together with its Nectar.
 Your shoulders are charming
 Even like the bamboo that flourishes
 In the Kolli mountain in the west.
 It is in the realm of the triumphant Vāṇavan*
 Here are vast gardens, made fit for cultivation
 By cutting down huge trees
 And thus allowing free passage for the wind;
 In these gardens, comely gems of flame-like lustre
 Glitter when the day dies and the sun sets
 Withdrawing its myriad rays.
 Our lover cannot afford to forget
 The bliss of your company.
 You are a soft-miened lass
 Endowed with comely tresses
 Which are dark like the black sand
 Of the clear-watered Cauvery
 That flows in the realm
 Of the triumphant kings of the Cōla line
 Who are wielders of victorious swords
 And whose braceleted hands are ever poised

To shower ceaseless gifts
Of golden jewels on the suppliants.

- *Tāyānkannanār*

* *Vāṇavan* - One of the many names of the Cera line of rulers.

214. பாலை

(பாசறைக்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்திற்குச் சொல்லியது)

அகலிரு விசும்பகம் புதையப் பாஅய்ப்
 பகலுடன் கரந்த பல்கதிர் வானம்
 இருங்களிற்று இனநிரை குளிர்ப்ப வீசிப்
 பெரும்பெயல் அழிதளி பொழித லானாது
 வேந்தனும் வெம்பகை முரணி யேந்திலை
 விடுகதிர் நெடுவேல் இமைக்கும் பாசறை
 அடுபுகழ் மேவலொடு கண்படை இலனே
 அமரும் நம்வயி னதுவே நமரென
 நம்மறிவு தெளிந்த பொம்மல் ஓதி
 யாங்கா குவள்கொல் தானே ஓங்குவிடைப்
 படுசுவல் கொண்ட பகுவாய்த் தெண்மணி
 ஆபெயர் கோவலர் ஆம்பலொ டளைஇப்
 பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி வகுப்ப
 ஆருயிர் அணங்குந் தெள்ளிசை
 மாரி மாலையுந் தமிழள் கேட்டே.

- வடமவண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்.

214. Mullai

(The hero speaks to his heart while in the martial camp)

O my heart!
 The rain clouds which spread throughout
 The wide and extensive sky
 Have screened fully the multirayed sun
 And they now pour amain
 Drenching the herds of tuskers and their mates.
 Our monarch who rose against his bitter foes
 Now abides in the martial camp in which are stored
 Long and dazzling javelins of pointed leaves;
 With a craze for victory and fame
 He never shuts his eyes;
 The burden of war has fallen on our shoulders;
 Our sweetheart of beauteous tresses
 Put her trust in our words
 And she believes us to be her closest kin;
 Alas, such a lass is all alone
 Even during the evening of rainy season;
 Now the cowherds would go homeward
 Taking their cattle with them
 When the open-mouthed and big bells
 Tied to the necks of the huge bulls
 Would tinkle in clear tone;
 The cowherds would play their pipe
 And also their goodly yāl
 Setting it to Cevvali paṇ*
 That causes pain to the lonely.
 Alas, what would be the plight of her
 When she hears this clear-toned music
 That causes grief to living beings?

- Vaḷama Vaṇṇakkaṇ Pēricāttanār

Cevvali: One of the major ragas of the ancient Tamils. This was meant for the evening hour.

215. பாலை

(செலவுணர்த்திய தோழி தலைமகன் குறிப்பறிந்து தலைமகனைச் செலவழங்குவித்தது)

விலங்கிருஞ் சிமையக் குன்றத் தும்பர்
வேறுபன் மொழிய தேளம் முன்னி
வினைநசைஇப் பரிக்கும் உரன்மிகு நெஞ்சமொடு
புனைமாண் எஃகம் வலவயின் ஏந்திச்
செலன்மாண்பு உற்ற நும்வயின் வல்லே
வலனாக என்றலும் நன்றுமற் றில்ல
கடுத்தது பிழைக்குவ தாயின் தொடுத்த
கைவிரல் கவ்வுங் கல்லாக் காட்சிக்
கொடுமரம் பிடித்த கோடா வன்கண்
வடிநவில் அம்பின் ஏவ லாடவர்
ஆளழித் துயர்த்த அஞ்சவரு பதுக்கைக்
கூர்நுதிச் செவ்வாய் எருவைச் சேவல்
படுபிணப் பைந்தலை தொடுவன குழீஇ
மல்லன் மொசிவிரல் ஒற்றி மணிகொண்டு
வல்வாய்ப் பேடைக்குச் சொரியும் ஆங்கண்
கழிந்தோர்க்கு இரங்கு நெஞ்சமொடு
ஒழிந்திவண் உறைத லாற்று வோர்க்கே.

- இறங்குருடிச் குன்ற நாடன்.

215. Pālai

(The heroine's companion causes the hero to give up his travel)

It is a wilderness infested with men
 Who are born brigands and who place
 Their fingers between their lips*
 When they miss their target while shooting their darts;
 They are bowmen of downright wickedness;
 They are expert archers that shoot well-wrought arrows;
 They kill the wayfarers and cover their dead bodies with gravel;
 Abiding on these fearful heaps of gravel,
 Vultures of sharp beaks and scarlet mouths
 Peck with their beaks
 And dig with their claws, strong and close,
 The eye balls from the newly severed heads of these dead men
 And feed their loving mates of strong beaks.
 It well becomes to those women
 Who are able to abide all alone
 With their hearts grieving
 For their lovers
 Who had passed through such a wilderness
 To bid adieu to their parting lovers
 Wishing them thus:
 "May victory attend you soon."
 To you who are determined
 To part from us, urged by a hearty desire to give battle,
 And proceeding onward holding in your right hand
 A beautiful and majestic spear,
 With a view to annexe
 The territories of polyglot foes
 Beyond the high-peaked mountain
 That runs across your paths,
 We are unable to bid such a farewell,
 For, we cannot suffer your separation.

- *Irāṅkukūṭikkunrāṇāṭan*

* A sign of regret.

216. மருதம்

(தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தனக்குப் பாங்காயினார்க்குப் பரத்தை சொல்லியது)

நாண்கொள் நுண் கோலின் மீன்கொள் பாண்மகள்

தான்புன லடைகரைப் படுத்த வராஅல்

நாரரி நறவுண் டிருந்த தந்தைக்கு

வஞ்சி விறகிற் சுட்டுவா யுறுக்குந்

தண்டுறை ஊரன் பெண்டிர் எம்மைப்

பெட்டாங்கு மொழிப என்ப அவ்வலர்ப்

பட்டன மாயின் இனியெவ னாகியர்

கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலுங்

கழனி யுழவர் குற்ற குவளையுங்

கடிமிளைப் புறவிற் பூத்த முல்லையொடு

பல்லிளங் கோசர் கண்ணி அயரும்

மல்லல் யாணர்ச் செல்லிக் கோமான்

எறிவிடத் துலையாச் செறிசுரை வென்வேல்

ஆதன் எழினி யருநிறத் தழுத்திய

பெருங்களிற்று எவ்வம் போல

வருந்துவர் மாதவர் சேரியாஞ் செலினே.

- ஐயூர் முடவனார்.

216. Marutam

(The hetaira speaks to her kin to be overheard by the kin of the heroine)

He is the chief of a village
 Where a lass of the Pāṇar clan
 Using a thin fishing rod set with cord,
 Catches a Varāl fish from the bank of a stream nearby;
 She roasts it in the fire with Vañci for firewood
 And lovingly feeds her father therewith,
 Who is intoxicated with liquor
 Filtered through Pannātai.*
 I am told that the wives of that chief
 Speak ill of me as they please!
 If the slander be true,
 Let anything betide me.
 If I but step into their street,
 They are bound to suffer great grief.
 Their sufferings would be akin
 To that of the huge tusker's
 On whose mighty chest
 Ātan Eḷini threw amain
 His shining spear to the top of which is well-fixed
 A blade of steel that never gets loose
 When piercing the target.
 Ātan Eḷini is the chief of Celli
 Of inexhaustible uberty
 Where many a young Kōcar
 Weaves the Nāḷal blooms,
 Plucked by the sporting girls
 From the seashore,
 The Kuvaḷai blooms plucked from the paddy-fields
 By the farmers
 And the jasmine blooms that unfold
 In the protective forests,
 Into garlands and sport in glee!

- Aiyūr Muṭavanār

* Fibrous cloth - like web about the bottom of the leaf-stalk of a palmyra or coconut tree.

217. பாலை

(பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமைமீதாரச் சொல்லியது)

பெய்துபுறம் தந்த பொங்கல் வெண்மழை
எஃகுறு பஞ்சித் துய்ப்பப் டன்ன
துவலை தூவல் கழிய அகல்வயல்
நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வான்புக்
கோடைப் பூனையின் வாடையொடு துயல்வரப்
பாசிலைப் பொதுளிய புதல்தொறும் பகன்றை
நீலுண் பச்சை நிறமறைத்து அடைச்சிய
தோலெறி பாண்டிலின் வாலிய மலரக்
கோழிலை அவரைக் கொழுமுகை அவிழ
ஊழுறு தோன்றி ஒண்பூத் தளைவிடப்
புலந்தொறுங் குருகினம் நரலக் கல்லென
அகன்றுறை மகளிர் அணிதுறந்து நடுங்க
அற்சிரம் வந்தன் றமைந்தன் றிதுவென
எப்பொருள் பெறினும் பிரியன்மி னோவெனச்
செப்புவல் வாழியோ துணையுடை யீர்க்கென
நல்காக் காதலர் நலனுண்டு துறந்த
பாழ்படு மேனி நோக்கி நோய்பொர
இணரிறுபு உடையும் நெஞ்சமொடு புணர்புவேட்டு
எயிறுதீப் பிறப்பத் திருகி
நடுங்குதும் பிரியின்யாங் கடும்பனி உழந்தே.

- சுழார்க் கீரெனெயிறற்றியார். ,

217. Pālai

*(The heroine speaks to her companion who lets her know of the
hero's intention to part from her)*

"The dewy season has now set in;
 Having poured, the clouds are now white puffs;
 The sky is clear;
 The clouds cannot now shed
 Even droplets of water
 Resembling cotton that foams up
 Softened by churning;
 The big sweetcane flowers of long, fleshy stalks
 In the wide fields
 Sway in the northerly like the Pūlai flowers
 Of the summer season;
 In every bush of green and dense foliage
 The Pakanrai blossoms blow
 Like round glass-pieces embedded
 In the shield wrought of skin
 Whose blue hue they veil;
 The thick buds of the country beans
 Of luxuriant leaves unfold;
 The well-ripe and bright buds of Tōnri burgeon;
 Every field bustles with the noise of the white herons;
 Women parted from their lovers tremble
 And are bereft of their charm;
 So please think not this season
 To be opportune to fare forth seeking wealth,
 What though the excellence of the sought-for wealth be.
 Thus do I appeal to you -- our only support".
 Even thus you spake to our lover.
 Should he yet part from us mercilessly,
 We would be but looking at this body
 Enjoyed and then forsaken by him,
 Now bereft of all strength and tortured by malady,
 For ever aching for his union
 Assailed by cruel fog we would tremble;
 Eke would we so bite our teeth
 That fire would sputter out.

218. குறிஞ்சி

(தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து பகற்குறிநேர்ந்த வாய்பாட்டால் தலைமகனை வரைவுகடாயது)

கிளைபா ராட்டுங் கடுநடை வயக்களிற்று
முளைதரு பூட்டி வேண்டு குள கருத்த
வாள்நிற உருவின் ஒளிறுபு மின்னிப்
பருஉவுறைப் பஃறுளி சிதறிவான் நவின்று
பெருவரை நளிர்சிமை அதிர வட்டித்துப்
புயலேறு உரையி வியலிருள் நடுநாள்
விறலிழைப் பொலிந்த காண்பின் சாயல்
தடைஇத் திரண்டநின் தோள்சேர்பு அல்லதைப்
படாஅ வாகுமெங் கண்ணென நீயும்
இருண்மயங் கியாமத் தியவுக்கெட விலங்கி
வரிவயங் கிரும்புலி வழங்குநர்ப் பார்க்கும்
பெருமலை விடரகம் வரலரி தென்னாய்
வரவெளி தாக எண்ணுதி அதனான்
நுண்ணிதிற் கூட்டிய படுமாண் ஆரந்
தண்ணிது கமழும் நின்மார்பு ஒருநாள்
அடைய முயங்கே மாயின் யாமும்
விறலிழை நெகிழ்ச் சாஅய்தும் அதுவே
அன்னை யறியினும் அறிக அலர்வாய்
அம்பல் மூதூர் கேட்பினுங் கேட்க
வண்டிழை கொண்ட எரிமருள் தோன்றியொடு
ஒண்பூ வேங்கை கமழுந்
தண்பெருஞ் சாரல் பகல்வந் தீமே.

- கபிலர்.

218. Kurinci

(The companion of the heroine advises the hero to marry the heroine soon)

This is dead of night, engulfed by thick gloom;
Now, a tusker of swift gait
Which is admired by its herd,
Feeds them with bamboo shoots
And toothsome leaves;

Lightnings flash out like dazzling swords,
 And clouds scatter many a big drop of rain;
 They move about in the heavens
 And gather round the cool peak of the huge mountain.
 Rumbling all the while;
 You say, "My eyes would not sleep
 Unless I embrace your curved and shapely shoulders
 Which are soft and sweet to behold
 And which look enchanting
 Adorned with goodly and ornate jewels."
 You think it easy to come
 To this trysting place
 In this big mountain cleft
 Where a huge tiger of burning stripes
 Awaits the advent of men;
 Your steps falter; you proceed avoiding pit-falls
 During the densely dark midnight.
 We grow weak and our ornaments of great worth
 Slip from our body, if a single day
 Passes without our embracing closely
 Your chest that is cool and fragrant,
 And which is coated with sandal cream
 Concocted with subtle skill
 By mixing many a scent.
 So I do not even mind
 If our mother comes to know of this.
 I also reckon not if this hoary town of ours
 Hears the words of blame
 Spoken by the slanderous women.
 May you come during broad day
 To this cool and big hill-range
 Rich in flame-like Tōṇri
 Buzzed by bees, and bright Vēṅkai blooms.

219. பாலை

(மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது)

சீர்கெழு வியனகர்ச் சிலம்புநக வியலி
 ஓரை யாயமொடு பந்துசிறி தெறியினும்
 வாரா யோவென் றேத்திப் பேரிலைப்
 பகன்றை வான்மலர் பனிநிறைந் ததுபோல்
 பால்பெய் வள்ளஞ் சால்கை பற்றி
 என்பா டுண்டனை யாயின் ஒருகால்
 நுந்தை பாடும் உண்ணென் றூட்டிப்
 பிறந்ததற் கொண்டும் சிறந்தவை செய்தியான்
 நலம்புனைந் தெடுத்தவென் பொலந்தொடிக் குறுமகள்
 அறனி லாளனோ டிறந்தனன் இனியென
 மறந்தமைந் திராஅ நெஞ்சம் நோவேன்
 பொன்வார்ந் தன்ன வைவால் எயிற்றுச்
 செந்நாய் வெரீஇய புகருழை யொருத்தல்
 பொறியரை விளவின் புன்புற விளைபுழல்
 அழலெறி கோடை தூக்கவிற் கோவலர்
 குழலென நீனையும் நீரில் நீளிடை
 மடத்தகை மெலியச் சாஅய்
 நடக்குங் கொல்லென நோவல் யானே.

- கயமனார்.

219. Pālai

(The mother laments after the elopement of her daughter)

My young daughter decked with golden bangles,
 Whom I reared with care admiring her virtues
 Right from her birth,
 Moved about with her mates and played with a ball
 In her glorious and spacious house,
 Her anklets tinkling all the while;
 Even when she played for a short while only,
 I would call her, "My child! Come to me!"
 And fondle her;
 I would hold in my hand
 A milk-filled cup,
 That resembled a broad Pakanrai flower
 Filled with dew, and feed her saying,
 "My darling! If you have taken
 A bit of milk for my sake,
 Have some more for the sake of your father!"
 Even she has now eloped
 With her lover, who recks not righteousness.
 I grieve not with my unforgetful heart,
 For her departure;
 I but grieve thinking
 That she had to trek the long waterless stretch of wilderness,
 Losing her graceful beauty.
 In that wilderness, the hot wind
 Threads through the holes of the wood-apple
 The bark of whose tree is blotched.
 Mistaking the sound of the wind
 For the music of neatherd's flute,
 A dotted buck that dreads a Cennāy*
 Whose teeth are shiny and strong
 Like golden wire, runs towards
 The direction of the music.

- Kayamanār

* Cennāy - wild dog

220. நெய்தல்

(இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைகனை யெதிர்ப்பட்டுத் தோழி சொல்லியது)

ஊருஞ் சேரியும் உடனியைந் தலரெழுத்
தேரொடு மறுகியும் பணிமொழி பயிற்றியும்
கொடஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்
கடாஅ யானைக் குழுஉச்சமந் ததைய
மன்மருங்கு அறுத்த முழுவான் நெடியோன்
முன்முயன் றரிதினின் முடித்த வேள்விக்
கயிறை யாத்த காண்டகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தான் போல யாவருங்
காண லாகா மாணெழி லாகம்
உள்ளுதொறும் பனிக்கும் நெஞ்சினை நீயே
நெடும்புற நிலையினை வருந்தினை யாயின்
முழங்குக லோதங் காலைக் கொட்கும்
பழம்பல் நெல்லின் ஊணா ராங்கண்
நோலா இரும்புள் போல நெஞ்சமர்ந்து
காதன் மாறாக் காமர் புணர்ச்சியின்
இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
முடங்குபுற இறவோ டினமீன் செறிக்கும்
நெடுங்கதிர்க் கழனித் தண்சாய்க் கானத்து
யாணர்த் தண்பணை யுறுமெனக் கானல்
ஆய மாய்ந்த சாயிறைப் பணைத்தோள்
நல்லெழில் சிதையா வேமஞ்
சொல்லினித் தெய்யயாந் தெளியு மாறே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

220. Neytal

(The companion of the heroine speaks to the hero during night)

My friend has breasts of great beauty
Which none can see; they are inaccessible
Like the sacrificial pillar,
Beauteous, tall, well guarded and entwined
With a cord in the middle.
Paracurāman, the lofty one with the battle-axe,
Of yore, extirpated totally
The dynasty of the Kshatriyas

And the musty elephants in the battle-field
 And then completed painstakingly his sacrifice;
 It was he who fixed the Yupa*
 For the sacrifice at beauteous Cellūr
 Where the sacrificial fire glows for ever.
 Your heart throbs whenever you think of
 Her lovely breasts.
 Causing the town and its streets
 To gossip, you come in your chariot openly
 You speak to me in submissive words
 Such occasions are many;
 You stand behind me for long
 Soliciting my intercession;
 Speak to me of the means to foster
 Her beauty by union,
 The union which assures
 The constant and loving abidance
 Of the one in the heart of the other,
 Like that of the big birds --
 The Makanril pair^ that can
 Never suffer separation --,
 Flourishing at Unūr
 Rich in its stock of many varieties of aging paddy;
 At Unūr, the breakers at early dawn
 Roll and roar aloud.
 Speak to me of the means to foster
 The beauty of her supple forearms
 And shapely shoulders,
 Admiringly compared by her playmates in the seaside grove,
 To the cool and lovely bamboo
 Of cool Cāykkānam abounding
 In fields where flourish long ears of corn,
 And where the fisherfolks throw
 Their beautiful nets
 Weighted with straight sticks,
 Catch shrimps of curved backs
 And other fishes
 And heap them ashore.

- Maṭurai Marutaṇ Ilanākanār

* Yūpa - The pillar erected near the sacrificial pit.

^ Makanril pair - Waterbirds which ever live in pairs.

221. பாலை

(தலைமகற்குப் போக்குடன்பட்ட தோழி, தலைமகட்குப் போக்குடன்படச் சொல்லியது)

நனைவினை நறவின தேறல் மாந்திப்
புனைவினை நல்லில் தருமணற் குவைஇப்
பொம்மல் ஒதி. எம்மகள் மணனென
வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே அதனால்
புதுவது புனைந்த சேயிலை வெள்வேல்
மதியுடம் பட்ட மையணற் காளை
வாங்குசினை மலிந்த திரளரை மராஅத்துத்
தேம்பாய் மெல்லிணர் தளிரொடு கொண்டுநின்
தண்ணறும் முச்சி புனைய அவனொடு
கழைகவின் போகிய மழையுயர் நனந்தலைக்
களிற்றின் பிழைத்தலிற் கயவாய் வேங்கை
காய்சினஞ் சிறந்து முழுமலின் வெரீஇ
இரும்பிடி யிரியுஞ் சோலை
அருஞ்சுரம் சேறல் அயர்ந்தனென் யானே.

- கயமனார்.

221. Pālai

(The companion of the heroine speaks to her insisting on her elopment, she having connived at it)

My friend,
 Our kin are busy with the arrangement
 For your wedding;
 They after imbibing liquor
 Concocted with honey, gathered from blooms,
 Spread fresh sand in the foreyard
 Of our house, goodly and ornate.
 They have declared:
 "We are soon celebrating the wedding
 Of our daughter of beauteous tresses."
 So, I have decided to send you with our lover
 A dark-bearded and bull-like lad
 Who wields a freshly-wrought spear
 Bright with shapely leaf.
 He had consented to elope with you.
 On the way he will fetch,
 The honey-dripping and soft bunches of flowers
 And also the tender leaves of Marām tree
 Of bent branches and rounded trunk
 And adorn your cool and fragrant tresses therewith.
 He will go with you crossing the well-nigh impassable path
 Amidst a vast wilderness
 Where the bamboo clusters have lost their beauty
 As the clouds failed them
 And moved away to the heights of the sky
 And where the dark-hued she - elephants run scared
 On hearing the growl of a wide-mouthed tiger
 Seething in anger as its intended prey, an elephanat -, escaped it.

- Kayamaṇār

222. குறிஞ்சி

(தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது)

வானுற நில்ந்த நீலநிறப் பெருமலைக்
கான நாடன் உறியு நோய்க்குன்
மேனி ஆய்நலந் தொலைதலின் மொழிவென்
முழவுமுகம் புலராக் கலிகொள் ஆங்கண்
கழா அர்ப் பெருந்துறை விழவின் ஆடும்
ஈட்டெழில் பொலிந்த ஏந்துகுவவு மொய்ம்பின்
ஆட்ட னத்தி நலனயந் துரைஇத்
தாழிருங் கதுப்பின் காவிரி வவ்வலின்
மாதிரந் துழைஇ மதிமருண் டலந்த
ஆதி மந்தி காதலந் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதி யன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னாள்
உரவுரும் ஏறொடு மயங்கி
இரவுப்பெயல் பொழிந்த ஈர்ந்தண் ஆறே.

- பரணர்.

222. Kuriñci

(The companion of the heroine speaks to her friend to be overheard by the hero who stands near the fence)

My friend,
 May you prosper!
 Our lover, who is the chief of a sky-high and blue mountain
 Girt with a dense forest, caused you this grief;
 It has destroyed your great charm
 Praised by all in the past;
 I will suggest a remedy.
 Attan Atti of high and shapely and beauteous shoulders
 Danced at the wide ford of Kalār
 Where the beat of drum and bustle of joy ceased not
 During the festival when the Cauvery
 Of long and dark tresses (the black sand)
 Snatched him for herself
 Allured greatly by his handsomeness;
 His wife Ātimanti ran in search of him
 In every direction and wilted with a bewildered mind;
 At that time,
 One Maruty restored
 Attan Atti but got herself drowned
 In the roaring and big ocean,
 And came to be celebrated in songs.
 To attain a fame like that of Mariti's,
 Let us go searching for our lover
 In the damp and miry path
 That received the night-long downpour
 Accompanied by strong thunder-claps for many a day!

- Paraṇar

223. பாலை

(மீர்விடை வேறுபட்ட தலைமனைத் தோழி வற்புறுத்தியது)

பிரிதல் வல்லியர் இதுநத் துறந்தோர்
 மறந்தும் அமைகுவர் கொல்லென் றெண்ணி
 ஆழல் வாழி தோழி கேழல்
 வளைமருப்பு உறழும் உளைநெடும் பெருங்காய்
 நனைமுதிர் முருக்கின் சிணைசேர் பெருங்கல்
 காய்சினக் கடுவளி எடுத்தலின் வெங்காட்டு
 அழல்பொழி யானையின் ஐயெனத் தோன்றும்
 நிழலில் ஓமை நீரில் நீளிடை
 இறந்தன ராயினும் காதலர் நம்வயின்
 மறந்துகண் படுதல் யாவது புறந்தாழ்பு
 அம்பணை நெடுந்தோள் தங்கித் தும்பி
 அரியினங் கடுக்குஞ் சரிவணர் ஐம்பால்
 நுண்கே ழடங்க வாரிப் பையுள்கெட
 நன்முகை அதிரற் போதொடு குவளைத்
 தண்நறுங் கமழ்தொடை வேய்ந்தநின்
 மண்ணார் கூந்தல் மரீஇய துயிலே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

223. Pālai

*(The heroine is consoled by her companion when the hero is away
in a far-off place)*

My dear friend,
May you prosper.
Our lover trod through a long-extending
And scorched and waterless wilderness;
It is dotted with Ōmai trees
That cast no shade
And Murunkai trees which abound
In curved and tufted pods
That resembled the sharp teeth of a wild boar;
A boulder hard by one such Murunkai tree
Resembles an elephant aflame
When the wilderness catches fire and is
Fanned by the western wind.
Do not plunge in grief with the thought
That he who is hard-hearted enough to part from us
Will even forget us totally;
He has boundless love for you;
You have densely dark tresses;
They are curved and curly
And hang low at your back
And roll on your broad, bamboo-like and beauteous shoulders
Resembling curved clusters of dark beetles;
They are well-washed and combed;
They are adorned with goodly buds
And flowers of wild jasmine
And also a wreath of Kuvaḷai,
Cool and fragrant;
Our lover enjoyed his blissful slumber
On the soft mattress -- your tresses.
So, could he forget that slumber
And close his eyes now?

- Pālaipāṭiya Perunkaṭuṇako

224. முல்லை

(வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

செல்க பாக் எல்லின்று பொழுதே
வல்லோன் அடங்குகயி றமைப்பக் கொல்லன்
விசைத்துவாங்கு துருத்தியின் வெய்ய உயிராக்
கொடுநுகத் தியாத்த தலைய கடுநடைக்
காற்கடுப் பன்ன கடுஞ்செல்ல இவுளி
பால்கடை துரையின் பருஉமிதப் பன்ன
வால்வெண் தெவிட்டல் வழிவார் நுணக்கஞ்
சிலம்பி நூலின் உணங்குவன பாறிச்
சாந்துபுலர் அகலம் மறுப்பக் காண்டகப்
புதுநலம் பெற்ற வெய்துநீங்கு புறவில்
தெறிநடை மரைக்கணம் இரிய மனையோள்
ஐதுணங்கு வல்சி பெய்துமுறுக் குறுத்த
திரிமரக் குரலிசை கடுப்ப வரிமணல்
அலங்குகதிர்த் திகிரி ஆழி போழ
வருங்கொல் தோழிநம் இன்னுயிர்த் துணையெனச்
சில்கோல் எல்வளை யொடுக்கிப் பல்கால்
அருங்கடி வியனகர் நோக்கி
வருந்துமால் அளியள் திருந்திழை தானே.

- ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

224. Mullai

(The hero speaks to his charioteer after completing his mission with success)

My friend,
“Will our lord, the guardian of our sweet life
Return here now?
Will his expert charioteer, in his hands hold
The reins of the steeds endowed with wind-like speed?
Will he with good control drive them,
Their necks fastened to the bent yoke
And cause them to gallop heaving deep sighs

Like the bellows of the smithy
 Which is blown amain,
 When long and fine filaments of their salaiva
 Looking like the minute threads
 In a spider's web flow from their frothy mouths
 Like butter in the churned milk
 And fall on the broad and sandal-smeared chest of our lover
 Spoiling its splendour?
 Will the chariot run through the woodland
 Which now glows with greater beauty,
 As it stands relieved of the aestival heat,
 Scattering the herds of deer
 That run leaping, out of fear?
 Will the swift-moving and shining chariot-wheels
 Cut through the path of wavy sand
 Causing a coarse sound
 Similar to that of a quern's
 When a house-wife rotates it
 After pouring into it well-dried grains?"
 Even thus, my sweet and pitiable lass
 Of well-wrought jewels will ask her friend.
 She will, time and time again,
 Place in position the few ornate bangles
 That are still on her wrist.
 She will every now and then gaze
 At the direction of my return,
 From her house, well-guarded and spacious.
 O my charioteer!
 The evening is gone and night has set in.
 Let our chariot run with greater speed!

- Āvūr Mūlāṅkilār Makaanār Peruntalai Cāttanār

225. பாலை

(பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது)

அன்பும் மடனுஞ் சாயலும் இயல்பும்
என்பு நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையொடு ஓராங்கு முயங்கி
இன்றே யிவண மாகி நாளைப்
புதலிவர் ஆடமைத் தும்பி குயின்ற
அகலா அந்துளை கோடை முகத்தலின்
நீர்க்கியங் கினநிரைப் பின்றை வार्கோல்
ஆய்க்குமற் பாணியின் ஐதுவந் திசைக்குந்
தேக்கமல் சோலைக் கடறோங் கருஞ்சுரத்து
யாத்த தூணித் தலைதிறந் தவைபோற்
பூத்த இருப்பைக் குழைபொதி குவியினர்
கழல்துளை முத்திற் செந்நிலத்து உதிர
மழைதுளி மறந்த அங்குடிச் சீறார்ச்
சேக்குவங் கொல்லேர் நெஞ்சே பூப்புனை
புயலென ஒலிவருந் தாழிருங் கூந்தல்
செறிதொடி முன்கைநங் காதலி
அறிவஞர் நோக்கமும் புலவியும் நினைந்தே.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

225. Pālai

(The hero speaks to his heart that quests after wealth)

It is a small village of lovely houses
 Hard by a well-nigh impassable path
 Amidst the wilderness full of huge boulders
 Beyond a grove of densely-growing teak trees.
 There are bushes everywhere
 And the beetles make holes in the bamboos
 That grow amidst them.
 As the western wind blows,
 It produces a melody
 Soft like that of the flutes' of the cowherds
 Who, holding long crooks
 Follow their cattle that move on to drink water.
 There are Iruppai trees in full bloom.
 Their folded flowers in clusters
 Resemble the quivers which are well-fastened
 And whose tops are kept open.
 The clusters are covered by tender leaves.
 The flowers that are shed
 On the red soil are like the pearls with holes,
 When the string holding them gets snapped.
 Shall we abide all alone on the morrow
 In such a village contemplating
 The bewildered look and the sulking of our sweetheart
 Whose well-grown trees, dark like nimbus,
 And endowed with flowers, are hanging low,
 And whose forearms are set with serried bangles?
 This day,
 We are here, hugging our innocent sweetheart
 Of soft mien, heart-melting words
 And virtues galore -
 A lady of boundless love.

- Eyinētai Makaanār Iḷāṅkīranār

226. மருதம்

(தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது)

உணர்குவென் அல்லேன் உரையல்நின் மாயம்

நாணிலை மன்ற யாணர் ஊர

அகலுள் ஆங்கண் அம்பகை மடிவைக்

குறுந்தொடி மகளிர் குறூஉப்புனல் முனையின்

பழனப் பைஞ்சாய் கொழுதிக் கழனிக்

கரந்தையஞ் செறுவின் வெண்குருகு ஓப்பும்

வல்வில் எறுழ்த்தோட் பரதவர் கோமான்

பல்வேல் மத்தி கழா அர் முன்துறை

நெடுவெண் மருதொடு வஞ்சி சா அய

விடியல் வந்த பெருநீர்க் காவிரித்

தொடியணி முன்கை நீவெய் யோளொடு

முன்னா ளாடிய கவ்வை இந்நான்

வலிமிகு முன்பிற் பாணனொடு மலிதார்த்

தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்

பாடின் தெண்கிணைப் பாடுகேட் டஞ்சிப்

போரடு தானைக் கட்டி

பொராஅ தோடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

- பரணர்.

226. Marutam

(The companion of the heroine condemns the hero who has kinship with harlots)

O chief of a fecund village
 Rich in daily inflow of riches!
 I would not trust your words.
 Utter not lies to me!
 You are without the sense of shame, for sure.
 Kalār is the capital of Matti,
 Who is the lord of the fisherfolk.
 He has an army of warriors
 With innumerable javelins.
 His bow is well-strung.
 In this spacious town of Kalār,
 Young women of bijou-bangled forearms
 Wear skirts wrought of leaves of multifarious hues.
 They sport in the red-hued freshes.
 When they are satiated
 They go about plucking the green Pañcāy grass
 From the fields and chase out
 The white herons from the field
 Of Karantai plants.
 I come to know that you sported yesterday
 At this ghat, with your favourite hetaira
 Of bangled forearms
 In the Cauvery at early dawn
 Whose freshes uprooted the high and white Marutu and Vancī trees.
 Today, the slander in the village
 About your water-sport is louder
 Than the shouts of triumph
 In the matutinal court at Urantai
 Of Tittan of manifold garlands
 When Kaṭṭi of murderous and valorous army
 And Pāṇan of enormous strenght
 Flew away without fighting
 On hearing the tuneful sound of the Kinai-drum.

Kinai - A one-faced drum.

- Paraṇar

227. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

நுதல்பசந் தன்றே தோள்சா யினவே
திதலை யல்குல் வரியும் வாடின
என்னா குவள்கொல் இவளெனப் பன்மாண்
நீர்மலி கண்ணொடு நெடிதுநினைந் தொற்றி
இனையல் வாழி தோழி நனைகவுள்
காய்சினஞ் சிறந்த வாய்புகு கடாத்தொடு
முன்னிலை பொறாஅது முரணிப் பொன்னிணர்ப்
புலிக்கேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப
முதல்பாய்ந் திட்ட முழுவலி யொருத்தல்
செந்நிலப் படுநீ றாடிச் செருமலைந்து
களங்கொள் மள்ளரின் முழங்கும் அத்தம்
பலஇறந்து அகன்றன ராயினும் நிலைஇ
நோயில ராகநங் காதலர் வாய்வாள்
தமிழகப் படுத்த இமிழிசை முரசின்
வருநர் வரையாப் பெருநா ளிருக்கைத்
தூங்கல் பாடிய ஓங்குபெரு நல்லிசைப்
பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்
கடிமதில் வரைப்பின் ஊணூர் உம்பர்
விழுநிதி துஞ்சும் வீறுபெறு திருநகர்
இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து
எல்லுமிழ் ஆவணத்து அன்ன
கல்லென் கம்பலை செய்தகன் றோரே.

- நக்கிரர்.

227. Palai

(The heroine is consoled by her companion during the separation of the hero)

My friend,
May you prosper!
"This girl's forehead has lost its lustre;
Her arms have grown lanky;
The stripes on her fallow forelap
Have grown dim;
Alas, what would befall her?"

So you think deep and worry yourself
 With tearful eyes.
 Grieve not my friend.
 Our lover trod through many a path
 In the wilderness.
 There, a tusker of enormous strength
 And boiling wrath
 Whose stream of must drenches its cheek
 And flows into its mouth
 Beholds before its eyes
 A Vēṅkai tree with golden bunches of flowers.
 As it resembles the hue of a tiger,
 It spurns it, gets angry with it
 And charges its trunk with its tusks.
 At this, its branches shed their blooms
 And present a desolate look.
 The elephant, its body stained with red soil,
 Then trumpets like the victorious warriors
 In the battle-field.
 By his parting, he caused gossip
 In the village and it is like
 The bustle in the bright bazaar
 At Marunkūr of big creeks,
 And groves and stately and prosperous houses.
 That is beyond Ūṇūr, a highly renowned city
 Girt with protective walls
 And which belongs to Talūmpan
 Of great renown,
 So named for the scars on his body
 Which resemble the fruit of the egg-plant.
 He was trampled once by a cow-elephant
 And thus came to be intrenched with scars.
 In the past he sounded his drum
 After capturing the entire Tamil country
 Thanks to his unfailing sword.
 His court ever received a ceaseless stream of suppliants.
 His glory was hymned by Tūṅkalōri.
 Though our lover has caused the gossip
 To spread, may he yet, live long freed from all ills!

228. குறிஞ்சி

(தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவானாய்த் தோழி சொல்லியது)

பிரசப் பல்கினை யார்ப்பக் கல்லென
வரையிழி யருவி யாரந் தீண்டித்
தண்ணென நனைக்கும் நளிர் மலைச் சிலம்பிற்
கண்ணென மலர்ந்த மாயிதழ்க் குவளைக்
கன்முகை நெடுஞ்சனை நம்மொ டாடிப்
பகலே யினிதுடன் கழிப்பி யிரவே
செல்வ ராயினும் நன்னுமற் றில்ல
வான்கண் விரிந்த பகல்மருள் நிலவில்
தூரல் மிளைய சாரல் ஆராற்று
ஓங்கல் மிசைய வேங்கை யொள்வீப்
புலிப்பொறி கடுப்பத் தோன்றலிற் கயவாய்
இரும்பிடி இரியுஞ் சோலைப்
பெருங்கல் யாணர்த்தஞ் சிறு குடியானே.

- அண்டர்மகன் குறுவழுதியார்.

228. Kuriñci

*(The companion of the heroine addresses her friend when the hero stands
by the fence)*

My friend,
The beauteous hamlet of our lover
Is atop a big mountain.
The hill-range is dotted with cane clusters.
In a path that runs through such a range
Are Vēnkai trees of bright flowers.
These flowers resemble the spots on a leopard
When the moonlight, bright as day falls on the mountain.
As a result, the wide-mouthed and dark cow-elephants
That abide in the groves run scared.
If he, the chief of such a mountain,
Spends the day time joyously
Sporting with us in the deep spring
Full of eye-like and dark water lilies
Amidst a mountain cavern
Which is in the dense hillslope
Where a dinsome cascade that falls down
From the mountain wets and cools
A sandal tree and causes the swarm of honey bees to whirl,
And return to his native place
During night,
He will be doing that which is good.

- Aṇṭar Maṇi Kuru Vaḷutiyār

229. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறை யெதிரழிந்து சொல்லியது)

பகல்செய் பல்கதிர்ப் பருதியஞ் செல்வன்
 அகல்வாய் வானத் தாழி போழ்ந்தென
 நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைக்
 கயந்தலைக் குழவிக் கலியுகிர் மடப்பிடி
 குளகுமறுத் துயங்கிய மருங்குல் பலவுடன்
 பாழூர்க் குரம்பையில் தோன்றும் ஆங்கண்
 நெடுஞ்சேண் இடைய குன்றம் போகிய
 பொய்வ லாளர் முயன்றுசெய் பெரும்பொருள்
 நம்மின் றாயினும் முடிக வல்லெனப்
 பெருந்துனி மேவல் நல்கூர் குறுமகள்
 நோய்மலிந் துகுத்த நொசிவரற் சின்னீர்
 பல்லிதழ் மழைக்கட் பாலை மாய்ப்பப்
 பொன்னேர் பசலை ஊர்தரப் பொறிவரி
 நன்மா மேனி தொலைதல் நோக்கி
 இணையல் என்றி தோழி சினைய
 பாசரும்பு ஈன்ற செம்முகை முருக்கினப்
 போதவிழ் அலரி கொழுதித் தாதருந்து
 அந்தளிர் மா அத்து அலங்கண் மீமிசைச்
 செங்கண் இருங்குயில் நயவரக் கூஉம்
 இன்னிள வேனிலும் வாரார்
 இன்னே வருதும் எனத்தெளித் தோரே.

- மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

229. Pālai

*(The heroine speaks to her friend who cosoled her during the
absence of the hero)*

O my friend!

“The prosperous and myriad-rayed sun wielded its disc
From the expansive heavens, and so the earth fissured everywhere
Along the path, waterless and interminable.
The cow-elephants of convex nails and soft-headed calves
Now lie in groups with their emaciated bodies, for, they refused
To take their food; They now lie - resembling the abandoned huts
Of a deserted village; our lover, the expert liar,
Parted from us with a promise to return at once
And travelled through such a long wilderness
Dotted with many a hill. May his efforts to come by immense wealth
Bear fruition forthwith, even though we might cease to be alive!”
When I spoke to you thus and gave vent to my feelings,
You comforted me saying thus:

“O my young friend, whose parents, for a long time longed for progeny!
Nurture not so much hatred for our lover.

Your agony is boundless and your eyes are tear-filled.

Your body has been crept over by auric pallor.

Your comely body adorned with speckles has lost its great charm
And you grieve so much for it. Avoid such grieving!”

But see my friend, the early spring, most blissful has set in.

The branches of the Murunkai trees are ladden with fresh and ruddy buds and flowers.
The koels, dark-hued and red-eyed, sweetly call from the tops of the swaying branches
Of the mango trees rich in fresh shoots, after having pecked at those flowers
And eaten their pollen. Alas, our lover who promised to be back here shortly
Has not yet come back even during this season!

- Maṭurai Kūlavāṇikan Cīttalaiccāṭṭanār

230. நெய்தல்

(தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

உறுகழி மருங்கின் ஓதமொடு மலர்ந்த
சிறுகரு நெய்தற் கண்போன் மாமலர்ப்
பெருந்தண் மாத்தழை யிருந்த அல்குல்
ஐய அரும்பிய சுணங்கின் வையெயிற்று
மையீ ரோதி வாணுதற் குறுமகள்
விளையாட் டாயமொடு வெண்மணல் உதிர்த்த
புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு
மனைபுறந் தருதி யாயின் எனையதூஉம்
இம்மனைக் கிழமை யெம்மொடு புணரில்
தீது முண்டோ மாத ராயெனக்
கடும்பரி நன்மான் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
கைவல் பாகன் பையென இயக்க
யாந்தற் குறுகின மாக ஏந்தெழில்
அரிவேய் உண்கண் பனிவரல் ஒடுக்கிச்
சிறிய இறைஞ்சினன் தலையே
பெரிய எவ்வம் யாமிவண் உறவே.

- மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார்.

230. Neytal

(The hero addresses his heart on his return after a meeting with his beloved during the courting period)

“O young girl of sharp teeth, dark and long tresses
 And lustrous forehead!
 Your forelap is bedecked with the small
 Eye-like and dark blossoms of Neytal
 That burgeon in a big creek close by the sea!
 You are clad in a skirt
 Wrought of broad and cool and lovely leaves.
 Your body has soft and yellow spots.
 Compained with your playmates,
 You scoop with your hands
 The fine pollen, of the Punnai
 Shed on the silvery sand imagining it to be gold.”
 You build a toy-house of sand
 And play house-keeping.
 O girl! What harm will befall you
 If you keep my house too
 As my life-partner?”
 Thus I spoke to her
 When my expert charioteer drove gently,
 Close to her, my tall chariot
 Fitted with a staff shaped like a lotus (Kotuñci),
 And drawn by swift and goodly steeds.
 At that, her eyes, beauteous and red-streaked,
 And fed with khol,
 Turned joyously tear-bedewed
 And she essayed to conceal it
 And bent her head gently
 Causing me to suffer great grief!

- Maṭurai Aruvai Vāṇikan Ilavēṭṭanār

231. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

செறுவோர் செம்மல் வாட்டலுஞ் சேர்ந்தோர்க்கு
 உறுமிடத்து உய்க்கும் உதவி ஆண்மையும்
 இல்லிருந் தமைவோர்க் கில்லென் றெண்ணி
 நல்லிசை வலித்த நானுடை மனத்தர்
 கொடுவிற் கானவர் கணையிடத் தொலைந்தோர்
 படுகளத் துயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கை
 கள்ளியம் பறந்தலைக் களந்தொறுங் குழிஇ
 உள்ளுநர்ப் பனிக்கும் ஊக்கருங் கடத்திடை
 வெஞ்சுரம் இறந்தனர் ஆயினும் நெஞ்சருக
 வருவர் வாழி தோழி பொருவர்
 செல்சமங் கடந்த செல்லா நல்லிசை
 விசம்பிவர் வெண்குடைப் பசும்பூண் பாண்டியன்
 பாடுபெறு சிறப்பிற் கூடல் அன்னநின்
 ஆடுவண் டரற்றும் உச்சித்
 தோடார் கூந்தன் மரிஇ யோரே.

- மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார்.

231. Pālai

(The heroine is consoled by her companion during the separation of the hero)

O my friend,
 Our lover thought that destroying the pride
 Of the hostile ones and helping the kin
 At the hour of distress are impossible for the indolent
 Who live at home contended.
 So resentful of such shameful indolence
 And with a mind goaded by the desire
 For goodly fame, he parted from us
 Seeking wealth; he took a path
 Through the waste that strikes panic
 In the hearts of men who think of crossing it.
 There, the brigands, the wielders of bent bows,
 Shoot arrows and kill the wayfarers;
 They cover their mortal remains
 With heaps of gravel in the very spots
 Where they fell dead
 Their tufted heads left exposed;
 In every wasteland dotted with cactus
 Are seen such heaps;
 I am sure he will be back here
 With a heart that melts out of lover for you.
 He is one who enjoyed the blissful slumber
 On the mattress -- your tresses
 Bedecked with flower-wreaths
 And buzzed by a swarm of bees.
 You are like unto Maturai
 Of great renown of Pāṇṭiya king
 Who wears auric jewels
 And who reigns his land
 Enthroned beneath his silvery, royal and sky-high umbrella,
 And whose triumph over his foes
 Has conferred on him unfading fame.

- Maturai Īlattupūttan Tēvaṇār

232. குறிஞ்சி

(தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது)

காணினி வாழி தோழி பானாள்
மழைமுழங்கு அரவங் கேட்ட கழைதின்
மா அல் யானை புலிசெத்து வெரீஇ
இருங்கல் விடரகுஞ் சிலம்பப் பெயரும்
பெருங்கல் நாடன் கேண்மை இனியே
குன்ற வேலிச் சிறுகுடி யாங்கண்
மன்ற வேங்கை மணநாள் பூத்த
மணியேர் இரும்பின் பொன்விதா அம்
வியலறை வரிக்கும் முன்றில் குறவர்
மனைமுதிர் மகளிரொடு குரவை தூங்கும்
ஆர்கலி விழவுக்களங் கடுப்ப நாளும்
விரவுப்பூம் பலியொடு விரைஇ அன்னை
கடியுடை வியனகர்க் காவல் கண்ணி
முருகென வேலன் தருஉம்
பருவ் மாகப் பயந்தன்றால் நமக்கே.

- கொடியமங்கலத்து வாதுனி நற்சேந்தனார்.

232. *Kuriñci*

(The companion of the heroine speaks to her friend to be overheard by the hero who stands near the fence)

My friend,
 May you prosper!
 Please ponder over what I say.
 Our lover is the chief of a montane region
 Where a huge elephant that eats bamboos
 Mistakes the thunder-clap for the growling of the tiger
 And flees away trumpeting
 And the trumpeting reverberates in the mountain caverns.
 Our kinship with this man
 Hath spelt evil for us.
 In our village amidst hills
 The foresters on festival days
 Dance with their mates
 Who excell in the art of dancing.
 They dance in the wide and rocky foreyards
 Which look beautiful
 With the auric-hued flowers
 Of the Vēṅkai trees of sapphire-like beauteous buds.
 These grow in the common yard
 And augur the marriage day
 By their blossoming.
 Henceforth,
 Our house too would wear
 A festive look like unto the bustling arena of festival
 Of the Kuravas,
 For, our mother would take the change of our complexion
 To be the handiwork of Lord Murukan
 And invite the Vēḷaṇ* to our house
 To offer manifold flowers to Him
 With a prayer to protect our spacious
 And well-guarded house!

- Koṭimāṅkalattu Vātuḷi Narceṇṭaṇār

* Vēḷaṇ : The frenzied-dancer who carries a spear (vēl) while dancing.

233. பாலை

(மீரீவீன்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

அலமரல் மழைக்கண் மல்குபனி வாரநின்
அலர்முலை நனைய அழா அல் தோழி
எரிகவர்பு உண்ட கரிபுறப் பெருநிலம்
பீடுகெழு மருங்கின் ஓடுமழை துறந்தென
ஊனில் யானை உயங்கும் வேனில்
மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்தின்
துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை இரும்பல்
கூளிச் சுற்றம் குழீஇயிருந் தாங்குக்
குறியவும் நெடியவுங் குன்றுதலை மணந்த
சுரனிறந் தகன்றன ராயினும் மிகநனி
மடங்கா உள்ளமொடு மதிமயக் குறா அப்
பொருள்வயின் நீடலோ இலர்நின்
இருளைங் கூந்தல் இன்துயின் மறந்தே.

- மாழலனார்.

233. Pālai

(The companion of the heroine consoles her friend during the separation of the hero)

My friend,
 Sob not; your bewildered and cool eyes
 Flood with tears and drench
 Your breasts whose base is broad.
 Our lover crossed a wilderness
 Seeking riches during the summer.
 In this season,
 The enfeebled elephants grieve
 As the clouds that move away toward
 Other realms that are fecund,
 Had deserted the extensive land
 Which is charred by the engulfing wild fire.
 He trod through paths
 Dotted with hills, high as well as short,
 That look like the groups of dark-hued ghouls
 That gathered in the battle-field
 When Utiyaṇ Cēral offered food lavishly
 During the martial sacrifice
 He performed in honour of his forefathers
 Of everlasting fame,
 Who entered the battle-field
 With their heroic men and horses
 And attained the world of the celestials,
 Thanks to the valour that knew no retreat.
 Though he went with an uncontrollable zeal
 And with a bewildered heart,
 He would not stay long there,
 Forgetting his blissful sleep
 On the mattress of your dark tresses,
 Arranged in a fivefold manner.

- Mamūlaṇār

Note: The Cēra monarch referred to here is known as Peruñcōrru Utiyañcēralāṭaṇ (The king who fed others with abundant food). He is hailed as the leader of a clan of the Cēras.

234. முல்லை

(தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

கார்பயம் பொழிந்த நீர்திகழ் காலை
 நுண்ணயிர் பரந்த தண்ணயம் மருங்கின்
 நிரைபறை அன்னத்து அன்ன விரைபரிப்
 புல்லுளைக் கலிமா மெல்லிதிற் கொளீஇய
 வள்பொருங் கமையப் பற்றி முன்கிய
 பல்கதி ராழி மெல்வழி யறுப்பக்
 காலென மருள ஏறி நூலியற்
 கண்ணோக்கு ஒழிக்கும் பண்ணமை நெடுந்தேர்
 வல்விரைந் தூர்மதி நல்வலம் பெறுந்
 ததர்தழை முனைஇய தெறிநடை மடப்பிணை
 ஏறுபுணர் உவகைய ஊறில உகள
 அஞ்சிறை வண்டின் மென்பறைத் தொழுதி
 முல்லை நறுமலர்த் தா துநயந் தூத
 எல்லை போகிய புல்லென் மாலைப்
 புறவடைந் திருந்த உறைவின் நல்லூர்க்
 கழிபட ருழந்த பனிவா ருண்கண்
 நன்னிறம் பரந்த பசலையள்
 மின்னேர் ஓதிப் பின்னுப்பிணி விடவே.

- பேயனார்.

234. *Mullai*

(Address of the hero to his charioteer)

O expert charioteer!

There is water everywhere as the clouds poured amain.

May you move into our chariot

Whose speed blinds the eyes of men

And which is tall, ornate and wrought with perfection

Adhering to the rules of chariot-making.

May you hold the soft reins together.

Let our neighing horses of soft manes

Gallop with speed looking like swans that fly in rows.

Let men wonder if it is the wind that blows.

Let the vehicle course through the cool streams

Where fine sand is beheld everywhere.

Let the multispoked wheels cut deep the soft path

And move on; the day is past and the desolate evening has set in.

Now the young doves that hop and eat aplenty

The densely growing leaves are satiated.

They hop at will in the company of their mates

Free from all troubles; swarms of beauteous bees that wing softly

Buzz longingly over the pollen of fragrant blooms.

At this hour, our sweetheart abides alone, assailed by deep grief

In the village amidst the woodland, which is pleasant to live in.

Her collyrium-fed eyes would now be streaming

With tears and pallor would have crept over her body

And spoil its charm; speed up your chariot

So that her lightning-like and flashing tresses,

All in a tangle, may be set right!

- Pēyaṇār

235. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமைமீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது)

அம்ம வாழி தோழி பொருள் புரிந்து
உள்ளார் கொல்லோ காதல ருள்ளியுந்
சிறந்த செய்தியின் மறந்தனர் கொல்லோ
பயனிலங் குழைய வீசிப் பெயல்முனிந்து
விண்டு முன்னிய கொண்டல் மாமழை
மங்குல் அற்கமொடு பொங்குபு துளிப்ப
வாடையொடு நிவந்த ஆயிதழ்த் தோன்றி
சுடர்கொள் அகலில் சுருங்குபிணி யவிழச்
சுரிமுகிழ் முசுண்டைப் பொதியவிழ் வான்பூ
விசம்பணி மீனிற் பசம்புத லணியக்
கள்வன் மண்ணளைச் செறிய அகல்வயற்
கிளைவிரி கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூ
மாரியங் குருகின் ஈரிய குரங்க
நனிகடுஞ் சிவப்பொடு நாமந் தோற்றிப்
பனிகடி கொண்ட பண்பில் வாடை
மருளின் மாலையொ டருளின்றி நலிய
நுதலிறை கொண்ட அயலறி பசலையொடு
தொன்னலஞ் சிதையச் சாஅய்
என்னன்கொல் அளியன் என்னா தோரே.

- சுழார்க் கீரனெயிற்றியார்.

235. Pālai

*(The helpless heroine speaks to her companion
during the separation of the hero)*

My friend!

Listen to me please.

The dark clouds poured amain softening the fruitful soil;

They chose not to pour further, but reached the mountain-top;

Again it drizzled at night;

The northern wind opened the Kāntal, of long and beauteous petals;

The coiled and white blooms of Mucuntai

Unpetalled and adorned the green bushes

Like the stars adorning the sky;

The crabs abode in their mud-holes;

In the vast fields, the big and branching sugarcane flowers

With strong and rounded stalks bent down

And looked like herons that got drenched in rain.

The dewy northerly virtueless,

Wrathfully blows and strikes panic;

It mercilessly assails me

Joining hands with the confounding eventide;

The pallor abiding on my forehead

Proclaims its presence to everyone;

My body has grown weak, having lost its former glory;

Our lover has no pity for us;

Nor has he made enquiries of us;

Has he forgotten to think of us

Owing to his mad quest after wealth?

Or despite his remembrance of us,

Has he failed to enquire

Owing to the crowded agenda of his daily task?

- Kaḷār Kīraṇ Eyirriyār

236. மருதம்

(ஆற்றுமை வாயிலாகப் புக்க தலைமகன் நீக்கத்துக்கண்
புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

மணிமருள் மலர முள்ளி அமன்ற
துணிநீர் இலஞ்சிக் கொண்ட பெருமீன்
அரிநிறக் கொழுங்குறை வெளவினர் மாந்தி
வெண்ணெ லரிநர் பெயர்நிலைப் பின்றை
இடனில நெரிதரு நெடுங்கதிர்ப் பல்தட்டுப்
பணிபடு சாய்ப்புறம் பரிப்பக் கழனித்
கருங்கோட்டு மாஅத்து அலங்குசினைப் புதுப்பு
மயங்குமழைத் துவலையின் தாஅம் ஊரன்
காமம் பெருமை யறியேன் நன்றும்
உய்ந்தனென் வாழி தோழி யல்கல்
அணிகிளர் சாந்தின் அம்பட் டிமைப்பக்
கொடுங்குழை மகளிரின் ஒடுங்கிய இருக்கை
அறியா மையின் அழிந்த நெஞ்சின்
ஏற்றியல் எழினடைப் பொலிந்த மொய்ம்பின்
தோட்டிருஞ் சுரியல் மணந்த பித்தை
ஆட்டன் அத்தியைக் காணீ ரோவென
நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்
கடல்கொண் டன்றெனப் புனலொளித் தன்றெனக்
கலுழ்ந்த கண்ணன் காதலற் கெடுத்த
ஆதி மந்தி போல
ஏதஞ் சொல்லிப் பேதுபெரி துறவே.

236. Marutam

(The heroine speaks to her friend when her lover leaves her after reunion)

My friend!

May you prosper!

In the village of our lover,

The farmers who harvest the white paddy stalks,

Eat, eagerly gripping with their mouth

The well-cooked pieces of the big striped fish --

Succulent and colourful --,

Caught from the clear-watered pond

- பரணர்.

Rich in Mulli plants of blue gem-like blossoms,
 And leave for the threshing ground;
 Then, they spread there the many bundles
 Of harvested paddy-stalks
 Of long ears leaving inter-space none;
 The threshing ground is girt with bedewed Pañcāy grass;
 Fresh blossoms drop from the swaying branches
 Of mango trees of dark trunks
 Like unto rain-drops, on the threshing floor.
 My ignorant heart,
 Unaware of his love and greatness
 Began to thaw
 When I beheld him at night
 Who had smeared his chest with sandal cream
 And whose beauteous silken garments shone bright
 And who was bashful like women
 Of curvaceous ear-jewels.
 Thus did I free myself very much
 From bewilderment
 And speaking out of my grief
 Like Ātimanti of bedewed eyes --,
 That Ātimanti, who lost her husband
 (In the freshes of the Cauvery)
 And wandered visiting every land and every hamlet
 Enquiring if anyone had seen Atti
 Of majestic gait like that of a bull's
 Beauteous shoulders and dark and curly hair
 Adorned with flowers
 And who out of confusion
 Lamented aloud saying
 "I know not what took place;
 Did the sea or river devour him?"

Note: The episode referred to in this verse is found in many other verses.
 (45,76,135,222)

- Parāṇar

237. பாலை

(தலைமகன் பிரவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறீஇயது)

புன்காற் பாதிரி அரிநிறத் திரள்வீ
 நுண்கொடி அதிரலொடு நுணங்கறல் வரிப்ப
 அரவெயிற்று அன்ன அரும்புமுதிர் குரவின்
 தேனிமிர் நறுஞ்சினைத் தென்றல் போழக்
 குயில்குரல் கற்ற வேனிலுந் துயில்துறந்து
 இன்னா கழியுங் கங்கு லென்றுநின்
 நன்மா மேனி அணிநலம் புலம்ப
 இனைதல் ஆன்றிசின் ஆயிழை கனைதிறல்
 செந்தீ அணங்கிய செழுநிணக் கொழுங்குறை
 மென்றினைப் புன்கம் உதிர்த்த மண்டையொடு
 இருங்கதிர் அலமருங் கழனிக் கரும்பின்
 வினைகழை பிழிந்த அந்தீஞ் சேற்றொடு
 பால்பெய் செந்நெற் பாசவல் பகுக்கும்
 புனல்பொரு புதவின் உறந்தை யெய்தினும்
 வினைபொரு ளாகத் தவிர்விலர் கடைசிவந்து
 ஐய அமர்த்த உண்கணின்
 வையேர் வாலெயிறு ஊறிய நீரே.

- தாயங் கண்ணனொர்.

237. Pālai

(The pining heroine is consoled by her friend)

“ This is the spring season;
 Now the stretches of fine sand
 Glow with greater beauty
 Thanks to the scattered flowers of small-based Pātiri
 That are fleshy, colourful and striped
 And the blossoms of thin Atiral creepers;
 The buds of Kuravam that resemble
 The teeth of a snake, have burgeoned
 And a swarm of bees hum around the blossoms;

The southerly blows through the boughs,
 Fragrant with the blossoms;
 The melodic koels call out at short intervals
 Even during this season,
 My eyes shut not in slumber
 And each night is spent in pain and agony.”
 Thus you complain and shed tears
 Which spoil the charm of your body.
 O my lovely girl whose pretty and tranquil eyes
 Are streaked red and fed with khol!
 Cease weeping!
 He will not stay long in the far-off place
 Forsaking the nectar of your lips
 Even if he were to attain Uṛaiyūr.
 Uṛaiyūr is a city of many sluices
 That are all the while battered by the flowing river.
 There the villagers roast
 In the soaring flames blazing red
 The plump pieces of succulent fish;
 They also break and spread the soft balls
 Of the cooked millet grains in the earthen vessels;
 They make sweet coarse sugar
 Out of the juice of well-ripe sugarcanes
 Grown in the fields where sway
 The heavy ears of paddy moved by the blowing wind.
 They also make fresh beaten rice
 From the Campa * paddy grains
 And soak it with cow's milk.
 They share all these dishes with their kin.

- Tāyānkannanār

* Campa - A kind of paddy

238. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது)

மான்றமை யறியா மரம்பயில் இறும்பின்
 ஈன்றிளைப் பட்ட வயவுப்பிணப் பசித்தென
 மடமான் வல்சி தரீஇய நடுநாள்
 இருண்முகைச் சிலம்பின் இரைவேட் டெழுந்த
 பனைமருள் எருத்திற் பல்வரி இரும்போத்து
 மடக்கண் ஆமான் மாதிரத்து அலறத்
 தடக்கோட்டு ஆமான் அண்ணல் ஏன்று
 நனந்தலைக் கானத்து வலம்படத் தொலைச்சி
 இருங்கல் வியலறை சிவப்ப ஈர்க்கும்
 பெருங்கல் நாட பிரிதி யாயின்
 மருந்தும் உடையையோ மற்றே இரப்போர்க்கு
 இழையணி நெடுந்தேர் களிற்றொடு என்றும்
 மழைசுரந் தன்ன ஈகை வண்மகிழ்க்
 கழல்தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி
 நளிமுகை யுடைந்த நறுங்கா ரடுக்கத்துப்
 போந்தை முழுமுதல் நிலைஇய காந்தள்
 மென்பிணி முகையவிழ்ந் தலர்ந்த
 தண்கமழ் புதுமலர் நானும் நறு நுதற்கே.

- கபிலர்.

238. Kuriñci

(The companion of the heroine speaks to the hero during the tryst by night)

O lord of a realm of high mountain!
 In your domain, the forest is thick with trees
 Whose branches are so entwined
 That you cannot tell one from the other;
 There lies starving a tigress
 Guarding its cubs newly littered;
 To appease its hunger, its huge mate
 With manifold stripes on its body,
 And with its neck resembling
 A piece of palmyra trunk
 Goes out seeking the flesh
 Of a young deer
 To the dark-clefted hill side at midnight;
 It smites a lordly wild bull of curved horns
 To fall on its right side
 Causing its innocent-looking mate to lament
 In profound grief.
 The lament of the wild cow resounds
 In all the directions in the wide-extending forest;
 The tiger then drags the body of its prey
 Along the wide and rocky path
 Staining it with blood.
 My friend is endowed with a charming forehead
 Which is fragrant like the fresh and cool blooms of Kānta!
 Which burgeon softly
 And which flourish at the base of a palmyra palm
 That stands in the fragrant and dark hill-slope
 In the realm of Nalli
 Who pours gifts like rain clouds
 And who bestows on the suppliants,
 Tall and ornate chariots and tusked.
 A foot of Nalli's is decked with a heroic anklet;
 His arms are long;
 He rides the swift horse.
 If you intend to part from the damsel
 Of fragrant forehead,
 Tell me if you have any medicament
 For her malady!

239. பாலை

(பொருள்வயிற் பிரிந்துபோகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

அளிதோ தானே எவனா வதுகொல்
மன்றுந் தோன்றாது மரனும் மாயும்
புலியென உலம்புஞ் செங்கண் ஆடவர்
ஞெலியொடு பிடித்த வர்கோல் அம்பினர்
எல்லூர் எறிந்து பல்ஆத் தழீஇய
விளிபடு பூசல் வெஞ்சுரத்து இரட்டும்
வேறுபல் தேளத்து ஆறுபல நீந்திப்
புள்ளித் தொய்யில் பொறிபடு சுணங்கின்
ஒள்ளிழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுஉம்
புல்லென் மாலை யாமிவண் ஒழிய
ஈட்டருங் குரைய பொருள்வயின் செலினே
நீட்டுவிர் அல்லிரோ நெடுந்தகை யீரெனக்
குறுநெடும் புலவி கூறி நம்மொடு
நெருநலுந் தீம்பல மொழிந்த
சிறுநல் ஒருத்தி பெருநல் லூரே.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

239. Pālai

(The hero addresses his heart when going in search of wealth)

O my heart!
 Our young and goodly beloved
 Spoke in bouderie, yesterday too,
 In a sweet voice
 Before I parted from her,
 She queried me with anxiety thus:
 "O noble one,
 You intend to go abroad seeking wealth
 Which is rare to attain,
 Leaving me alone here to wallow in the dolorous evening,
 When young women of shining jewels
 Who have yellow spots on their bodies
 Worship the crescent on high.
 You will be crossing many paths in many regions
 Of alien lands where red-eyed warriors
 Who growl like tigers enter the foes' territory
 With fire brands and long arrows
 And lift away their cattle
 And where their great bustle of triumph
 Reverberates in the scorched wilderness.
 O dear, will you or will you not protract
 Your sojourn there?"
 Alas, our plight is pitiable.
 What may, I know not, befall me!
 The commonyard of our village
 Will eft soon vanish from our vision,
 And the trees too will go out of our sight one by one!

- Eyinentai Makaanār Ilankiranār

240. நெய்தல்

(தோழி, இரவுக்குறிவந்த தலைமகற்குப் பகற்குறி நேர்ந்தது)

செவ்வீ ஞாமல் கருங்கோட் டிருஞ்சினைத்
 தனிப்பார்ப்பு உள்ளிய தண்பறை நாரை
 மணிப்பூ நெய்தல் மாக்கழி நிவப்ப
 இனிப்புலம் பின்றே கானலும் நளிகடல்
 திரைச்சுரம் உழந்த திண்திமில் விளக்கிற்
 பன்மீன் கூட்டம் என்னையர்க் காட்டிய
 எந்தையுஞ் செல்லுமார் இரவே அந்தில்
 அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி
 யாயும் ஆயமோ டயரும் நீயுந்
 தேம்பாய் ஒதி திருநுதல் நீவிக்
 கோங்குமுகைத் தன்ன குவிமுலை யாகத்து
 இன்றுயில் அமர்ந்தனை யாயின் வண்டுபட
 விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடுக்கர்ப்
 பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
 வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே.

- எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார்.

240. Neytal

*(The companion of the heroine agrees to help for a day time
meeting with the heroine)*

To show unto my brothers
By the light of the lamps shining
In the strongly-wrought boats
That waded through the vast billowy sea,
The many kinds of fishes he netted,
My father would return home tonight.
My mother will worship with folded hands
And observe a ritual with her friends
In honour of the deity
That abides at the ford.
So sir,
If you like to slumber sweetly
On my friend's shapely breasts
After stroking her charming forehead
And honey dripping tresses,
Please come to the cool grove of Punṇai trees
Of abundant blossoms,
Which is in a corner full of silvery sand,
And rich in Cerunti flowers
That unfold buzzed by bees.
There, you can have union with her!
In the dark twig of the big branch
Of the Nāḷal of crimson flowers,
The fledgeling abides alone;
Thinking of this, the stork that ever flies low,
Rises up from the darksome creek
Abounding in Neytal flowers
Which are like blue gems,
And wings away; so the seaside grove
Wears a desolate look,

- Elu Panṇi Nākaṇ Kumaraṇār

241. பாலை

(மீர்விடை வேறுபட்ட தலைமகள், வற்புறுத்தற் தோழிக்குச் சொல்லியது)

துனியின் றியைந்த துவரா நட்பின்
இனியர் அம்ம அவரென முனியாது
நல்குவர் நல்ல கூறினும் அல்கலும்
பிரியாக் காதலொடு உழைய ராகிய
நமர்மன் வாழி தோழி புயர்மிசை
மூங்கில் இளமுனை திரங்கக் காம்பின்
கழைநரல் வியலகம் வெம்ப மழைமறந்து
அருவி யான்ற வெருவரு நனந்தலைப்
பேளய் வெண்தேர்ப் பெயல்செத் தோடித்
தா அம் பட்ட தனிமுதிர் பெருங்கலை
புலம்பெயர்ந் துறைதல் செல்லா தலங்குதலை
விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்தி வைகும்
அத்த நெல்லித் தீஞ்சுவைத் திரள்காய்
வட்டக் கழங்கின் தா அய்த் துய்த்தலைச்
செம்முக மந்தி ஆடும்
நன்மர மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

241. Pālai

(The grieving heroine speaks to her friend who tries to console her)

O my friend, may you prosper!
 "He ever graces me and never resents me;
 His friendship endures for ever
 And is never flawed by acerbity;
 He is a paradigm of virtues!"
 Thus we hail him.
 Alas, our love who was always by our side
 Linked with love inseparable
 Has parted from us;
 He has now gone beyond a mountain
 Thick with goodly trees.
 There, the extensive land is frightful;
 The tender bamboo shoots
 Atop the mountain get wilted;
 The ripe bamboo stems strike against one another and creak;
 The rocky surface burns;
 As the clouds have failed,
 No cascade falls down;
 In the fearful and extensive wasteland,
 A thirsty and aged buck runs
 After the white mirage
 Mistaking it for water;
 Unable to move away to any other place
 It abides there with grief
 In the scorching wilderness of mirages
 A place very much alien to it;
 There, the female monkeys of soft heads
 And ruddy faces leap and play
 With the Kaḷaṅkus *--
 The sweet and rounded fruit --,
 Of the wayside Nelli tree !
 Lo, I am steeped in misery!

- Kāval Mullai Pūtaṇār

*Rounded pieces of stone used in a game bearing this name. It is a game played by girls.

242. குறிஞ்சி

(தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது)

அரும்புமுதிர் வேங்கை அலங்கல் மென்சினைச்
 சுரும்புவாய் திறந்த பொன்புரை நுண்தாது
 மணிமருள் கலவத் துறைப்ப அணிமிக்கு
 அவிர் பொறி மஞ்ஞை யாடுஞ் சோலைப்
 பைந்தாட் செந்தினைக் கொடுங்குரல் வியன்புனம்
 செந்தார்க் கிள்ளை நம்மொடு கடிந்தோன்
 பண்புதர வந்தமை அறியாள் நுண்கேழ்
 முறிபுரை எழில்நலத் தென்மகள் துயர்மருங்கு
 அறிதல் வேண்டுமெனப் பல்பிரப் பிரீஇ
 அறியா வேலன் தரீஇ அன்னை
 வெறியயர் வியன்களம் பொலிய ஏத்தி
 மறியுயிர் வழங்கா அளவைச் சென்றியாம்
 செலவரத் துணிந்த சேண்விளங்கு எல்வளை
 நெகிழ்ந்த முன்கை நேரிறைப் பணைத்தோள்
 நல்லெழில் அழிவில் தொல்கவின் பெறீஇய
 முகிழ்த்துவரல் இளமுலை மூழ்கப் பல்லூழ்
 முயங்கல் இயைவது மன்னோ தோழி
 நறைகால் யாத்த நளிர்முகைச் சிலம்பின்
 பெருமலை விடரகம் நீடிய சிறியிலைச்
 சாந்த மென்சினை தீண்டி மேலது
 பிரசந் தூங்கும் சேட்சிமை
 வரையக வெற்பன் மணந்த மார்பே.

- பேரி சாத்தனார்.

242. Kuṛiñci

*(The companion of the heroine speaks to her friend to be
overheard by the hero who stands beside the fence)*

My friend,
Our lover is one, who, in our company
Scared away the parrots of circular stripes
From the vast field of red millet with green stalks and bent ears,
Which is beside a grove, where dance peacocks of ocellated
And sapphire-like fan-tails; on their fan-tails are shed the auric pollen
Of Venkai trees as the bees buzz and kindle their well-ripe buds
In the bunches slender and swaying.
I very much fear that our mother, all ignorant of the truth
That my present malady is owing to his virtuous qualities,
May invite to her house the Vēlan.
She may spread out many a dish as offering to Lord Murukan
And request the ignorant Vēlan thus:
“May you discover the source of the anguish of my daughter
Whose enchanting beauty is like that of the tender mango shoot’s!”
I fear that the Vēlan will so sing the Lord’s praise
That the arena where the frenzied dance is enacted
Will glow with greater splendour.
But before the happening of such things, will it be ever possible,
My friend, to get to our lover and embrace many a time
And cause our delicate and ever-crescent breasts
To get immersed in his chest?
Shall we thus regain the former beauty, goodly and unfading,
Of our shapely forearms and broad shoulders?
Alas, they have now grown weak;
Their bangles slip off;
These were the bangles which we once chose for our wearing and removal!
These were the bangles too whose lustre could be eyed even from a distance!

243. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின்கண் வற்புறுத்துத் தோழிக்குத் தலைமகள்
ஆற்றேன் என்பதுபடச் சொல்லியது)

அவரை ஆய்மலர் உதிரத் துவரின
வாங்குதுளைத் துகிரின் ஈங்கை பூப்ப
இறங்குபோ தவிழ்ந்த ஈரம்புதல் பகன்றை
கறங்குநுண் துவலையின் ஊருழை யணியப்
பெயல்நீர் புதுவரல் தவிரச் சினைநேர்பு
பீள்விரிந் திறைஞ்சிய பிறங்குகதிர்க் கழனி
நெல்லொலி பாசவல் துழைஇக் கல்லெனக்
கடிதுவந் திறுத்த கண்ணில் வாடை
நெடிதுவந் தனையென நிலலா தேகிப்
பலபுலந் துறையுந் துணையில் வாழ்க்கை
நம்வலத் தன்மை கூறி அவர்நிலை
அறியும் ஆயின் நன்றுமன் தில்ல
பனிவார் கண்ணே மாகி இனியது
நமக்கே எவ்வம் ஆகின்று
அனைத்தால் தோழிநந் தொல்வினைப் பயனே.

- கொடியூர்கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார்.

243. Palai

*(The heroine tells her friend of her intolerable agony
during the separation of the hero)*

The creeper of the country beans has shed
 Its beauteous flowers and the Īṅkai blooms
 Like unto curved and holed coral, have burgeoned;
 The little drops of rain carried by the whistling wind
 Drench the cool Pakanrai bushes
 That skirt the village and cause them
 Burgeon beautifully;
 Freshes have ceased to flow in the streams;
 The paddy crops grow dense;
 They get impregnated, put forth curved ears
 And the ripe ears now shine bright and rustle;
 The merciless northerly,
 Travels fast through such green-hued fields of paddy crops
 And stays here.
 If it goes to the place where our lover now abides
 And tells him that he abides there
 For an unduly long time for amassing wealth
 And also informs him
 Of our lonely plight and of our life
 That resents many a thing, once dear to us,
 And then returns to us fully assessed of his state,
 It will spell good; if not it will be otherwise.
 But it seems,
 The northerly is bent upon teasing us alone
 Causing us to grieve with tearful eyes.
 Such, my friend, is the outcome of our hoary karma!

- Koṭiyūr Kilār Maṅkai Neytal Tattanār

244. முல்லை

(வினைமுற்றிய தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த் தன்ன
 சேயுயர் சினைய மாச்சிறைப் பறவை
 பகலுறை முதுமரம் புலம்பப் போகி
 முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை
 கடிமகள் கதுப்பின் நாரிக் கொடிமிசை
 வண்டினந் தவிர்க்குந் தண்பதக் காலை
 வரினும் வாரா ராயினும் ஆண்டவர்க்கு
 இனிதுகொல் வாழி தோழி யெனத்தன்
 பல்லிதழ் மழைக்கண் நல்லகஞ் சிவப்ப
 அருந்துய ருடையள் அவளென விரும்பிப்
 பாணன் வந்தனன் தாதே நீயும்
 புல்லார் புரவி வல்லிரைந்து பூட்டி
 நெடுந்தேர் ஊர்மதி வலவ
 முடிந்தன்று அம்மநாம் முன்னிய வினையே.

- மதுரை மன்னார்.

244. *Mullai*

(The hero speaks to his charioteer after completing his mission)

O charioteer!
 Our Pāṇan has come as envoy
 With a kindly heart to help my love;
 He says that my sweetheart is grief-stricken
 Beyond measure and weeps ceaselessly
 Causing her charming eyes
 Which are cool and are like the many petalled lotus,
 Turn incarnadine;
 He also reports to us the words that she spoke to her friend thus:
 "My friend, may you prosper!
 This is rainy season, cool and sweet;
 Now the bats, whose wings are dark --
 And look like the glutinous skin soaked in ghee,
 That abide atop high branches
 Desert the old tree, their day-time abode
 And fly about seeking fruit.
 In the jasmine liana,
 The buds have opened their petals,
 And the blossoms smell sweet
 Like the bride's tresses
 And this sweet fragrance charms
 The swarm of bees that are there.
 It seems my friend, for our lover,
 Both coming home and staying away
 In a far-off place are equally pleasurable!"
 So, my friend,
 Yoke your grass-eating steeds at once
 To our tall charaiot and drive fast homeward!
 Our job here is over!

- Maṭurai Aḷakkar Gnālār Maṇṇār Maḷḷaṇār

245. பாலை

(பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறித் தலைமகள் சொல்லிச் செல்வமுங்கியது)

உயிரினுஞ் சிறந்த ஒண்பொருள் தருமார்
நன்றுபுரி காட்சியர் சென்றனர் அவரென
மனைவலித் தொழியும் மதுகைய ளாதல்
நீன்கு அறிந்தனை யாயின் நீங்கி
மழைபெயல் மறந்த கழைதிரங்கு இயவில்
செல்சாத்து எறியும் பண்பில் வாழ்க்கை
வல்வில் இளையர் தலைவர் எல்லுற
வரிகிளர் பணைத்தோள் வயிறணி திதலை
அரிய லாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பின்
மகிழ்நொடை பெறாஅராகி நனைகவுள்
கான யானை வெண்கோடு சுட்டி
மன்றோடு புதல்வன் புந்தலை நீவும்
அருமுனைப் பாக்கத்து அல்கி வைகுற
நிழல்படக் கவின்ற நீளரை இலவத்து
அழலகைந் தன்ன அலங்குசினை யொண்பூக்
குழலிசைத் தும்பி யார்க்கும் ஆங்கண்
குறும்பொறை யுணங்குந் ததர்வெள் என்பு
கடுங்கால் ஓட்டகத் தல்குபதி தீர்க்கும்
கல்நெடுங் கவலைய கானம் நீந்தி
அம்மா அரிவை யொழியச்
சென்மோ நெஞ்சம் வாரலென் யானே.

- மதுரை மருதனின் நாகனார்.

245. Palai

(The hero condemns his heart that is after wealth and postpones his journey to a foreign land)

O my heart!
If you feel well-assured
That our beloved is endowed
With the strenght of mind to abide at home
Enduring the pangs of separation
Consoling herself with the thought
That her husband is a wise man bent upon weal,
And who is going abroad seeking riches
Which are more precious than life itself,
Then you are free to move away

Leaving here all alone, our sweetheart of great beauty.
 On your path through the wilderness,
 There are villages abounding in battle-fields
 Where many a fight -- hard to win -- has taken place.
 Lo, the clouds having deserted,
 Even the bamboos have gone dry;
 These are villages where abide the hunters
 Who are wielders of mighty bows;
 They plunder the passing merchants
 And live a life, bereft of human virtues;
 When night falls, their chiefs visit the houses
 Where toddy is bartered.
 The vendors are women, endowed
 With broad shoulders with beauteous stripes,
 And stomachs with yellow spots.
 Unable to offer anything as the price,
 Some warriors do not get the desired toddy.
 So they seek to bring there the silvery tusks
 Of the musty elephants of the wood
 Which are preserved in their houses;
 For this, they tenderly stroke
 The soft heads of their young sons
 That play in the commonyard,
 And bid them secure the tusks.
 You may stay at night in such villages,
 And continue your journey the next day;
 You may cross many a branching path full of rocks;
 They are tall and beautiful;
 They cast their shades at dawn;
 Their swaying branches possess
 Bright blossoms that resemble blazing flames.
 Swarm of bees hum around the blossoms
 And make melody like flutes;
 There again are beheld on the boulders,
 Grass grown white and dry,
 Looking like sticks
 Which help appease the sharp hunger
 Of the swift-moving camels.
 I am not willing to follow you!

- Maṭurai Marutaṇ Ilanākaṇār

Note: The word 'enpu' also means grass. Vide Pērakarāṭi, Ārumukha Vilasa Press, Maḍras, 1893.

246. மருதம்

(தோழி தலைமகற்கு வாயில்மறுத்ததி)

பிணர்மோட்டு நந்தின் பேழ்வாய் ஏற்றை
 கதிர் மூக்கு ஆரல் களவனாக
 நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துணையொடு புணரும்
 மலிநீர் அகல்வயல் யாணர் ஊர
 போதார் கூந்தல் நீவெய் யோளொடு
 தாதார் காஞ்சித் தண்பொழில் அகல்யாறு
 ஆடினை யென்ப நெருநை அலரே
 காய்சின மொய்ம்பிற் பெரும்பெயர்க் கரிகால்
 ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்
 சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
 இமிழிசை முரசம் பொருகளத் தொழியப்
 பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய
 மொய்வலி யறுத்த ஞான்றைத்
 தொய்யா அழுந்தார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

- பரணர்.

246. Marutam

*(The companion of the heroine refuses entry to the hero when
he returns home after a visit to his hetaira)*

O chief!

In your village renowned for its fresh and ceaseless revenue,

There are extensive and water-logged paddy-fields;

There, a male conch whose mouth is agape,

And whose belly is rough,

Espouses its loving mate witnessed by

Sharp-nosed Āral fish in a deep pond.

We are told that you abode

At the cool grove of Kāñci trees

Rich in pollen and sported

In the wide river yesterday

With your favourite hetaira

Of lovely tresses adorned with flowers.

The gossip regarding this is louder

Than the very jubilant shouts

Of Aḷuntūr, when Karikāḷaṇ of great renown,

Soaring wrath and enormous might

Triumphed over the other two crowned monarchs,

Who were highly renowned

And the eleven Vēl chiefs,

Destroying their great valour

In the battle at uproarious Veṇṇivāyil

Abounding in toddy,

And causing them take to their heels

Forsaking their dinsome drums.

- Paraṇar

Note: Veṇṇi is now called Koilveṇṇi in the Pāpaṇācam Taluk of Tañcāvūr district in Tamilnad.

247. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு
கண்டு வேறுபட்ட தோழிகுத் தலைமகள் சொல்லியது)

மண்ணா முத்தம் ஒழுக்கிய வனமுலை
நன்னான் ஆகம் புலம்பத் துறந்தோர்
அருளிலர் வாழி தோழி பொருள்புரிந்து
இருங்கினை எண்கின் அழல்வாய் ஏற்றை
கருங்கோட்டு இருப்பை வெண்பூ முனையின்
பெருஞ்செம் புற்றின் இருந்தலை யிடக்கும்
அரிய கானம் என்னார் பகைபட
முனைபாழ் பட்ட ஆங்கண் ஆட்பார்த்துக்
கொலைவல் யானை சுரங்கடி கொள்ளும்
ஊறுபடு கவலைய ஆறுபல நீந்திப்
படுமுடை நசைஇய பறைநெடுங் கழுத்திற்
பாறுகினை சேக்குஞ் சேட்சிமைக்
கோடூயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே.

- மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

247. Pālai

(The heroine speaks to her companion who grieves for her when the hero is absent)

My friend,
 May you prosper!
 It is a wilderness well-nigh impassable;
 There, a male bear of fiery mouth
 With its herd, eats the silvery flowers
 Of the dark-trunked Iruppai tree
 And when satiated, breaks open the top
 Of a tall termite-tower wrought of ruddy soil
 (To eat the pith inside it).
 Desirous of coming by wealth,
 Our lover chose to tread this waste
 Unmindful of its perilous nature;
 He crossed many a hazardous
 And branching paths
 Where a murderous elephant
 Stands near a village
 Intending to attack men that come
 From that a village, ruined during a battle
 In which, warriors, hostile to each other, died;
 He went beyond a lofty mountain
 Of high-peaked range
 Where are perched on the branches of trees,
 Flocks of vultures which are swift-winged and long-necked
 And eager for the stinking flesh.
 By his parting, he caused
 Languishing of our majestically beauteous breasts
 On which roll down tear drops
 Which are verily unwashed pearls!
 Truly he is merciless, my friend!

- Maṭurai Marutaṅkiḷār Maṇanār Perunkannaṇār

248. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த்
தலைமகன் கெட்பத் தோழி சொல்லியது)

நகைநீ கேளாய் தோழி அல்கல்
வயநாய் எறிந்து வன்பறழ் தழீஇ
இளையர் எய்துதன்மடக்கிக் கிளையொடு
நான்முலைப் பிணவல் சொலியக் கானொழிந்து
அரும்புழை முடுக்கர் ஆட்குறித்து நின்ற
தறுகட் பன்றி நோக்கிக் கானவன்
குறுகினன் தொடுத்த கூர்வாய்ப் பகழி
மடைசெலன் முன்பில்தன் படைசெலச் செல்லாது
அருவழி விலக்குமெம் பெருவிறல் போன்மென
எய்யாது பெயருங் குன்ற நாடன்
செறியரில் துடக்கலிற் பரீஇப் புரியவிழ்ந்து
ஏந்துகுவவு மொய்ம்பிற் பூச்சோர் மாலை
ஏற்றிமில் கயிற்றின் எழில்வந்து துயல்வர
இல்வந்து நின்றோற் கண்டனள் அன்னை
வல்லே யென்முகம் நோக்கி
நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே.

- கபிலர்.

248. *Kuriñci*

*(The companion of the heroine speaks to be overheard
by the hero who stands near the fence)*

My friend,
Our lover is the chief of a hilly realm
Where a dauntless boar stands
Poised to attack men, at the end
Of the forest at a corner
With an impassable entrance,
As its sow of hauging teats,
Followed by its young cubs,
Gets out of the forest
After having attacked a strong setter
Thus warding off the young hunters
And protecting its young ones.
A hunter nears the boar
Aiming at it a sharp dart
But moves away without attacking it
As it recalls to his mind
His valorous chief who would not
Move away from the battle-field
But would stand blocking the way
Of his foes, even when warriors
Of immense strenght retreated.
Please listen to this humourous incident
That happened last night.
Our lover came and stood
Near our house, a garland
Beautifully dangling
On his lofty and rounded shoulders
Like a cord tied on the hump
Of a bull; it shed flowers
On his shoulders since the string
Got loosened when the garland
Got entangled
In the dense bushes.
Our mother saw him
And in haste looked at my face
And smiling went away saying
"You are indeed a good girl!"

249. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபடு
கண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

அம்ம வாழி தோழி பன்னாள்
இவ்வூர் அம்பல் எவனோ வள்வார்
விசிபிணித் தியாத்த அரிகோல் தெண்கிணை
இன்குரல் அகவுநர் இரப்பின் நாடொறும்
பொன்கோட்டுச் செறித்துப் பொலந்தார் பூட்டிச்
சாந்தம் புதைத்த ஏந்துதுளங் கெழிலிமில்
ஏறுமுந் துறுத்துச் சால்பதங் குவைஇ
நெடுந்தேர் களிற்றொடு சுரக்குங் கொடும்பூட்
பல்வேல் முசுண்டை வேம்பி யன்னவென்
நல்லெழில் இளநலந் தொலையினும் நல்கார்
பல்பூங் கானத்து அல்குநிழல் அசைஇத்
தோகைத் தூவித் தொடைத்தார் மழவர்
நாகா வீழ்த்துத் திற்றி தின்ற
புலவுக்களந் துழைஇய துகள்வாய்க் கோடை
நீள்வரைச் சிலம்பின் இரைவேட் டெழுந்த
வாள்வரி வயப்புலி தீண்டிய விளிசெத்து
வேறுவேறு கவலைய ஆறுபரிந் தலறி
உழைமான் இனநிரை யோடுங்
கழைமாய் பிறங்கண் மலையிறந் தோரே.

- நக்கிரனார்.

249. Pālai

(The pining heroine speaks to her companion who feels
sorry for her grief during the separation of the hero)

My friend, may you flourish!
Listen to what I say!
Our lover crossed a high-peaked mountain
Which is covered with bamboo clusters;
There in the jungle where blow many flowers,
The cattle-lifting Maḷava warriors
Adorning themselves with peacock-feathers
Abide under the scant shade

Of a tree, kill a young cow,
 Eat its flesh well-cooked and move away;
 The westerly carries with it
 The foul smelling dust of the soil
 And blows noisily
 Which is mistaken
 By the flocks of does and bucks
 For the cry of an antelope
 Felled by a brightly-striped tiger
 Which went seeking its prey.
 So they run scared in the branching paths,
 Crying aloud all the way.
 Our lover has not yet come back
 To relieve us of our sufferings,
 Though we stand robbed
 Of our youthful charm and great beauty
 Like unto that of the city of Vēmpi
 Whose chief is Mucuntai,
 The wearer of dangling jewels
 And lord of an army of countless spear-wielding warriors.
 Mucuntai gifts away daily
 Bulls of high and swaying humps
 Smeared with sandal paste
 Whose necks are adorned
 With auric ferrules,
 And heaps of rice and tall chariots
 And also tuskars
 To the Akavar * of sweet melody
 Who seek their support
 And who beat with a stick their Kiṇai
 Of clear tone, tied well
 With strong strips of leather.

- Nakkīrar

Kiṇai : kettle-drum

* A class of suppliants who sang the praise of kings and chiefs for getting gifts.

250. நெய்தல்

(தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறைநயப்பக் கூறியது)

எவன்கொல் வாழி தோழி மயங்குபிசிர்
மல்குதிரை யுழந்த ஓல்குநிலைப் புன்னை
வண்டிமிர் இணர நுண்டாது வரிப்ப
மணங்கமழ் இளமணல் எக்கர்க் காண்வரக்
கணங்கொள் ஆயமொடு புணர்ந்துவினை யாடக்
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் இளையரொடு நீக்கித்
தாரன் கண்ணியன் சேரவந் தொருவன்
வரிமனை புகழ்ந்த கிளவியன் யாவதும்
மறுமொழி பெறாஅன் பெயர்ந்தனன் யாவதும்
அரும்படர் எவ்வமொடு பெருந்தோள் சாஅய்
அவ்வலைப் பரதவர் கானலஞ் சிறுகுடி
வெவ்வய்ப் பெண்டிர் கவ்வையின் கலங்கி
இறைவனை நெகிழ்ந்த நம்மொடு
துறையுந் துஞ்சாது கங்கு லானே.

- செல்லுர்க்கிழார் மகனார் பெரும்புதங்கொற்றனார்.

250. Neytal

(The companion of the heroine indirectly induces her friend to comply with the request of the hero)

My friend!
 May you prosper!
 The sea-waves full of close-knit droplets of water
 Battered ceaselessly the Punnai trees on the shore
 And caused them to shake.
 A swarm of bees buzzed over their bunches of flowers
 Causing them to glow with greater beauty
 And also smell sweet;
 We in the company of our crowded mates
 Were sporting on the sand-dunes in all splendour;
 Then came there a stranger
 With wreaths of flowers adorning his chest and head;
 He had left his tall chariot with Kotiñci*
 And his young warriors at a distance;
 He spoke high of our sand-houses;
 He went away (disappointed)
 Getting no response from us.
 From that day onwards,
 We are assailed by great grief
 Born of sorrowful thoughts;
 Our supple shoulders have emaciated;
 In this small and beauteous village
 The abode of fishermen possessed of lovely nets,
 The women of the Pānar clan
 With their cruel lips
 Utter slanderous words against us;
 Our hearts are greatly agitated
 And our bangles slip from our wrists.
 Alas, the ford of the sea too,
 Even like us, during mid-night
 Sleep not.

- Cellūr Kilār Makaanār Perumpūṭan Korraṇār

* The staff in the front side of the chariot.

251. பாலை

(தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது)

தூதாம் சென்றன தோளுஞ் செற்றும்
 ஒதி யொண்ணுதல் பசலையும் மாயும்
 வீங்கிழை நெகிழ்ச் சாஅய்ச் செல்லலொடு
 நாம்படர் கூரும் அருந்துயர் கேட்பின்
 நந்தன் வெறுக்கை யெய்தினும் மற்றவண்
 தங்கலர் வாழி தோழி வெல்கொடித்
 துணைகா லன்ன புனைதேர்க் கோசர்
 தொன்மூ தாலத் தரும்பணைப் பொதியில்
 இன்னிசை முரசங் கடிப்பிகுத் திரங்கத்
 தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்
 பணியா மையிற் பகைதலை வந்த
 மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
 புனைதேர் நேமி யுருளிய குறைத்த
 இவங்குவெள் ளருவிய அறைவா யும்பர்
 மாசில் வெண்கோட்டு அண்ணல் யானை
 வாயுள் தப்பிய அருங்கேழ் வயப்புலி
 மாநிலம் நெளியக் குத்திப் புகலொடு
 காப்பில வைகுந் தேக்கமல் சோலை
 நிரம்பா நீளிடைப் போகி
 அரம்போழ் அவ்வளை நிலைநெகிழ்த் தோரே.

- மாமூலனார்.

251. Palai

(The companion of the heroine laments over the loss of the beauty
 of her friend during the separation of hero)

My friend!
 May you prosper!
 The Kōcar * whose ornate and tall chariots --
 Fitted with victorious flags --,
 That can run with speed like the wind,
 Gathered their warriors at their open court
 Beneath the ancient banyan tree
 That had great branches
 And beat their tuned drums with short sticks;
 They marched against their foes and destroyed them;

As the king of Mōkūr was unyielding,
 The Neo-Mauriyas who rose against him
 Cut and cleared the rocks
 Whence flowed silvery cascades
 To gain easy passage to the wheels
 Of their well-decked chariots.
 Beyond this rocky passage
 There is a long-extending path
 Rich in groves of teak trees;
 There roams about all alone, with pride,
 A lordly tusker of flawless white tusks,
 After having charged and killed
 With its tusks
 Which the white bored holes
 On the vast ground therewith,
 A mighty tiger of glowing hue
 That had earlier escaped from its tusks.
 Our lover crossed this hazardous path
 And caused our bangles to slip.
 These were bangles, wrought of shells cut by the file;
 To him has gone our messenger;
 Now our tightly-worn jewels
 Have loosened since we have grown thin;
 Deep is our grief and great is our misery
 Caused by sore thinking;
 If he happens to learn
 Through our messenger, this our plight,
 He will end his stay there
 And will not prolong it
 Even if he were to come by
 The great wealth of Nantaṇ
 When he returns,
 Our shoulders will swell again;
 The pallor on our lustrous forehead
 Where roll our tresses will vanish!

- Māmūlaṇār.

Kōcar - A clan of the Tuḷu country

*A king of the Nanda dynasty whose capital was Pāṭaliputra, modern Patna in the north. The Nandas are said to have hidden their huge wealth beneath the waters of the Ganges. (Ref.265 of this collection)

252. குறிஞ்சி

(தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது)

இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து
வாள்வரி நடுங்கப் புகல்வந்து ஆளி
உயர்நுதல் யானைப் புகர்முகத் தொற்ற
வெண்கோடு புய்க்குந் தண்கமழ் சோலைப்
பெருவரை யடுக்கத்து ஒருவேல் ஏந்தித்
தனியன் வருதல் அவனும் அஞ்சான்
பனிவார் கண்ணேன் ஆகி நோயட
எமியேன் இருத்தலை யானும் ஆற்றேன்
யாங்குச் செய்வாங்கொல் தோழி ஈங்கைத்
துய்யவிழ் பனிமலர் உதிர வீசித்
தொழின்மழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
எறிதிரைத் திவலை தூஉஞ் சிறுகோட்டுப்
பெருங்குளங் காவலன் போல
அருங்கடி அன்னையுந் துயின்மறந் தனளே.

- நக்கண்ணையார்

252. *Kuriñci*

(The heroine speaks to her friend when the hero stands near the fence)

O my friend!
 He fears not to come alone,
 Holding a spear in his hand;
 He comes to our extensive mountain
 Of groves, cool and fragrant,
 Where Yāli* feels enthused
 To kill a tusker
 Striking at its high and dotted forehead
 And pulls out its silvery tusks;
 It causes even a tiger -- ever-triumphant
 In hunting and never smites
 Its prey so to fall on its left -- to tremble;
 I too am unable to bear loneliness.
 I grieve with tearful eyes;
 What are we to do my friend?
 Our mother has mounted a vigilant guard
 And she has forsaken sleep
 Like a watchman of a tank with weak embankment
 That throws up water drops
 When battered by waves at midnight
 When it so pours
 That the cool and downy Intāi blossoms fall to the ground.

- *Nakkaṇṇaiyār*

* Yāli - Leopard.

Animal with lion's body and elephant's face. The images of this rare animal are found in many a Hindu temple. However, the commentators consider that the word 'Yali' denotes the lion.

253. பாலை

(தலைமகன் பிஇவின்கன் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

வைகல் தோறும் பசலை பாயவென்
மெய்யும் பெரும்பிறி காகின்று ஓய்யென
அன்னையும் அமரா முகத்தினள் ஓட்டி
நாடுபல தந்த பகம்பூண் பாண்டியன்
பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல் ஆடிய
இன்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே ஈங்கியான்
சிலநாள் உய்யலென் போன்மெனப் பலநினைந்து
ஆழல் வாழி தோழி வடாஅது
ஆரிருள் நடுநாள் ஏரா ஓய்யப்
பகைமுனை யறுத்துப் பல்லினஞ் சாஅய்க்
கணஞ்சால் கோவலர் நெடுவிளிப் பயிரறிந்து
இனந்தலைத் தருஉந் துளங்கியில் நல்லேற்றுத்
தழுஉப்பிணர் எருத்தந் தாழ்ப் பூட்டிய
அந்தூம் பகலமைக் கமஞ்செலப் பெய்த
துறுகாழ் வல்சியர் தொழுவறை வெளவித்
கன்றுடைப் பெருநிறை மன்றுநிறை தருஉம்
நேரா வன்தோள் வடுகர் பெருமகன்
பேரிசை எருமை நன்னாட் டுள்ளதை
அயிரியாறு இறந்தன ராயினும் மயரிறந்து
உள்ளுப் தில்ல தாமே பணைத்தோட்
குரும்பை மென்முலை அரும்பிய சுணங்கின்
நுசுப்பழித் தொலிவருந் தாழிருங் கூந்தல்
மாக விசம்பின் திலகமொடு பதித்த
திங்கள் அன்னநின் திருமுகத்து
ஒண்துட்டு அவிற்குழை மலைந்த நோக்கே.

- நக்கீரர்.

253. Pālai

(The companion consoles the heroine who grieves
over the separation of her lover)

My friend!
May you prosper!
“My pallor-ridden body is wasting gradually;
Of late my mother wears an unkind look;
Rampant is the gossip in the village

And it is louder than the bustle
 Of the festival full of music
 At Maṭurai, the gold-abounding city
 When Pacumpūṇpaṇṭiyan triumphed
 Over the Koṅkar who wear
 Never-fading blossoms wrought of gold,
 And captured their many territories.
 It looks as though I may die any tomorrow.”
 So saying, you weep
 By reason of your manifold misery.
 Erumai is the lord of Vatukar,
 In whose relam in the north, flows
 The Ayiri river;
 In the realm of their aliens
 The cowherd throng have so trained their bull
 Of swaying humps and flappy necks
 That they at the commanding whistle
 Of their masters
 So direct the movement of their cows
 That they move towards their masters;
 To the necks of those oxen are fastened
 Beautiful and hallow bamboo rods
 Packed with food;
 The Vatukar of matchlessly strong shoulders
 Proceed in the night, hard to brave,
 Despoil the alien territories
 And abact their numerous cattle.
 Though our lover crossed that Ayiri river,
 I am sure he will get disenchanted
 With the thought of amassing wealth
 And brood over your shoulders, bamboo-like,
 And your soft breasts like unto tender coconuts
 And which are getting pervaded by pallor.
 He will also think of your dark tresses
 Hanging down causing pain to your waist,
 Your eyes that reach your ear-jewels
 Inlaid with shining diamonds,
 And your face, beauteous like the moon,
 Which is the tilak of the sky.*

- Nakṭirar

*Tilak: an ornament of the forehead; it is a symbol of auspicious ness; The widows would not wear the tilak. In popular Tamil, it is 'poṭṭu'.

254. முல்லை

(வினைமுற்றி வந்தெய்திய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

நரைவிரா வுற்ற நறுமென் கூந்தற்
செம்முது செவிலியர் பலபா ராட்டப்
பொலன்செய் கிண்கிணி நலம்பெறு சேவடி
மணன்மலி முற்றத்து நிலம்வடுக் கொளாஅ
மணையுறை புறவின் செங்கால் சேவல்
துணையொடு குறும்பறை பயிற்றி மேற்செல
விளையாடு ஆயத் தினையோர்க் காண்டொறும்
நம்வயின் நிணையும் நன்னுத லரிவை
புலம்பொடு வதியும் கலங்களுர் அகல
வேந்துறு தொழிலொடு வேறுபுலத்து அல்கி
வந்துவினை முடித்தன மாயின் நீயும்
பணைநிலை முனைஇய வினைநவில் புரவி
இழையணி நெடுந்தேர் ஆழி யுறுப்ப
நுண்கொடி மின்னிற் பைம்பயிர் துமியத்
தளவம் முல்லையொடு தலைஇத் தண்ணென
வெறிகமழ் கொண்ட வீததை புறவின்
நெடியிடை பின்படக் கடவுமதி என்றியான்
சொல்லிய அளவை நீடாது வல்லெனத்
தார்மணி மாவறி வுறாஅ
ஊர்நணித் தந்தனை உவகையாம் பெறவே.

- மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்

254. Mullai

(The hero speaks to his charioteer after reaching home)

“My sweetheart of charming forehead
 Would now be alone in my house
 Grief-tossed and bewildered.
 Her foster mothers of soft, fragrant,
 And partially grey tresses
 Who have aged flawlessly
 Would be extolling her;
 Her young playmates whose roseate feet
 Enhance the charm of their golden anklets
 Would be at play leaving their foot prints
 In the sand-filled foreyard of our house.
 The red-footed male dove
 That abides in our house
 Would in the company of its mate
 Make short flights and then eventually
 Wing up in the space;
 Whenever she beholds these sights,
 My beloved would think of me.
 O Charioteer!
 As we have completed our king’s mission
 In this foreign land,
 Let us now commence our homeward journey;
 Drive your lofty and ornate chariot
 Whose wheels flash like lightning,
 Drawn by well-trained steeds
 Which resent indolent abiding at the stable;
 Let the moving chariot-wheels
 Cut down the green crops on the route;
 Drive fast leaving behind
 Long stretches of sand
 In the cool, blooming and fragrant woodland
 Rich in Taḷavam and Mullai.”
 As thus I instructed you,
 O charioteer, without delay and to my great delight,
 You have driven the chariot drawn
 By the horses decked with the garlands
 Of tintinabula
 And brought it to the bourne of our town.

255. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதிரத் தோழிக்குச் சொல்லியது)

உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் றாகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கு ழாட்டக்
கோடுயர் திணிமணல் அகன்துறை நீகான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நான் பல
கழியா மையே அழிபட ரகல
வருவர் மன்னால் தோழி தண்பணைப்
பொருபுனல் வைப்பின் நம்மூ ராங்கன்
கருவினை முரணிய தண்புதற் பகன்றைப்
பெருவள மலர அல்லி தீண்டிப்
பலவுக்காய்ப் புறத்த பசும்பழப் பாகல்
சூதள முதிலைக் கொடிநிரைத் தூங்க
அறனின் றலைக்கும் ஆனா வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசித்
திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருங்கவின் சாய
நிரைவனை யுருந் தோளென
உரையொடு செல்லும் அன்பினர்ப் பெறினே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

255. Pālai

(The helpless heroine speaks to her friend during the separation of the hero)

Our lover parted from us seeking wealth;
 He went on board a dreadful vessel
 That splashed through the extending sea
 Of stinking waves making it appear
 That the earth itself moved,
 When the swift winds pushed the vessel
 Ceaselessly night and day.
 The vessel has steered by the captain
 By the light that glows atop the light-house,
 Situate in the wide ford of high and dense sand-hills.
 We are now in our village
 Amidst a cool and fecund plain
 Rich in streams and tanks
 Brimming with water;
 Here, the cool Pakanrai bushes
 Blossom resembling the Karuvilar flowers;
 The northerly shakes the inner petals
 Of the fleshy Pakanrai flowers;
 It also causes the Pākai vine
 Of green fruit that resemble the outer skin of jack fruit
 Sway together with
 Kūṭalam creepers of ripe leaves;
 The merciless wind ceaselessly blows
 Through our well-guarded house all night long;
 If we are fortunate to secure someone
 To get to our lover and report to him
 That our shapely jewels and our serried shoulder-bracelets
 Are slipping down from our emaciated body
 Robbing us of our beauty,
 He will not tarry there for long
 And will hasten back to us in time
 To relieve us of our boundless misery!

- Maṭurai Marutaṇ Iṇāṇakaṇār

Note: This is the only verse in the whole of the cankam classics, which speaks of the hero's journey in a ship.

256. மருதம்

(தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது)

பிணங்கரில் வள்ளை நீடிலைப் பொதும்பின்
 மடிதுயின் முனைஇய வள்ளுகிர் யாமை
 நொடிவிடு கல்லிற் போகி அகன்றுறைப்
 பகுவாய் நிறைய நுங்கிற் கள்ளின்
 உகுவா ரருந்து மகிழ்பியங்கு நடையொடு
 தீம்பெரும் பழன முழக்கி அயலது
 ஆம்பன் மெல்லடை யொடுங்கும் ஊர
 பொய்யால் அறிவெனின் மாய மதுவே
 கையகப் பட்டமை யறியாய் நெருறை
 மையெழில் உண்கண் மடந்தையொடு வையை
 ஏர்தரு புதுப்புனல் உரிதினி னுகர்ந்து
 பரத்தை யாயங் கரப்பவும் ஒல்லாது
 கவ்வையா கின்றாற் பெரிதே காண்டகத்
 தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனித்
 கரும்பமல் படப்பைப் பெரும்பெயர்க் கள்ளுர்த்
 திருநுதற் குறுமக ளணிநலம் வவ்விய
 அறவி லாளன் அறியே னென்ற
 திறனில் வெஞ்து ளறிகரி கடாஅய்
 முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
 நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை
 வீறுசா லவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

- மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன் மன்னனார்.

256. Marutam

(The companion of the heroine refuses entry to the hero
 who returns from the abode of the hetaira)

O Sir,
 In your domain,
 A strong-clawed tortoise
 Bestirs itself from its slumber on the heap
 Of long leaves of Vallai, the branches of which
 Lie twisted; satiated with its sleep,
 It moves out crawling over murmuring pebbles,

Reaches a wide bathing ghat,
 Drinks with its open mouth
 The split toddy of palmyra
 And makes staggering movements;
 It then stirs up the mud
 In the goodly and wide paddy-field
 And abides beneath the soft-leaves
 Of Āmpal near by.
 Utter not fibs!
 I am fully aware of your deception.
 It is you who are unaware
 Of the fact that we know well
 Of your lapses; did you not
 Yesterday sport, as of right,
 In the beautiful freshes of the Vaikai*
 With a young hetaira of charming eyes
 Adorned with khol?
 The gossip in the village is
 At its height
 Notwithstanding the efforts
 Of your beloved and her friends
 To veil it; the gossip is louder
 Than the shouts of joy
 In the triumphant court
 Of highly-renowned Kaḷḷur
 Rich in gardens where the sweetcanes grow
 And beauteous fields dotted with flowers --,
 When the elders heard the plaint
 Of a girl of tender age
 And charming forehead,
 And punished the lad who had despoiled
 Her feminine charm;
 The liar did not reck rectitude
 And made false affirmations
 As though he had never seen the girl;
 The liar was bound to a lofty branch
 Of a huge tree and on his head was poured
 Buckets of ash by way of chastisement.

- Maṭurai Tamil Kūttanār Kaṭuvan Maḷḷanār

* The great river of the Panṭiya country.

257. பாலை

(உடன் போகாநின்ற தலைமகட்குத் தலைமகன் சொல்லியது)

வேனிற் பாதிரிக் கூனி மாமலர்
 நறைவாய் வாடல் நாளும் நாள்சுரம்
 அரியார் சிலம்பின் சேறடி சிவப்ப
 எம்மொ டொராறு படிஇயர் யாழநின்
 பொம்மல் ஓதி பொதுள வாரி
 அரும்பற மலர்ந்த ஆய்பூ மராஅத்துச்
 சுரும்புதழ் அலரி தைஇ வேய்ந்தநின்
 தேம்பாய் கூந்தல் குறும்பல மொசிக்கும்
 வண்டுகடிந் தோம்பல் தேற்றாய் அணிகொள
 நுண்கோல் எல்வளை தெளிர்க்கும் முன்கை
 மெல்லிறைப் பணைத்தோள் விளங்க வீசி
 வல்லுவை மன்னால் நடையே கள்வர்
 பகைமிகு கவலைச் சென்னெறி காண்மார்
 மிசைமரஞ் சேர்த்திய கவைமுறி யாஅத்து
 நாரரை மருங்கின் நீர்வரப் பொளித்துக்
 களிறுகவைத் திட்ட கோதுடைத் ததரல்
 கல்லா உமணர்க்குத் தீழுட் டாகும்
 துன்புறு தகுந ஆங்கண் புன்கோட்டு
 அரிலிவர் புற்றத்து அல்கிரை நசைஇ
 வெள்ளரா மிளிர வாங்கும்
 பிள்ளை என்கின் மலைவயி னானே.

- உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்.

257. Pālai

(The hero speaks to his sweetheart on the way after elopement)

This is a hazardous and branching wilderness infested with brigands,
 Where the strangers, to identify their paths, chop off
 The branches of the Yā trees which are forked and rich in tender leaves,
 And place their ladders thereon.
 The tuskers peel off the juicy and fibrous barks at the lower part of the tree,
 Eat them and throw the waste away, which is later on used
 As fuel for cooking, by the salt-vendors who are merchants by tradition.
 There are ant-hills with small side-holes
 Which are covered by shrubs of tender twigs,
 Which the bear-cubs seeking food at night
 Dig with their forearms causing the silvery snakes
 That abide in them to roll inside.
 This is mid-day of the summer when the faded flowers of Pātiri,
 Curved and honeyed, smell sweet; you follow me through this path
 When your pretty little feet, adorned with tinkling anklets,
 Inlaid with grains, turn ruddy; you have adorned your charming
 And well-combed tresses with the lovely blossoms of Marām,
 Whose buds blowed all at once; you do not know even to ward off the tiny bees
 That buzz over your honey-smelling hair; I am convinced
 That you are valiant to tread this path with me,
 Swinging your bamboo-like forearms causing your forearms adorned
 With small and splendid bangles to glow with greater beauty.

- *Uraiṃṇ Maruttuvan Tāmōṭaraṇār*

258. குறிஞ்சி

(அல்ல குறிப்பட்டுப் பதிப்பெயர்ந்த தலைமகள் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

நன்னன் உதியன் அருங்கடிப் பாழித்
தொன்முதிர் வேளிர் ஓம்பினர் வைத்த
பொன்னினும் அருமைநன் கறிந்தும் அன்னோள்
துன்னல மாதோ எனினும்ஃ தொல்லாய்
தண்மழை தவமுந் தாழ்நீர் நனந்தலைக்
கடுங்காற் றெடுக்கும் நெடும்பெருங் குன்றத்து
மாய இருளனை மாய்கற் போல
மாய்கதில் வாழிய நெஞ்சே நாளும்
மெல்லியற் குறுமகள் நல்லகம் நசைஇ
அரவிரை தேரும் அஞ்சவரு சிறுநெறி
இரவின் எய்தியும் பெறாஅய் அருள்வரப்
புல்லென் கண்ணை புலம்புகொண் டுலகத்து
உள்ளோர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகக்
காமம் கைம்மிக வுறுதர
ஆனா அரும்படர் தலைத்தந் தோயே.

- பரணர்.

258. Kurīñci

*(The hero who returns home after having failed to
meet his sweetheart addresses his heart)*

O my heart!
May you prosper!
In spite of my repeated advice
That she is unapproachable and unattainable
Like the gold, treasured with care
By the Vēḷ chiefs of the hoary clan
At Pāli-range of Nannan Utiyan,
Whose city is impregably fortified.
Alas, you did not pay heed to what I said.
Every day all-impassioned, you move out all in vain, to meet
Your girl, lovely and soft,
In the narrow and fearful path,
Where roam about serpents seeking their prey;
You are given to loneliness;
You evoke pity in everybody;
Your eyes have lost their lustre;
Your love-sickness grows limitlessly;
You cause me endless and incurable grief
And now I am the laughing stock of everyone on earth!
May you perish,
Like the gems that lost their lustre,
Hidden in the cave of bewildering darkness
In a lofty and extensive hill
Where swift wind whirls
And cool rainclouds crawl and cascades drop down!

- Paraṇar

259. பாலை

(உடன்போக்கு நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது)

வேலும் விளங்கின வினைஞரு மியன்றனர்
 தாருந் தையின தழையுந் தொடுத்தன
 நிலநீர் அற்ற வெம்மை நீங்கப்
 பெயல்நீர் தலைஇ உலவையிலை நீத்துக்
 குறுமுறி யீன்றன மரனே நறுமலர்
 வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
 தேம்படப் பொதுளின் பொழிலே கானமும்
 நனிநன் றாகிய பனிநீங்கு வழிநாள்
 பாலெனப் பரத்தரு நிலவின் மாலைப்
 போதுவந் தன்று தூதே நீயும்
 கலங்கா மனத்தை யாகி யென்சொல்
 நயந்தனை கொண்மோ நெஞ்சமர் தகுவி
 தெற்றி உலறினும் வயலை வாடினும்
 நொச்சி மென்சினை வணர்குரல் சாயினும்
 நின்னினும் மடவள் நனிநின் நயந்த
 அன்னை அல்லல் தாங்கிநின் ஐயர்
 புலிமருள் செம்மல் நோக்கி
 வலியாய் இன்னுந் தோய்கநின் முலையே.

- கயமனார்.

259. Pālai

*(The heroine's companion speaks to her friend after
approving the proposal to elope)*

O my friend sweet to my heart!
 The well-oiled spears shine bright;
 The aides are on the move;
 Garlands and leaf-skirts have been woven;
 The waterless dry land has received a downpour;
 So, the trees, after shedding their ripe leaves
 Have sprouted tiny tender ones;
 The groves look as though they are
 Roofed of the dense-petalled fragrant and melliferous flowers;
 The woods have become exceedingly lovely;
 The dewy season is over,
 And the spring season is in its wake;
 The eventide with the milk-white moon
 Has come as the herald;
 The flower plants in the pial may go dry;
 The Vayalai creeper may wilt;
 The hanging clusters of flowers
 In the soft branches of Nocci may fade and droop.
 Beholding the suffering of your mother
 Who is more innocuous than you,
 And dreading your brothers who are lordly like the tiger,
 You hesitate to elope; listen to me.
 Embolden yourself and be ready for elopement!
 Hug me close that your breasts will press well against mine!

- Kayamaṇār

260. நெய்தல்

(இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழியாற்
சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது)

மண்டிலம் மழுக் மலைநிறங்கிளர்
வண்டினம் மலர்பாய்ந்து ஊத மீமிசைக்
கண்டற் கானற் குருகினம் ஒலிப்பக்
கரையா டலவன் அளைவயிற் செறியத்
திரைபா டலியத் திமில்தொழில் மறப்பச்
செக்கர் தோன்றத் துணைபுணர் அன்றில்
எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேரக்
கழிமலர் கமழ்முகங் கரப்பப் பொழின்மனைப்
புன்னை நறுவீ பொன்னிறங் கொளாஅ
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்லுற
யாங்கா குவள்கொல் தானே நீங்காது
முதுமரத்து உறையும் முரவுவாய் முதுபுள்
கதுமெனக் குழறுங் கழுதுவழங் கரைநரள்
நெஞ்சநெகிழ் பருவரல் செய்த
அன்பி லாளன் அறிவுநயந் தேனே.

- மோசிக் கரையனார்.

260. Neytal

*(The heroine speaks after her companion had commenced the dialogue
to be overheard by the hero who stands near the fence)*

The mountains are bright
In the crimson rays of the evening sun;
Swarms of bees wing toward the flowers and buzz;
Flocks of herons fly shrieking
Above the seaside groves rich in Kaṇṭal;
The crabs that sported on the beach
Now rush into their holes; the waves are calm
And fishing boats are off the waters;
The night herons, inseparable from their mates
Fly to their nests amidst
The inner leaves of the palmyras
Growing on the sand dunes;
The blooms in the creeks
Fold their fragrant petals;
The fragrant blooms of Punnai
That surround the houses
Blow with golden hue;
The day has gradually spent itself;
The heat of the sun has abated;
If night should come
What would the plight
Of this girl be?
(Thus spake her friend.)
At dead of night
When the giant-owl, given to hooting
Whose habitat is the hoary tree
Hoots all of a sudden
And when the ghouls rooam about,
My heart melts in grief.
Lo, I trusted the clever words
Of the loveless man,
The author of this, my grief!
(Thus replied the heroine).

261. பாலை

(புணர்ந்துடன் போயினகாலை இடைச்சுரத்துப் பட்டதனை மீண்டு
வந்த காலத்துத் தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது)

கானப் பாதிரிக் கரும்பகட்டு ஒள்வீ
வேனில் அதிரலொடு விரைஇக் காண்வரச்
சில்லைங் கூந்தல் அழுத்தி மெல்லிணர்த்
தேம்பாய் மராஅம் அடைச்சி வான்கோல்
இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வீசிச் சிலம்புநகச்
சின்மெல் ஒதுக்கமொடு மென்மெல இயலிநின்
அணிமாண் சிறுபுறங் காண்கம் கிறுநனி
ஏகென ஏகல் நாணி ஒய்யென
மாகொள் நோக்கமொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்றுதலை யிறைஞ்சி யோளே அதுகண்டு
யாமுந் துறுதல் செல்லேம் ஆயிடை
அருஞ்சுரத் தல்கி யேமே இரும்புலி
களிறட்டுக் குழுமும் ஓசையுங் களிபட்டு
வில்லோர் குறும்பில் ததும்பும்
வல்வாய்க் கடும்துடிப் பாணியுங் கேட்டே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

261. Pālai

(The hero after his return, narrates to the companion of the heroine his experience on his way during his elopement)

O girl!

I heard the growl of a huge tiger

That had killed a tusker,

And also the harsh tone.

Of the strong-faced Tutis*

Sounded by the tipsy hunters

Wielding bows, from their strong-hold.

I thought your friend would be scared

On hearing them and told her thus:

“Inserting unto your tender tresses

Fit to be arranged in five parts,

The wild Pāṭiri flowers of dark calyx

That unfold in this summer

And the Atiral blooms

And adorning them

With the soft flower-bunches of Marām,

Dripping with honey,

May you take a few gentle and soft steps,

Swinging your hands,

Your shining bangles tinkling all the while

And your anklets sounding sweetly,

That I may feast my eyes on your back

That glows with beauty!”

But owing to shyness

She would not do so;

On a sudden she stood apart

Drooping her head

With the innocent look of a dove’s.

Beholding it, I gave up my journey

And stayed with her in the well-nigh impassable path of the wilderness.

- Pāḷaiṭṭiya Perunkaṭuṅko

* A drum used by the brigands, hunters and warriors.

It was a harsh-toned drum.

262. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிக்கண் தலைமகனைப் புணர்ந்து நீங்குந்
தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

முதைபடு பசங்காட்டு அரில்பவர் மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கலித்துப்
பாசிலை அமன்ற பயறுஆ புக்கென
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந் தருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்
கலத்து முண்ணாள் வாலிது முடாஅள்
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவியல் நன்மான் திதியற் குரைத்தவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டுசின மாறிய
அன்னி மிஞிலி போலமெய்ம் மலிந்து
ஆனா வுவகையே மாயினெம் பூமலிந்து
அருவியார்க்கும் அயந்திகழ் சிலம்பில்
நுண்பல் துவல்லை புதன்மிசை நனைக்கும்
வண்டுபடு நறவின் வண்மகிழ்ப் பேகன்
கொண்டன் மாமலை நாறி
அந்தீந் கிளவி வந்த மாறே.

- பரணர்.

262. Kuṛiñci

(The hero speaks to his heart after his union with his beloved)

O my heart!
The Kōcar abiding in their ancient villages
Did away with the entangled vines
In the green and hoary forest
And ploughed the ruddy soil
With ploughshares drawn by bulls;
Well did they manure the soil

And carry out the other agricultural operations
 And eventually raised the crop of greengram
 That grew well thick with green leaves;
 As the cattle of Annimiṇilī's evertruthful father
 Entered the garden and grazed the crops,
 The merciless Kōcar gouged out his eyes
 For this peccadillo.

Revengeful girl as she was,
Annimiṇilī took a vow
 Never to eat food from a vessel
 And never to wear fulled garments
 And adhered to her wrathful vow to the last.
 Her wrath was quenched
 When, with the help of Titiyaṇ
 Who was endowed with an impregnable fort,
 A valorous army and well-trained cavalry,
 She had the Kōcar massacred.

Our body swells in boundless joy
 Which is like unto that of Annimiṇilī's
 On that day she wrought her vendetta.
 Boundless is our joy
 As our sweetherart of soft and sweet words,
 And fragrant like the odoriferous hill of Pēkaṇ
 Rich in his stock of liquor buzzed by bees,
 And happy in his munificence,
 Came to us and had union with us.
 The lofty mountain of Pēkaṇ
 Is besieged by rain clouds
 From whose peaks cascades down
 A dinsome waterfall carrying with it
 Blossoms aplenty;
 The mountain range abounds in springs;
 The droplets of water
 Splashed by the waterfalls
 Moisten the bushes that abound there.

- *Paraṇar*

Note: Refer poem no: 196 of Akam.

Pēkaṇ: One of the seven renowned patrons of arts and poetry; the chief of Potini (modern Palani) the abode of Lord Murugaṇ. He is celebrated for his act of having gifted a carpet to a shivering peacock.

263. பாலை

(மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது)

தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
 வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம்
 கயங்கண் வறப்பப் பாஅய் நன்னிலம்
 பயங்கெடத் திருகிய பைதறு காலை
 வேறுபல கவலைய வெருவரு வியன்காட்டு
 ஆறுசெல் வம்பலர் வருதிறம் காண்மார்
 வில்வல் ஆடவர் மேலான் ஒற்றி
 நீடுநிலை யாஅத்துக் கோடுகொள் அருஞ்சரம்
 கொண்டனன் கழிந்த வன்கண் காளைக்கு
 அவள்துணிவு அறிந்தனன் ஆயின் அன்னோ
 ஒளிறுவேல் கோதை ஓம்பிக் காக்கும்
 வஞ்சி யன்னவென் வளநகர் விளங்க
 இனிதினிற் புணர்க்குவென் மன்னோ துனியின்று
 திருதுதற் பொலிந்தவென் பேதை
 வருமுலை முற்றத் தேமுறு துயிலே.

- கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்.

Note: Refr. poem no. 196 of Akav.
 Pkav. One of the seven renowned patrons of arts and poetry; the chief of Pottu
 (modern Pottu) the abode of Lord Murukan. He is celebrated for his act of having
 gifted a carpal to a shivering peacock.

263. Pālai

(The lamentation of the mother after the elopement of her daughter)

This is hot summer season;
 Now, the orb of the sun
 Emerges from the vast ocean
 Of rolling waves to be worshipped by all the world;
 It then turns fierce,
 Spreading out its dazzling rays
 Which suck the tanks dry;
 The goodly lands turn barren and useless;
 The green blades have totally withered.
 During such hot season,
 The undaunted youth eloped with my daughter
 Through a well-nigh impassable
 Wilderness, full of fearful and branching paths
 Where the brigands who are expert archers
 Climb the lofty Yā trees and remain ambushed
 To watch the wayfarers, and loot them;
 Alas, had I known earlier
 That my daughter had lost herself to him,
 I would have given her hand to him in marriage
 In all joy untinged by aught of dislike.
 I would have celebrated the wedding
 In our house of great uberty
 Like unto Vañci's, protected with care
 By Kōtai* of shining javelin,
 So that he could enjoy,
 His blissful slumber on
 The still-growing breasts
 Of my beloved daughter.
 Lo, it could not be so!

- Karuvūr Kaṇṇampālanār

*'Kotai' was one of the names by which the Cēra line of kings were known.

264. முல்லை

(தோழி தலைமகட்டுச் சொல்லியது)

மழையில் வானம் மீனணித் தன்ன
 குழையமன் முசுண்டை வாலிய மலர
 வரிவெண் கோடல் வாங்குகுலை வான்பூப்
 பெரிய தூடிய கவர்கோற் கோவலர்
 எல்லுப்பெயல் உழந்த பல்லான் நிரையொடு
 நீர்திகழ் கண்ணியர் ஊர்வயின் பெயர்தர
 நனிசேண் பட்ட மாரி தளிசிறந்து
 ஏர்தரு கடுநீர் தெருவுதொறு ஒழுகப்
 பேரிசை முழக்கமொடு சிறந்துநனி மயங்கிக்
 கூதிர்நின் றற்றாற் பொழுதே காதலர்
 நம்நிலை அறியா ராயினுந் தம்நிலை
 அறிந்தனர் கொல்லோ தாமே ஓங்குநடைக்
 காய்சின யானை கங்குல் துழ
 அஞ்சுவர இறுத்த தானை
 வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே.

- உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனார்.

264. Mullai

(The confabulation between the heroine and her companion)

Now the season is winter
 The clouds, spread in the dizzy heights
 Of the heavens and pour amain
 With claps of thunder;
 In every street, rain water gushes
 With great speed; now bloom in the densely-leaved Mucuntai
 White flowers like unto the stars
 That stud the cloudless sky;
 The cowherds with their crooks
 Drive homeward their manifold herds of cows
 That suffered during the day the heavy downpour;
 They have richly decked themselves
 With choice and striped blossoms
 Of white kāntal;
 Their garlands are dripping with water;
 During this season,
 Our lover abides in the martial camp
 Of the monarch of fiery wrath
 Whose forces have made their camp
 Striking panic in their foes;
 It is encircled during night
 By elephants of spiralling wrath
 And lordly gait!
 Does our lover at least think of his lot
 Though he does not think of our plight?

- Umparkāṭṭu Ilankaṇṇanār

265. பாலை

(மீளிட வொறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதரத் தோழிக்குச் சொல்லியது)

புகையிற் பொங்கி வியல்விசம்பு உகந்து
பனியூர் அழற்கொடி கடுப்பத் தோன்றும்
இமயச் செவ்வரை மானுங் கொல்லோ
பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லோ
எவன்கொல் வாழி தோழி வயங்கொளி
நிழற்பால் அறலின் நெறித்த கூந்தல்
குழல்குரல் பாவை இரங்க நத்துறந்து
ஒண்டொடி நெகிழச் சாய்ச் செல்லலொடு
கண்பனி கலுழ்ந்தியாம் ஒழியப் பொறையடைந்து
இன்சிலை எழிலேறு கெண்டிப் புரைய
நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத்தெடுத்து
அணங்கரு மரபிற் பேஎய் போல
விளரூன் தின்ற வேட்கை நீங்கத்
துகளற விளைந்த தோப்பி பருகிக்
குலாஅ வல்வில் கொடுநோக்கு ஆடவர்
புலாஅற் கையர் பூசா வாயர்
ஓராஅ உருட்டுங் குடுமிக் குராலொடு
மராஅஞ் சேறார் மருங்கில் தூங்கும்
செந்நுதல் யானை வேங்கடந் தழீஇ
வெம்முனை அருஞ்சரம் இறந்தோர்
நம்மினும் வலிதாத் தூக்கிய பொருளே.

- மாணுலனார்.

265. Pālai

(The pining heroine speaks to her companion)

My friend!
May you prosper.
You are like a doll
Endowed with bright and curly tresses
Dark like the black sand in cool shades;
Your voice is sweet like the fluten melody;

Our lover has parted from us
 Causing you grieve;
 Our sufferings have caused us grow weak;
 Our bright bangles are falling off;
 We are now abiding here
 Our eyes flooded with tears;
 Our lover took to a path
 Very hard to pass through
 In the range of Vēṅkaṭam hills;
 There the warriors of fearful look
 And flexible bows who reach the hill
 And slaughter a lordly bull
 Whose bellowing is enchanting;
 They roast its fat flesh
 In the fire, and gormandise the white flesh,
 Like the ghouls that frighten beholders,
 And quench their thirst by quaffing
 The mellowed and unsullied Tōppi*
 That is brewed at home;
 Their hands still smell of flesh
 And their mouths are unwashed;
 They dance in their hamlets
 Rich in Marām trees
 To the rhythm of the continual hooting
 Of the tufted owl;
 That hill-range is rich in elephants
 Whose foreheads are adorned with red dots;
 What may the wealth be,
 That our lover deemed it as precious than we?
 Will this match the Himalayas
 Touching the expansive heavens,
 And looking bright like the flames amidst smoky mist?
 Or could they equal the enormous wealth
 Concealed amidst the waters of the Ganges
 By the Nantar of multitudinous fame
 And triumphant wars
 All gathering together at Pātali
 The city of great renown?

- Māmūlanār

* Tōppi - A kind of toddy prepared at home by the ancients.

266. மருதம்

(பரத்தையிற் பிரிந்துவந்து கூடிய தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

கோடுற நிவந்த நீடிரும் பரப்பின்
அந்திப் பராஅய புதுப்புனல் நெருணை
மைம்துமலி களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ
நரந்தம் நாறுங் குவையிருங் கூந்தல்
இளந்துணை மகளிரோடு ஈரணிக் கலைஇ
நீர்பெயர்ந்து ஆடிய ஏந்தெழின் மழைக்கண்
நோக்குதொறும் நோக்குதொறும் தவிர்விலை யாகிக்
காமங் கைம்மிகச் சிறத்தலின் நாணிழந்து
ஆடினை என்ப மகிழ்ந் அதுவே
யாழிசை மறுகின் நீரீர் கிழவோன்
வாய்வான் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பகம்பூண் பொருந்தலர்
அரிமண வாயில் உறத்தார் ஆங்கண்
கள்ளடைப் பெருஞ்சோற்று எல்லமிழ் அன்ன
கவ்வை ஆகின்றால் பெரிதே யினியஃது
அவலம் அன்றுமன் எமக்கே அயல
கழனி யுழவர் கலிசிறந் தெடுத்த
கறங்கிசை வெரீஇப் பறந்த தோகை
அணங்குடை வரைப்பகம் பொலியவந் திறுக்குந்
திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்
செருமிகு சேளையோடு உற்ற துளே.

- பரணர்.

266. Marutam

(The heroine speaks to her husband who rejoins her
after a visit to the harlot's house)

O chief!
We are told that you sported yesterday
Like a mighty tusker
In the freshes of the river, long and wide

And beauteous and pleasing to the heart,
 Holding the edge of a raft
 In the company of young women
 Of lovely tresses, dark and dense,
 And smelling sweet like Narantam grass.
 You had deliberately worn
 The clothing needed for the water-sport;
 Even as you sported in the freshes,
 Now here and now there,
 The women cast their lewd glances at you.
 The glances of their beauteous and cool eyes
 Caused your passion to mount steadily
 And burst all limits
 And you sported with them unashamed;
 The gossip about your water sport
 Is louder than the jubilant shouts
 Of the warriors made during the day-time
 When they were feasted
 With abundant food and liquor at Urattur
 Near Arimaṇavāyil
 Where Evvi of triumphant sword,
 The Lord of Nīṭur
 Whose streets are pervaded by the melody of Yāl.
 It was Evvi that did away with the strength of his foes
 That wore jewels of fresh gold
 And declined to accept his lordship.
 Even that gossip is not so painful to us;
 It is the affirmation you made
 In the name of Lord Murukan,

The god of valour,
 Who is enshrined at Ālaivāy
 Where glow gem-like beautiful lamps
 And where peacocks foregather and abide
 On the divine hill, adding to its beauty,
 After having been scared away
 By the shouts of the farmers
 Ploughing their fields nearby.
 That is more painful to us!

- Paraṇar

Note: Ālaivāy is at present known as Tiruccenṭūr. It is one of the six sacred abodes of Lord Murukan. This place is also called Centil.

267. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு
ஆற்றாளாகிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

நெஞ்சு நெகிழ்தருந கூறி அன்புகலந்து
அறாஅ வஞ்சினஞ் செய்தோர் வினைபுரிந்து
திறம்பே நாகல் எற்றென்று ஒற்றி
இனைத லான்றிசின் நீயே சினைபாய்ந்து
உதிர்த்த கோடை உட்குவரு கடத்திடை
வெருக்கடி யன்ன குவிமுகிழ் இருப்பை
மருப்புக் கடைந்தன்ன கொள்ளை வான்பூ
மயிர்க்கால் எண்கின் ஈரினங் கவர
மைபட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை
பைதறு நெடுங்கழை பாய்தலின் ஓய்யென
வெதிர்படு வெண்ணெல் வெவ்வறைத் தாஅய்
உகிர்நெரி யோசையிற் பொங்குவன பொரியும்
ஓங்கல் வெற்பிற் சுரம்பல இறந்தோர்
தாம்பழி யுடைய ரல்லர் நானும்
நயந்தோர்ப் பிணித்தல் தேற்றா வயங்குவினை
வாளோர் எவ்வளை நெகிழ்த்த
தோளே தோழி தவறுடை யவ்வே.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

267. Pālai

*(The heroine speaks to her friend who feels sorry for
her plight during the hero's separation)*

My friend!

The outlook of our lover is altogether changed.

Lo, he was (once) so dear to us.

He spoke to us words that melted hearts;

He was once with us in love;

He made affirmations assuring us of his inseparable kinship;

Such a one is now borne by a desire to amass wealth."

Thus you think and grieve so much.

Give up this worrying!

Our lover trod many a wasteland beside lofty mountains.

There, shaken by the summer wind, the Irupai buds

Resembling cat's paws and the blossoms that look as though

They were wrought of ivory, fall down and are gathered and eaten

By herds of bears of hairy legs; the male monkeys, their faces dark

As though smeared with khol spring upon the long and parched bamboos

Causing their white grains to shed on the hot rocks and get roasted,

Making noise like the clicking of nails.

In fact he is not at fault; I must but blame my arms

Which suffered the slipping of shining bangles,

Artfully wrought with the help of a file;

They know not the means to bind unto themselves

The man whom once they attracted by their excellence.

- Pālaipāṭiyaperuṅkaṭuṅkō.

268. குறிஞ்சி

(குறைவேண்டிப் பின்னின்ற தலைமகனுக்குக் குறைநேர்ந்த
தோழி தலைமகட்குக் குறைநயப்பக் கூறியது)

அறியாய் வாழி தோழி பொறிவரிப்
பூநுதல் யானையொடு புலிபொரக் குழைந்த
குருதிச் செங்களம் புலவற வேங்கை
உருகெழு நாற்றங் குளவியொடு விலங்கும்
மாமலை நாடனொடு மறுவின் றாகிய
காமங் கலந்த காதல் உண்டெனின்
நன்றுமன் னதுரீ நாடாய் கூறுதி
நாணும் நட்பும் இல்லோர்த் தேரின்
யானல தில்லையிவ் வுலகத் தானே
இன்னுயிர் அன்ன நின்னொடுஞ் சூழாது
முளையணி மூங்கிலிற் கிளையொடு பொலிந்த
பெரும்பெயர் எந்தை அருங்கடி நீவிச்
செய்துபின் இரங்கா வினையொடு
மெய்யல் பெரும்பழி எய்தி னேனே.

- வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.

268. *Kuṛiñci*

(The heroine's companion persuades the heroine, having earlier assured the hero of her due help)

O my friend!
 May you prosper!
 Please ponder over my words.
 Our lover comes from a big mountainous realm;
 There, a tiger fought with an elephant
 Of beauteous and speckled forehead;
 The place of their fight turned miry with blood
 And the foul smell of blood
 Is now countered by the fragrance
 Of the colourful blossoms of Vēṅkai
 Mingling with that of Kuḷavi flowers.
 You speak disregarding the weal
 That will emerge.
 If you pursue a flawless life with our lover,
 The while enjoying a love-filled union;
 Aren't you my sweet life?
 But I did not choose to discuss with you;
 I but sneaked away from our house
 Guarded with care by our renowned father
 Whose kin are thick as the tender shoots
 That surround a bamboo stem.
 I think that I have done that deed
 The result of which evokes no regret
 Though by this I suffer blame which I merit not;
 Should one seek to find a person
 Who is bereft of bashfulness
 As well as the virtue of friendship,
 There is none that answers the description but my poor self.

- *Vatama Vaṇṇakkan Pēricāṭṭanār.*

269. பாலை

(பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வந்துறுத்தியது)

தொடிதோள் இவர்க எவ்வமுந் தீர்க
 நெறியிருங் கதுப்பிற் கோதையும் புணைக
 ஏறுடை யினநிரை பெயரப் பெயராது
 செறிசுரை வெள்வேல் மழவர்த் தாங்கிய
 தறுகணாளர் நல்லிசை நிறுமார்
 பிடிமடிந் தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்
 நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்
 அகலிடங் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி
 நறுவிரை மஞ்சள் ஈரம்புறம் பொலிய
 அம்புகொண் டறுத்த ஆர்நார் உரிவையிற்
 செம்பூங் கரந்தை புனைந்த கண்ணி
 வரிவண் டார்ப்பச் சூட்டிக் கழற்கால்
 இளையர்பதிப் பெயரும் அருஞ்சுரம் இறந்தோர்
 தைஇ நின்ற தண்பெயல் கடைநாள்
 பொலங்காசு நிரைத்த கோடேந்து அல்குல்
 நலங்கேழ் மாக்குரல் குழையொடு துயல்வரப்
 பாடீர்பு எழுதரும் பகுவாய் மண்டிலத்து
 வயிரிடைப் பட்ட தெள்விளி இயம்ப
 வண்டற் பாவை உண்டுறைத் தரீஇத்
 திருநுதன் மகளிர் குரவை அயரும்
 பெருநீர்க் கானல் தழீஇய இருக்கை
 வாணன் சிறுகுடி வணங்குகதிர் நெல்லின்
 யாணர்த் தண்பணைப் போதுவா யவிழ்ந்த
 ஒண்செங் கழுநீர் அன்னநின்
 கண்பனி துடைமார் வந்தனர் விரைந்தே.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

269. Palai

(The companion consoles her friend during the separation of the hero)

It is a wasteland very hard to cross;
 There are boulders resembling
 Slumbering she-elephants;
 Beside them are beheld tall natural rocks
 Which appear to have been erected by men;

On their broad surface are seen
 Inscribed the figures of men;
 They are inscribed to perpetuate
 The memory of those valorous men
 That never once retreated in a battle;
 They redeemed their cows and bulls
 From their foes of bright javelins
 Of well-fixed blades;
 Now, the young warriors wearing anklets
 Smear the figures with the cream of fragrant turmeric
 After giving them a ceremonial wash;
 Then they adorn the figures with wreaths
 Which are buzzed by streaked chafers
 And then return to their villages;
 Our lover who trod through such a path
 Has returned in all celerity
 To wipe the tears that flow
 From your eyes that resemble
 A pair of red Kaluṇṇi flowers
 Unfolding in a cool field
 Rich with curved ears of paddy.
 That paddy-field in Cīrukuṭi of Vāṇan
 Is girt with groves running along the beach
 Where girls of pretty foreheads
 Perform Kuravai dance --,
 Leaving their doll at the ford
 Abounding in potable water --,
 To the clear-toned notes of Vayir
 From whose broad mouth emanates loud music;
 As they dance, colourful bunches of flowers
 And leaves sway on their forelaps
 Adorned with strings of golden coins;
 The dancing takes place during this last phase
 Of the season of cool downpour
 In the month of Tai *
 So, may your bracelets gird firm your shoulders!
 May your grief end!
 May you adorn your tresses,
 Dark and curly, with wreaths of flowers!

- Maṭurai Marutaṇ Ilanākaṇār

* Tai - January - February.

270. நெய்தல்

(பகற்குறிக்கண் வந்துநீங்குத் தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடையது)

இருங்கழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
 புலாஅன் மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்து
 இனமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையும்
 மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே
 சேயிறாத் துழந்த நுரைபிதிர்ப் படுதிரை
 பரா அரைப் புன்னை வாங்குசினைத் தோயுங்
 கானலம் பெருந்துறை நோக்கி யிவளே
 கொய்சவல் புரவிக் கைவண் கோமான்
 நல்தேர்க் குட்டுவன் கழுமலத் தன்ன
 அம்மா மேனித் தொன்னலத் தொலையத்
 துஞ்சாக் கண்ணள் அலமரும் நீயே
 கடவுள் மரத்த முள்மிடை குடம்பைச்
 சேவலொடு புணராச் சிறுகரும் பேடை
 இன்னாது உயங்குங் கங்குலும்
 நும்மூர் உள்ளுதிர் நோகோ யானே.

- சாகலாசனார்.

270. Neytal

(The companion of the heroine importunes the hero to wed her friend betimes)

O chief of a littoral region!
 In your domain, the fishermen
 That live in the stinking streets
 Catch the finny drove in abundance;
 They collect the Nīlam flowers*
 With rich and colourful petals
 From the murky creeks and also the Gnālal flowers
 And make garlands and adorn themselves with them!
 The shoulders of my friend
 Have grown weak;
 She very often gazes at the ford,
 Which is broad, beauteous and very near the grove,
 Where the sea-waves carrying with them
 Foam and spray
 Stirred up by the ruddy shrimps,
 Strike against the hanging branches
 Of the broad-based Punnai tress
 And spends sleepless nights, all bewildered,
 Robbed of the former beauty
 Of her dark-complexioned body,
 Like unto the Kaḷumalam town
 Of generous Kuttuvan
 Of stately chariots and steeds of trimmed manes.

- Cākalācanār

* Blue - lilies

271. பாலை

(செலவுணர்த்திய தோழி தலைமகளது குறிப்பறிந்து
தலைமகனைச் செலவழங்கச் சொல்லியது)

பொறிவரிப் புறவின் செங்கால் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு போகி
அரிமணல் இயவிற் பரல்தேர்ந் துண்டு
வரிமரல் வாடிய வான்நீங்கு நனந்தலைக்
குறும்பொறை மருங்கிற் கோட்குரம் நீந்தி
நெடுஞ்சேண் வந்த நீர்நசை வம்பலர்
செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லிப்
பல்காய் அஞ்சினை யகவும் அத்தம்
சென்றுநீர் அவனி ராகி நின்றுதரும்
நிலையரும் பொருட்பிணி நினைந்தனி ரெனினே
வல்வ தாகநுஞ் செய்வினை யிவட்கே
கனிமலி கள்ளின் நற்றே ரவியன்
ஆடியல் இளமழை துடித் தோன்றும்
பழந்தாங்கு விடரகத் தெழுந்த காம்பின்
கண்ணிடை புரையும் நெடுமென் பணைத்தோள்
திருந்துகோ லாய்தொடி ளெகிழின்
மருந்து முண்டோ பிரிந்துறை நாட்டே.

- காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

271. Pālai

(The companion of the heroine causes the hero to
give up his journey to a far-off land)

Sir,
It is a hazardous path through the waste;
There, a male pigeon with dots and streaks
On its body and endowed with ruddy feet
Goes out with its pretty mate
To a far off-place and picks up

Small pebbles from a bright sandy path
 And swallows them.
 It then flies over many paths
 Where the brigands snatch away
 The lives as well as the belongings
 Of the strangers beside the small hills
 Of extensive range
 Where the striped Maral plants wilt away
 Since the clouds poured not.
 It then cries perched on a beauteous branch
 Of a Nelli tree rich in fruit
 Which are toothsome and which allay
 The thirst of fatigued travellers
 Who are on the verge of death;
 If you are resolved to go abroad
 To come by ephemeral wealth
 Crossing such terrible paths,
 I, for sure, wish your mission success!
 However, just reflect,
 If in the place of your sojourn
 Any medicine is available
 That will prevent the beauteous
 And rounded Toti*
 From slipping off your beloved's shoulders
 Which look like stems of bamboo
 Between two nodes,
 Growing on the hill, where white clouds float
 And where jack fruit sway in clefts
 Of Aviyan of stately chariots
 Who is the lord of Kallil
 The town of inebriate jubilation.

- *Kāvirippūmpaṭṭinattucc eṅkannanār*

* Toti - an ornament worn by the women on their arms.

272. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறி வந்த தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச்
சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது)

இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்துப்
புலவநாறு புகர்நுதல் கழுவக் கங்குல்
அருவி தந்த அணங்குடை நெடுங்கோட்டு
அஞ்சவரு விடர்முகை ஆரிருள் அகற்றிய
மின்னொளிர் எஃகஞ் செல்நெறி விளக்கத்
தனியன் வந்து பனியலை முனியான்
நீரிழி மருங்கின் ஆரிடத் தமன்ற
குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி
அசையா நாற்றம் அசைவளி பகரத்
துறுகல் நண்ணிய கறியிவர் படப்பைக்
குறியிறைக் குரம்பைநம் மனைவயிற் புகுதரும்
மெய்ம்மலி யுவகையன் அந்நிலை கண்டு
முருகென உணர்ந்து முகமன் கூறி
உருவச் செந்தினை நீரொடு தூஉய்
நெடுவேட் பரவும் அன்னை அன்னோ
என்னா வதுகொல் தானே பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை அலங்குசினை பொலிய
மணிநிற மஞ்ஞை அகவும்
அணிமலை நாடனொடு அமைந்தநந் தொடர்பே.

- மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்.

272. Kuṟiñci

*(The companion of the heroine speaks to her friend to be
overheard by the hero who stands near the fence)*

My friend!

Our lover came here all alone;

He ignored the dew-fall;

His spear shining like a lightning-flash

Drove off the dense darkness

Of the fearful mountain-cleft which shelters deities

And which offers the water of the cascade

During night, to cleanse the blood-stained

And foul-smelling forehead

Of the huge-trunked elephant

That killed a huge tiger.

His spear lit his path as he trod through;

He was adorning his head with a wreath

Of Kuvalai blossoms

Plucked from a spot hard to approach

And watered by a cascade,

And tied together with Kūṭaḷam blossoms;

The ceaseless fragrance of the wreath

Was carried everywhere by the moving wind;

He entered our low-eaved house

Amidst a garden of boulders and pepper vines

With a joy that thrilled his body;

Beholding him,

Our mother mistook him for Lord Murukan!

She spoke in praise of him

And strewed colourful red-millet grains

Mixed with water,

And worshipped him with songs

In praise of the Lord.

Alas, what would be the fate of our friendship

With that chief of a beauteous mountain

Where on the swaying branches of Vēṅkai

Of golden blossoms

The sapphire-hued peacocks abide and call out,

Adding to the charm of the branches?

- Maṭurai Aruvai Vāṇikan Ilavēttanār

273. பாலை

(பிரிவின்கண் தலைமகள் அறிவுமயங்கிச் சொல்லியது)

விசம்பு விசைத்தெறிந்த கூதளங் கோதையிற்
 பசங்கால் வெண்குருகு வாப்பறை வளைஇ
 ஆர்கலி வளவயிற் போதொடு பரப்பப்
 புலம்புனிற்று தீர்ந்த புதுவரல் அற்சிரம்
 நலங்கவர் பசலை நலியவும் நம்துயர்
 அறியார் கொல்லோர் தாமே அறியினும்
 நம்மனத் தன்ன மென்மை யின்மையின்
 நம்முடை யுலகம் உள்ளார் கொல்லோ
 யாங்கென உணர்கோ யானே வீங்குபு
 தலைவரம் பறியாத் தகைவரல் வாதையொடு
 முலையிடைத் தோன்றிய நோய்வளர் இளமுனை
 அசைவுடை நெஞ்சத்து உயவுத்திரள் நீடி
 ஊரோர் எடுத்த அம்பல் அஞ்சினை
 ஆராக் காதல் அவிர்தளிர் பரப்பிப்
 புலவர் புகழ்ந்த நாணில் பெருமரம்
 நிலவரை யெல்லாம் நிழற்றி
 அலரரும்பு ஊழ்ப்பவும் வாரா தோரே.

- ஓளவையார்.

273. Pālai

(The bewildered heroine speaks during the separation of her lover)

By the advent of the northern wind
 That grew fiercer and fiercer
 And seemed endless,
 The tender shoot of the disease of desire
 Sprouted in our breast
 The soil of our languishing heart;

That shoot grew into the rounded trunk of grief:
 The murmurous gossip of the village
 Formed its beauteous branches;
 In these branches appeared the shining tender leaves,
 The unbounded love;
 It then grew into a huge tree
 Of unabashedness;
 It is but bashfulness that is praised by the poets
 (The absence of which, has, alas grown as this tree).
 The tree began to shade the entire world
 And shed its flowers namely the open slander
 Of the village folks.
 Our lover has not chosen to come
 Even at this hour!
 This is the fresh dewy season
 The crops have let out their tender ears of corn;
 The moist-footed white herons
 Fly in the sky as though they leap forward,
 Making a curve like unto a garland
 Of Kūṭalam blooms
 Swung with force into the sky,
 And then spread at dawn
 In the uberous beach;
 At this season.
 Pallor that robbed us of our beauty
 Still assails us.
 Is he not aware of our sufferings?
 Or has he failed to think of us
 Even after knowing well of our plight?
 Is it because his heart is not
 Tender as our heart?
 Is he not aware of the nature of womanhood?
 How am I to construe this?

- *Avvaiyār*

Note: This poem contains one of the best metaphors used by the caṅkam poets.

274. முல்லை

(தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

இருவிசும்பு அதிர முழங்கி அரநலிந்து
 இகுபெயல் அழிதுளி தலைஇ வானம்
 பருவஞ் செய்த பானாட் கங்குல்
 ஆடுதலைத் துருவின் தோடே மார்ப்பக்
 கடைகோல் சிறுதீ அடைய மாட்டித்
 திண்கால் உறியன் பானையன் அதளன்
 நுண்பஃ றுவலை யொருதிறம் நனைப்பத்
 தண்டுகால் ஊன்றிய தனிநிலை யிடையன்
 மடிவிடு வீளை கடிதுசென் றிசைப்பத்
 தெறிமறி பார்க்குங் குறுநரி வெரீஇ
 முள்ளுடைக் குறுந்தூறு இரியப் போகுந்
 தண்ணறும் புறவி னதுவே நறுமலர்
 முல்லை சான்ற கற்பின்
 மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே.

- இடைக்காடனார்.

274. *Mullai**(The hero speaks to the charioteer)*

My soft-miened wife, young and chaste,
 Is adorned with the fragrant Mullai blossoms;
 She is now in a lovely village
 Amidst a woodland, cool and fragrant;
 The rainy season sets in at mid-night;
 The clouds rumble shaking as it were
 The entire firmament
 And pour amain to the great grief of serpents.
 At this hour a shepherd makes fire
 With his churning sticks
 And lights a small torch to guard safely
 His fold of sheep of quivering heads;
 He stands all alone his feet touching
 The pole placed firmly on the ground;
 He carries on his shoulders a sling wrought of strong cords,
 Which contains a pot and a piece of leather;
 One side of his body is drenched
 By the tiny and innumerable rain-drops;
 The whistling sounds
 Which he makes flexing his tongue
 Pass rushing the air
 And cause a fox that goes
 In quest of frisking lambs,
 To take to its heels
 Into the short and thorny bushes!

- *Itaikkātāṇār*

Note: The state of a shepherd who stands guard to his sheep during the rainy season is described by this poet in verse number 142 of Naṇṇai also.

275. பாலை

(மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது)

ஒங்குநிலைத் தாழி மல்கச் சார்த்திக்
 குடையடை நீரின் மடையினள் எடுத்த
 பந்தர் வயலைப் பந்தெறிந் தாடி
 இளமைத் தகைமைய வளமனைக் கிழத்தி
 பிதிர்வை நீரை வெண்ணீறு ஆகென
 யாந்தற் கழறுங் காலைத் தான்றன்
 மழலை இன்சொற் கழறல் இன்றி
 இன்னுயிர் கலப்பக் கூறி நன்னுதல்
 பெருஞ்சோற் றில்லத் தொருங்குவண் இரா அள்
 ஏதி லாளன் காதல் நம்பித்
 திரளரை யிருப்பைத் தொள்ளை வான்பூக்
 குருளை யெண்கின் ஈரினங் கவரும்
 வெம்மலை யருப்பைத் நம்மிவண் ஒழிய
 இருநிலன் உயிர்க்கும் இன்னாக் கானம்
 நெருநைப் போகிய பெருமடத் தகுவி
 ஐதகல் அல்குல் தழையணிக் கூட்டும்
 கூழை நொச்சிக் கீழ தென்மகள்
 செம்புடைச் சிறுவிரல் வரித்த
 வண்டலுங் காண்டிரோ கண்ணுடை யீரே.

- கயமனார்.

275. Pālai

(The lament of the mother on the elopement of her daughter)

"You behave like a child;
 You play with your ball
 Beneath the bough of Vayalai vine
 That you nurtured
 With the water taken out
 From a pot, tall and filled to the brim,
 By means of a cup of palmyra leaf;
 You roam about freely;
 May your girlish irresponsibility perish!"
 It was thus I admonished her;
 Even then she did not utter harsh words;
 She but spoke sweet words
 That would slice into my soul;
 Such a girl of charming forehead
 Chose to desert our house
 Rich in hospitality;
 Carried away by the love of a stranger,
 She left me here all alone
 And dared to elope with him,
 Through a hazardous and wellnigh impassable wasteland
 Of fierce hills, where even the vast land smokes
 From fissures in unbearable heat
 And where flocks of bear-cubs
 Grab and eat the silvery and hollow blooms
 Of round-trunked Iruppai trees.
 Behold O women that possess eyes!
 This is the Nocci plant
 Quite frequently chopped for its leaves
 With which skirts were wrought
 To adorn the beauteous and broad forelap
 Of my daughter -- exceedingly innocuous!
 Behold also underneath the plant
 The sand houses she made
 With her roseate and tiny fingers!

- Kayamaṇār

Note: The grown-up girls being kept under strict vigil is attested by verse number 7 of this collection also.

276. மருதம்

(தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது)

நீளிரும் பொய்கை யிரைவேட் டெழுந்த
 வாளை வெண்போத்து உணீஇய நாரைதன்
 அடியறிவு உறுதல் அஞ்சிப் பைப்பயக்
 கடியிலம் புகூஉங் கள்வன் போலச்
 சாஅய் ஒதுங்குந் துறைகேழ் ஊரனொடு
 ஆவ தாக இனிநாண் உண்டோ
 வருகதில் அம்மளஞ் சேரி சேர
 அரிவேய் உண்கண் அவன்பெண்டிர் காணத்
 தாரும் தானையும் பற்றி ஆரியர்
 பிடிபயின்று தருஉம் பெருங்களிறு போலத்
 தோள்கந் தாகக் கூந்தலிற் பிணித்தவன்
 மார்புகடி கொள்ளே னாயின் ஆர்வுற்று
 இரந்தோர்க் கீயாது ஈட்டியோன் பொருள்போல்
 பரந்து வெளிப்படா தாகி
 வருந்துக தில்லயாய் ஓம்பிய நலனே.

- பரணர்.

276. Marutam

(A hetaira speaks to her kin to be overheard by the kin of the heroine)

He is the chief of a riverine plain.
 In his domain of cool fords,
 A white-hued male Vālai fish
 Goes about seeking prey,
 In a huge and wide tank.
 A stork, intent on preying upon it
 Moves in silence to escape the notice
 Of the fish, like a thief
 Who steals into a house well-guarded.
 Come what may!
 Do we still maintain modesty?
 Let him visit our street
 Seeking our company.
 If he does, I will seize him
 By his garlands and garments
 And bind him to my shoulders
 With my tresses;
 I will imprison him in my breasts
 Like the Aryans who bind
 Huge tuskers after ensnaring them
 With the help of a decoy cow-elephant,
 Even in the presence of his women
 Whose eyes are touched with khol
 And streaked red.
 If I fail,
 May my pulchritude fostered by my mother
 Inly languish and perish,
 Like unto the wealth of a niggard
 Who hoards riches refusing help to seekers!

- Paraṇar

Note: Sanskrit words of command were taught to the elephants. This is referred to in Mullāippaṭṭu, (lines 35-36) one of the ten idylls. Perhaps the men who taught these words were of northern origin.

277. பாலை

(குலமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குப் பருவங்கண்டழிந்து சொல்லியது)

தண்கதிர் மண்டிலம் அவிரற்ச் சாய்ப்
பகலழி தோற்றம் போலப் பையென
நுதலொளி கரப்பவும் ஆள்வினை தருமார்
தவலில் உள்ளமெர்டு எஃகுதுணை யாகக்
கடையலங் குரல வாள்வரி உழவை
பேழ்வாய்ப் பிணவின் விழுப்பசி நோனாது
இரும்பனஞ் செறும்பின் அன்ன பருமயிர்ச்
சிறுகட் பன்றி வருதிறம் பார்க்கும்
அத்தமார் அழுவத் தாங்கண் நனந்தலைப்
பொத்துடை மரத்த புகர்படு நீழல்
ஆறுசெல் வம்பலர் அசையுந் நிருக்கும்
ஈரமில் வெஞ்சுரம் இறந்தோர் நம்வயின்
வாரா அளவை ஆயிழை கூர்வாய்
அழலகைந் தன்ன காமர் துதைமயிர்
மனையுறை கோழி மறனுடைச் சேவல்
போர்புரி யெருத்தம் போலக் கஞலிய
பொங்குழல் முருக்கின் ஒண்குரல் மாந்திச்
சிதர்சிதர்ந் துகுத்த செவ்வி வேனில்
வந்தன்று அம்ம தானே
வாரார் தோழிநங் காத லோரே.

- சுருவூர் நன்மார்பனார்.

277. Pālai

(The heroine speaks to her companion at the advent of the spring when her lover is away in a far-off land)

My friend of beauteous jewels!
 I am a witness to the loss
 Of my forehead's lustre.
 It pales like the cool-rayed moon
 That gradually dwindles in brightness
 And loses all its splendour by day;
 Our lover of boundless zeal,
 With the javelin for his sole companion,
 Passed through a hot wilderness
 With no trace of moisture.
 There, a bright-striped tiger
 Whose growling resembles
 The churning sound of curds
 Goes out seeking prey
 Unable to bear the famished state
 Of its mate whose mouth is agape;
 It lies in ambush
 For the coming of the small-eyed boars
 Whose thick hairs resemble
 The palmyra web.
 In that vast wilderness of branching paths
 There are old, holey trees
 Under whose dotted shades
 Fatigued strangers rest.
 Even before his promised return
 The sweet early spring has set in
 And, swarms of bees kindle the flowers,
 Suck nectar and shed their pollen;
 The bright and red clusters of Murunkai blooms,
 Verily dense flames of fire, stand erect
 Like the bristling hair on the neck
 Of an undaunted bantum, sharp-beaked,
 That is engaged in a fierce alectryomachy.

278. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது)

குணகடன் முகந்த கொள்ளை வானம்
பணைகெழு வேந்தர் பல்படைத் தானைத்
தோல்நிரைத் தனைய வாகி வலனேர்பு
கோல்நிமிர் கொடியின் வசிபட மின்னி
உருமுரறு அதிர்குரல் தலைஇப் பானாட்
பெருமலை மீமிசை முற்றின வாயின்
வாளிலங் கருவி தா அய் நாளை
இருவெதிர் அம்கழை ஒசியத் தீண்டி
வருவது மாதோ வண்பரி யுந்தி
நனிபெரும் பரப்பின் நம்மூர் முன்துறைப்
பனிபொரு மழைக்கண் சிவப்பப் பானாள்
முனிபடர் அகல மூழ்குவங் கொல்லோ
மணிமருண் மேனி யாய்நலந் தொலையத்
தணிவருந் துயரஞ் செய்தோன்
அணிகிளர் நெடுவரை யாடிய நீரே.

- கபிலர்.

278. Kurīñci

*(The companion speaks to her friend during tryst by
night to be overheard by the hero)*

My friend!

The rain-clouds drunk with water

Of the eastern main, foregathered,

Looked like the serried army,

Armed with leather-shields and weapons galore,

Of the monarchs of martial drums,

Rose up to their right

And flashed like vines that entwine

The supporting poles;

The huge clouds thundered aloud and besieged the high peaks of the hill

At this mid-night.

It is certain that on the morrow

Shining cascades will drop down;

The flood will break the tall

And beautiful bamboos;

It will flow into the very wide bathing ford

Of our village;

In that case, would we immerse

In the flood that flows down

Through the beauteous and extensive mountain

Of our lover who caused us incurable grief?

Would we so bathe in the flood

That the grief that assails us at midnight

Will vanish, and our dewy and cool eyes

Turn red, reviving in the process,

The lost beauty of our sapphire-like body?

- Kapilar

279. பாலை

(பொருள்வயிற் பிரிந்து போகாநின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

நட்டோர் இன்மையுங் கேளிர் துன்பமும்
 ஒட்டாது உறையுநர் பெருக்கமுங் காணாஉ
 ஒருபதி வாழ்தல் ஆற்றுப தில்ல
 பொன்னவிர் சுணங்கொடு செறிய வீங்கிய
 மென்முலை முற்றங் கடவா தோரென
 நள்ளென் கங்குலும் பகலும் இயைந்தியைந்து
 உள்ளம் பொத்திய உரஞ்சுடு கூரெரி
 ஆள்வினை மாரியின் அவியா நாளும்
 கடறுழந்து இவண மாகப் படருழந்து
 யாங்கா குவள்கொல் தானே தீந்தொடை
 விளரி நரம்பின் நயவரு சீரியாழ்
 மலிபூம் பொங்கர் மகிழ்குரல் குயிலொடு
 புணர்துயில் எடுப்பும் புனல்தெளி காலையும்
 நம்முடை மதுகைய ளாகி யணிநடை
 அன்னமாண் பெடையின் மென்மெல இயலிக்
 கையறு நெஞ்சினள் அடைதரும்
 மையீர் ஓதி மாஅ யோளே.

- இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார்.

279. Pālai

(The hero speaks to his heart when he goes in search of wealth)

“Those who cannot part from the soft and supple breasts
 Of their spouses, pervaded by the hue of golden sallow
 And which swelling, come close to each other,
 Can alone afford to live in the same place
 With them, inspite of their witnessing
 The poverty of their friends
 The sufferings of their near kin
 And the prosperity of their foes.”
 This thought, verily a sharp flame
 That could burn away our strength of mind
 Appeared time and time again
 In our heart during midnight and broad day;
 We extinguished that fire every day
 With the water of perseverance
 And we are now in the wilderness
 Undergoing a lot of suffering.
 We are the sole refuge of our dark-hued sweetheart
 Whose tresses are dark and cool;
 She could not bear our separation
 Even for a while, how so short it be;
 Even during the few minutes she took to sprinkle water
 In the foreyard at early dawn
 When the sweet melody of the Vilari* string
 Of the small yāl
 And the joyous calls of koel
 In the groves in full bloom
 Combine together and wake up people,
 She but thinks of us, and her chore done,
 She would walk gently like a swan of pleasant gait
 And come to us
 With a heavy and helpless heart!
 Alas! what would her plight now be
 Stricken sore with grief?

- Irunkōṇ Ollai Āyaṇ Ceṇkaṇṇāṇār

* Vilari - One of the seven notes of ancient music. The other six notes are: Kural, Tuttam, Kaikkilai, Uḷai Ili, Tāram.

280. நெய்தல்

(தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குத் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

பொன்னடர்ந் தன்ன ஒள்ளிணர்ச் செருந்திப்
பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்
திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி
அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்
பெறலருங் குரையள் ஆயின் அறந்தெரிந்து
நாமுறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந் தவனொடு
இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின்
தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்
கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்
தேன் இமிர் அகன்கரைப் பகுக்குங்
கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே.

- அம்முவனார்.

280. Neytal

(The hero speaks to his heart after meeting his sweetheart)

The girl, who has decked herself
 With many a Cerunti flower,
 That blooms in bright clusters
 Like unto justaposed flowers wrought of gold,
 And who has lovely tresses
 And who is at present resting
 Tired of chasing away the crabs
 Along the shore of dense sand,
 And who wears choice bangles
 Is rare to be attained by anyone!
 She is not to be secured by great wealth
 And ornaments as bride-price!
 Would her father,
 The lord of a charming and wide ford
 Girt with groves,
 The one that brings ashore
 From the extensive ocean
 Round perals and shares them
 With others in that shore
 Where bees whirl and hum,
 Deem it dharma and give his daughter to me in marriage.
 If I remove from my place
 And live with him in all submission
 Following the salt loads in the salt-pan,
 Sail with him on the raft
 In the deep waters of the sea,
 Fish with him and be ever with him?

- Ammūvanār

Note: The custom of paying bride-price and marriage by service are referred to in this poem. These customs are found among many tribes throughout the world.

281. பாலை

(தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளாத் வேறுபாடுகண்டு
ஆற்றாளாகிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

செய்வது தெரிந்திசின் தோழி அல்கலும்

அகலுள் ஆங்கண் அச்சறக் கூறிய

சொற்பழு தாகும் என்றும் அஞ்சாது

ஒல்கியல் மடமயில் ஒழித்த பீலி

வான்போழ் வல்வில் சுற்றி நோன்சிலை

அவ்வார் விளிம்பிற்கு அமைந்த நொவ்வியல்

கனைகுர லிசைக்கும் விரைசெலற் கடுங்கணை

முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்

தென்றிசை மாதிரம் முன்னிய வரவிற்கு

விண்ணுற வோங்கிய பனியிருங் குன்றத்து

ஒண்கதிர்த் திகிரி யுருளிய குறைத்த

அறையிறந் தவரோ சென்றனர்

பறையறைந் தன்ன அலர்நமக் கொழித்தே.

- மாழலனார்.

281. Pālai

*(The heroine consoles her companion who is unhappy
over the heroine separation from the hero)*

My friend!

Had not our lover, abiding in our village, made

Repeated affirmations to rid us

Of our heart's fear?

Unafraid of the falsification of his words

He has now left us here--as mere topic

For the village gossip

That is loud like the beat of drum.

He has gone beyond the rocky pass

Made through the sky-high and cool mountain-range

To facilitate easy passage

For the shining wheels of chariots

Of the Maṇṇiyas who came southward

With their force, to capture territories there

When the mighty Vaṭukas led the army.

Those possessed swift and deadly darts

That made whistling sound when shot,

And strongly-wrought bows

Of beauteous and long strings;

They had tied to their bows

Beautiful and long strips of leather

To which were fastened the fallen feathers

Of young peacocks of graceful gait.

Advise me about the course of action

That we should pursue!

- Māmūlanār

Note: The invasion of the Tamil country by the Mōriyas is referred to in poems with the serial numbers 69 and 251 of this collection.

282. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழி
தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது)

பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய
செறிமடை யம்பின் வல்விற் கானவன்
பொருதுதொலை யானை வெண்கோடு கொண்டு
நீர்திகழ் சிலம்பின் நன்பொன் அகழ்வேன்
கண்பொருது இமைக்குந் திண்மணி கிளர்ப்ப
வைந்நுதி வான்மருப் பொடிய உக்க
தெண்ணீர் ஆலி கடுக்கும் முத்தமொடு
மூவேறு தாரமும் ஒருங்குடன் கொண்டு
சாந்தம் பொறைமர மாக நறைநார்
வேங்கைக் கண்ணியன் இழிதரு நாடற்கு
இன்தீம் பலவின் ஏர்கெழு செல்வத்து
எந்தையும் எதிர்ந்தனன் கொடையே அலர்வாய்
அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழியுஞ்
சாயிறைத் திரண்ட தோள்பா ராட்டி
யாயு மவனே யென்னும் யாமும்
வல்லே வருக வரைந்த நாளென்
நல்லிறை மெல்விரல் கூப்பி
இல்லுறை கடவுட்கு ஓக்குதும் பலியே.

- தொல் கபிலர்.

282. *Kuṛiñci*

*(The heroine's companion speaks to her friend when the hero
stands near the fence during tryst by night)*

Friend!

Our lover is the chief of a hilly domain;
In his realm, a hunter the tips of whose darts
Are well-wrought and whose bow is strong,
Goes a-hunting in the extensive hill-range;
He digs for gold in a watery spot
In the hill-range using the white tusk
Of an elephant, killed in a fight;
Even as he digs out gold,
He also collects strong gems
That blind the eyes by their brightness;
The white tusk of pointed tip gets broken
And hail-like crystalline pearls scatter therefrom;
Adorning his head with a wreath
Of Vēṅkai blooms woven with Narai fibres,
He then descends down the hill
With these threefold riches
Rolled into a bundle
And borne on his shouldler
With the help of a sling of sandalwood.
Our father whose opulence is his abundant store of sweet jack-fruit
Has consented to give your hand
In marriage to that chief;
The gossiping village too links you with him;
Our mother also approves this,
With all praise for your rounded arms.
So for our part,
Let us propitiate our household god
With meet offerings,
Our soft hands folded in workshop,
And pray for the early advent
Of the day marked for the wedding!

- Tolkapilar

Note: Household gods are worshipped by the Tamils even today. A separate place is set apart for such deities in the house.

283. பால

(உடன்போக்கு வலித்த தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது)

நன்னெடுங் கதுப்பொடு பெருந்தோள் நீவிய
 நின்இவண் ஒழிதல் அஞ்சிய என்னினுஞ்
 செலவுதலைத் கொண்ட பெருவிதுப் புறுவி
 பல்கவர் மருப்பின் முதுமான் போக்கிச்
 சிலுணாத்தந்த சீறார்ப் பெண்டிர்
 திரிவயின் தெவிட்டுஞ் சேட்புலக் குடினெய்ப்
 பைதல் மென்குரல் ஐதுவந் திசைத்தொறும்
 போகுநர் புலம்பு மாறே ஏகுதற்கு
 அரிய ஆகுமென் னாமைக் கரிமரங்
 கண்ணகை இளங்குழை கால்முதல் கவினி
 விசம்புடன் இருண்டு வெம்மை நீங்கப்
 பசங்கண் வானம் பாய்தளி பொழிந்தெனப்
 புன்னுகும் பெடுத்த நன்னெடுங் கானத்து
 ஊட்டுறு பஞ்சிப் பிசிர்பரந் தன்ன
 வண்ண மூதாய் தண்ணிலம் வரிப்ப
 இனிய ஆகுக் தணிந்தே
 இன்னா நீப்பின் நின்னொடு செலற்கே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

283. Pālai

(The companion of the heroine gives her consent to the elopement of the hero)

Sir,

I am afraid of remaining here without you,
 Who stroked with affection the tresses, long and lovely,
 And the supple arms of my friend.
 But my friend's impatience
 To elope with you is greater than my fear.
 "The path runs through a wasteland;
 There, the women of the hunting tribe
 Who abide in hamlets roam about
 In the wilderness and fetch home
 Food stuffs in small quantities
 After scaring away the aged deer
 Of multi-branched horns;
 In the places where these women roam about
 They hear the agonising and weak hooting
 Of an eagle-owl from a far-off place,
 And the wayfarers there are distressed
 Everytime they hear that hooting".
 So, saying, you might give out
 That such paths are hard to be trodden
 By my friend who is longing
 To go with you during this painful elopement.
 So, may the dark clouds gather together
 In the sky and pour amain
 That the parched trees will revive
 With new sprouts from top to bottom;
 Let the scorching heat take leave
 Of the land; let the land turn sweet
 For travel, its heat having been quenched;
 May the cochineal insects that look
 Like tiny bits of silk-cotton -
 Used for dyeing the feet of women
 Add to the charm of the cool land
 Throughout the extensive forest
 Of freshly sprouting grass!

- Maṭurai Marutaṇ Iḷanākaṇār

Note: The material used for dyeing the feet was called Cempaṇcukkuḷampu in Tamil.

284. முல்லை

(வீணைமுற்றிய தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

சிறியிலை நெல்லிக் காய்கண் டன்ன
 குறுவிழிக் கண்ண சுரலங் குறுமுயல்
 முடந்தை வரகின் வீங்குபீர் அருந்துபு
 குடந்தையஞ் செவிய கோட்பவர் ஓடுங்கி
 இன்றுயி லெழுந்து துணையொடு போகி
 முன்றில் சிறுநிறை நீர்கண் டுண்ணும்
 புன்புலந் தழீஇய பொறைமுதற் சிறுகுடித்
 தினைக்கள் ளுண்ட தெறிகோல் மறவர்
 விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி
 முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கெண்டும்
 காமர் புறவி னதுவே காமம்
 நம்மினுந் தான்றலை மயங்கிய
 அம்மா அரிவை உறைவின் ஊரே.

- இடைக்காடனார்.

284. Mullai

(The hero speaks to his charioteer after having finished his task abroad)

It is a comely woodland where there are hamlets full of rabbits
 Endowed with charming hair and small eyes
 That wink every now and then; those eyes resemble the berries
 Of the tiny-leaved Nelli trees; they have comely and curved ears;
 These rabbits eat the dangling, swollen and unripe ears of millet
 And slumber beneath the creepers laden with fruit.

Having woken up from their sleep, they move in pairs, to drink the water
 Stored in small pots in the foreyard of houses.

These houses are in the village of the warriors that are expert archers,
 Who are fond of quaffing the toddy made from millet grains
 And who go for hunting in the woodland with their bows,
 Slay a deer in a garden and eat its meat.

It is here that our beloved of dusky complexion
 Who is more bewildered of love-sickness
 Than we ourself, abides!

- Itaikkāṭanār

This poet Itaikkāṭanār is a specialist in the Mullai tinai. Ref: 194,274,304 and 374 of this collection. The realistic picture of a shepherd is found in verse no:274.

285. பாலை

(உடன்போக்குடன் படுவித்த தோழி, தலைமகட்குச் சொல்லியது)

ஒழியச் சென்மார் செல்ப என்றுநாம்
 அழிபடர் உழக்கும் அவல நெஞ்சத்து
 எவ்வம் இகந்துசேண் அகல வையெயிற்று
 ஊனசைப் பிணவின் உறுபசி களைஇயர்
 காடுதேர் மடப்பிணை யலறக் கலையின்
 ஓடுகுறங்கு அறுத்த செந்நா யேற்றை
 வெயில்புலந் திளைக்கும் வெம்மைய பயில்வரி
 இரும்புலி வேங்கைக் கருந்தோல் அன்ன
 கல்லெடுத்த தெறிந்த பல்கிழி உடுக்கை
 உலறுகுடை வம்பலர் உயர்மரம் ஏறி
 ஏறுவேட் டெழுந்த இனந்தீர் எருவை
 ஆடுசெவி நோக்கும் அத்தம் பணைத்தோள்
 குவளை யுண்கண் இவளும் நம்மொடு
 வளநுஉம் என்றனரே காதலர்
 வாராய் தோழி முயங்குகம் பலவே.

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

285. Pālai

*(The companion of the heroine speaks to her friend
after getting her consent for elopement)*

My friend!

We were distressed beyond measure,

That our lover should go alone

Seeking wealth leaving us to suffer

The pangs for separation.

But now, gone is that misery!

Our lover said unto me thus:

‘My beloved of broad shoulders

And Kuvaḷai-like lovely eyes

Touched with khol, will go with me

In the scorching wilderness;

There a wild dog bites the thigh --

The great aid for swift running --,

Of a buck, to quell the hunger

Of its loving mate that longs for flesh.

The robbers there strike at the strangers

With stones; so their garments are torn

In many places and look like the bright skin

Of a huge tiger with manifold stripes;

They hold over their heads umbrellas of palmyra leaves.

Such wayfarers climb the lofty trees,

Gaze at the sky to watch

The advent of a vulture

Which having parted from its flock, would rise up

And wing in the sky to eye its prey,

Pounce upon it and lift it.

Come to me, my dear,

And hug me times without number!

- Kāvīrippūmpaṭṭinattu Kāraikkannanār

286. மருதம்

(வரைத் தெய்துவலென்று நீங்குந் தலைமகன் தலைமகளை ஆற்று வித்துக்
கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தோழியைக் கைப்பற்றியது. தன்னைத்
தொட்டுச் சூளுறுவானாகக் கருதித் தோழி சொல்லியது)

வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயின் நுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழல் தமர்வளம் பாடி
ஊர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
இறாஅல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை ஊர
விழையா வுள்ளம் விழையும் ஆயினும்.
என்றுங், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்கு
அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்
அனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனால்
அரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை
நும்மோ ரன்னோர் மாட்டும் இன்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யாண் டுளதோலிவ் வுலகத் தானே.

- ஓரம்போகியார்.

286. Marutam

(The hero tries to convince his sweetheart that he will wed soon; he touches the hands of her companion by way of requesting her to console his sweetheart in his absence; taking it to be his affirmation, the companion speaks thus:)

Sir,
 You are the lord of a fertile plain;
 In your realm of cool bathing ghats
 A tiny kingfisher slumbers
 Beneath a hanging branch of a Marutu tree
 After eating many a shrimp.
 Young girls of the village scoop the silvery sands
 Like unto the eggs of fish
 And make a heap;
 For them the sands are the grains of paddy;
 The soft sugarcanes serve as the silver-ringed pestles;
 The belles whose waists
 Are slender like the Valli vines,
 Singing the glories of their kith and kin
 Pound them, and their waists sway every now and then.
 The virtuous ones are ever desireless;
 Even if their hearts long for something,
 They contain their desire
 Using their wisdom as the goad.
 Well do they think on the righteous propriety
 Of the sought-after thing; they also examine
 And find out if they merit it;
 After due deliberation, they seek to implement their desire;
 Such is the nature of great ones.
 The action of those that achieve great things
 Are well-watched; If you, who are great
 Should speak words tainted by falsehood,
 Where can truth abide at all?

- Ōraṃpōkiyār

Note: The song referred to here is known as the Vaḷḷaippāṭṭu. It is one of the folk songs of ancient times. References relating to this are found in the Tiruvicakam by Saint Mānikkavācaḱar and the Cilappatikāvam by Iḷaṅkō also.

287. பாலை

(பிரிந்து போகாநின்ற தலைமகள் இடைச்சுரத்து நின்ற தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

தொடியணி முன்கைத் தொகுவிரல் குவைஇப்
படிவ நெஞ்சமொடு பகல்துணை யாக
நோங்கொல் அளியள் தானே தூங்குநிலை
மரையேறு சொறிந்த மாத்தாள் கந்தின்
சுரையிவர் பொதியில் அங்குடிச் சீறார்
நாட்பலி மறந்த நரைக்கண் இட்டிகைப்
புரிசை மூழ்கிய பொரியரை ஆலத்து
ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை
துணைப்புறா இரிக்குந் தூமழை நனந்தலைக்
கணைக்கால் அம்பிணை ஏறுபுறம் நக்க
ஒல்குநிலை யா அத்து ஒங்குசினை பயந்த
அல்குறு வரிநிழல் அசையினம் நோக்க
அரம்புவந்து அலைக்கும் மாலை
நிரம்பா நீளிடை வருந்துதும் யாமே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

287. Pālai

(The hero speaks to his heart while on his way to seek wealth)

O my heart!

This is a small village of pretty little houses;
 The Curai vines creep over the temple here;
 It has broad-basid pillars against which
 The male Marais rub their (itching) backs;
 The silvery surface of the brick platform
 No more receives offerings of the worshipping folks at dawn;
 The banyan tree of spotted trunk
 Overshadows the platform as well as the walls
 Of the temple and the westerly blows over
 Its lone and long stilt-root
 And chases away the loving pairs of doves!
 When we abide in the scanty and striped shade
 Cast by a lofty branch of a swaying Yā tree,
 Evening which is mischief-bent comes to grieve us
 In this interminable waste;
 We now grieve, watching a buck
 That licks (with love) the charming back
 Of its lovely mate of shapely legs
 In this endless waste forsaken by rain!
 Would our sweetheart, intent on beholding us,
 Fold her bangled hands and grieve
 All alone at this hour,
 Her only prop being the day time?
 Lo, pitiable is her plight!

- Kuṭavāyil Kīrattānār

* Marai - Wild cow

Note: The temple was known as 'Potiyil', meaning a common house: references are found in this collection (Poems: 167,373,377) to such temples. It is also called Ampalam. Even today, the Keralites call their temple Ampalam.

288. குறிஞ்சி

(பகங்குறிக்கண் தோழி செறிப்பறிவுறிஇ வரைவு கடாயது)

சென்மதி சிறக்கநின் உள்ளம் நின்மலை
 ஆரம் நீவிய அம்பகட்டு மாப்பினை
 சாரல் வேங்கைப் படுசினைப் புதுப்பூ
 முருகுமுரண் கொள்ளும் உருவக் கண்ணியை
 எரிதின் கொல்லை யிறைஞ்சிய ஏனல்
 எவ்வங் கூறிய வைகலும் வருவோய்
 கனிமுதிர் அடுக்கத்தெம் தனிமை காண்டலின்
 எண்மை செய்தனை யாகுவை நண்ணிக்
 கொடியோர் குறுகும் நெடியிருங் குன்றத்து
 இட்டாறு இரங்கும் விட்டொளிர் அருவி
 அருவரை யிழிதரும் வெருவரு படாஅர்க்
 கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்
 பார்ப்பின் தந்தை பழச்சுளை தொடினும்
 நனிநோய் ஏய்க்கும் பனிகூர் அடுக்கத்து
 மகளிர் மாங்காட்டு அற்றே துகளறக்
 கொந்தோ டுதிர்த்த கதுப்பின்
 அந்தீங் கிளவி தந்தை காப்பே.

- விற்றாற்று முதையினனார்.

288. Kuṛiñci

(The companion importunes the hero to wed the heroine soon)

O chief of a montane region!
 You complain of your sufferings to us,
 Visiting daily this field scorched by fire
 Where now millet ears are ripe
 And hanging low;
 When you visit here, your lovely chest
 Shines bright bedaubed
 With the paste of the sandalwood of your hill;
 Your head is adorned with a chaplet
 Of fresh blossoms that burgeoned
 In the branches of Vēṅkai tree
 In your hill-range;
 These chaplets breathe a fragrance of their own
 Different from all else;
 This girl has lovely tresses, decked with flowers
 Neatly plucked form clusters.
 She utters words that are lovely and mellifluous;
 This well-guarded place of her father
 Is as safe as Māṅkāṭu
 Situate in a dreaded hill-range,
 The abode of sylvan goddesses
 Who cause great suffering.
 Even when a male monkey, the father of a cub,
 Ripes out the drupes of a jack fruit,
 To appease the acute hunger
 Of its soft-headed mate that abides
 Amidst the shrubberies, short and awesome,
 Will, in that region, suffer pain and agony,
 Near which falls from the unscalable height
 Of a mountain a dinsome cascade
 Dazzling intermittently in the narrow path
 Of a big and extensive hill
 Where live very many brigands.
 We are here, no doubt, alone in this hill-scape
 Rich in fruits;
 Do not underrate our status and strength.
 I bid you go back to your place.
 May you think aright and thrive well!

289. பாலை

(பிரிந்து போகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

சிலையே றட்ட கணைழிற் வம்பலர்
 உயர்பதுக் கிவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்
 நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டுஞ்
 சுரனிடை விலங்கிய மரனோங் கியவின்
 வந்துவினை வலித்த நம்வயின் என்றும்
 தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தல் ஆனாது
 நெகிழா மென்பிணி வீங்கிய கைசிறிது
 அவிழினும் உயவும் ஆய்மடத் தகுவி
 சேணுறை புலம்பின் நாண்முறை யிழைத்த
 திண்சுவர் நோக்கி நினைநந்து கண்பணி
 நெகிழ்நூல் முத்தின் முகிழ்முலைத் தெறிப்ப
 மையற விரிந்த படையமை சேக்கை
 ஐமென் தூவி அணைசேர் பசைஇ
 மையல் கொண்ட மதனழி யிருக்கையன்
 பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி
 நல்ல கூறென நடுங்கிப்
 புல்லென் மாலையொடு பொருங்கொல் தானே.

- எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்.

289. Pālai

(The hero speaks to his heart on his way in pursuit of riches)

O my heart determined to come by wealth!
 We are in a path of tall trees –
 Running through a wilderness
 Where people pluck the blossoms of wild jasmine
 That grows densely, creeping over the heaps of gravel,
 Covering the bodies of strangers
 Who fell dead by the arrows of robbers;
 These blossoms are gathered and offered
 At early dawn to the tall hero-stones planted there.
 Our sweetheart would ceaselessly think of us,
 Her mind greatly bewildered.
 Would she, a beautiful and innocent lass
 Who would grieve greatly
 Even when our soft embrace is a little relaxed
 Now sit all confused, on her bed,
 Neatly spread out and flamed
 By pillows stuffed with the down of swan
 And grieve all alone --
 A plight caused by our stay in a far-off place?
 Would she be gazing at the strong wall
 Where she had made marks to count the days
 That passed by, her eyes shedding tears
 Like those pearls dropping from a snapped string,
 And drenching her shapely breasts?
 Would she, whenever she hears
 The open-mouthed lizard's clicking,
 Fold her hands in adoration, and with a troubled mind,
 Implore it to give her auspicious signs
 And thus brave the onslaught of evening?

- *Eyinentai Maṇi Ilāṅkīraṇār*

Note: The fact that the ancient Tamils believed in the oracular nature of the lizard (Palli) is attested by poems with the serial numbers 9,88 and 351 of this collection.

290. நெய்தல்

(இரவுக் குறிக்கண் தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது)

குடுமிக் கொக்கின் பைங்கால் பேடை
 இருஞ்சேற்று அள்ளல் நாட்புலம் போகிய
 தொழுமீன் வல்சிப் புன்தலைச் சிறாஅர்.
 நுண்ணூண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென
 அல்குறு பொழுதின் மெல்கிரை மிசையாது
 பைதற் பிள்ளை தழீஇ ஒய்யென
 அங்கட் பெண்ணை யன்புற நரலுஞ்
 சிறுபஃ றொல்குடிப் பெருநீர்ச் சேர்ப்பன்
 கழிசேர் புன்னை யழிபூங் கானல்
 தணவா நெஞ்சமொடு தமிழன் வந்துநம்
 மணவா முன்னும் எவனோ தோழி
 வெண்கோட் டியாணை விறற்போர்க் குட்டுவன்
 தெண்டிரைப் பரப்பிற் றொண்டி முன்றுறைச்
 சுரும்புண மலர்ந்த பெருந்தண் நெய்தல்
 மணியேர் மாணலம் ஓரீஇப்
 பொன்னேர் வண்ணங் கொண்டவென் கண்ணே.

- நக்கிரர்.

290. Neytal

*(The heroine speaks to her friend to be overheard by the
hero who stands near the fence during night)*

He is the lord of a great littoral region
Dotted with hoary hamlets.
There, the green-footed matè of the tufted stork
Which is perched on a big and beautiful palmyra palm
Declines to eat at night and calls out,
All of a sudden, in intense longing,
The while embracing its tender fledgeling,
Since its loving mate was caught
In a fine net, woven intricately with threads,
Thrown by the boys of the fisherfolks,
Whose hair looks rough,
Who eat succulent fish, and who fared forth
To the miry shore at early dawn for fishing.
He has not come here alone
With a love-filled heart
To our lovely beach abounding in Punnai blossoms
By the creeks to embrace me.
As such,
How is it that my friend,
My eyes have turned sallow losing their sapphire-like hue
Of the big and cool Neytal
That burgeons to feast the bees
At the ford of Tonṭi*
Upon the expansive sea of shining waves,
Which is the port city of Kuṭṭuvan, the possessor of white-tusked elephants
Ever victorious in wars?

- Nakkīrar

Tonṭi was a flourishing sea-port famed for brisk trade with foreign countries. Ref:
'The Foreign Notices of South India' by K A Nīlakanta Sastri.

291. பாலை

(பொருள்வயிற் போகாநின்ற தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

வானம் பெயல்வளங் கரப்பக் கானம்
உலறி இலையில் வாகப் பலவுடன்
ஏறுடை ஆயத்து இனம்பசி தெறுப்பக்
கயனற வறந்த கோடையொடு நயனறப்
பெருவரை நிவந்த மருங்கில் கொடுவரிப்
புலியொடு பொருது சினஞ்சிறந்து வலியோடு
உரவுக்களிறு ஒதுங்கிய மருங்கிற் பரூஉப்பரல்
சிறுபன் மின்மினி கடுப்ப எவ்வாயும்
நிறைவன இமைக்கும் நிரம்பா நீளிடை
எருவை யிருஞ்சிறை யிரீஇய விரியினர்த்
தாதுண் தும்பி முரலிசை கடுப்பப்
பரியின துயிர்க்கும் அம்பினர் வெருவர
உவலை துடிய தலையர் கவலை
ஆர்த்துட னரும்பொருள் வவ்வலின் யாவதும்
சாத்திடை வழங்காச் சேட்சிமை யதர
சிறியிலை நெல்லித் தீஞ்சுவைத் திரள்காய்
உதிர்வன தாஅம் அத்தம் தவிர்வின்று
புள்ளி அம்பிணை உணீஇய உள்ளி
அறு மருப்பு ஒழித்த தலைய தோல்பொதி
மறுமருப் பிளங்கோ டதிரக் கூஉஞ்
சுடர்தெற வருந்திய அருஞ்சரம் இறந்தாங்கு
உள்ளினை வாழிய நெஞ்சே போதெனப்
புலங்கமழ் நாற்றத் திரும்பல் கூந்தல்
நல்லெழின் மழைக்கணங் காதலி
மெல்லிறைப் பணைத்தோள் விலங்குமாண் கவினே.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

291. Pālai

(The hero speaks to his heart while going in pursuit of wealth)

It is an interminable path through the waste
Unblest by the rain clouds;
The trees there have totally gone dry
And they now stand denuded of their leaves;
Herds of cows together with bulls

Feel the pangs of hunger;
 It is a flaming summer and all the tanks have gone dry;
 The lofty hills here are now bereft
 Of their uberty; beside one such hill,
 A wrathful and mighty tusker fight a tiger
 Of curved stripes on its body, and walks away;
 On the way are beheld scattered
 Sizeable gravel that glitter like so many glow-worms
 In the brancing paths,
 Hard by the high-peaked mountains;
 There are brigands who lie in ambush
 Camouflaging their heads with awesome leaves;
 They attack the wayfarers making frightening shouts;
 Their arrows which are stuck
 With big feathers of vulture, whizz through the wind
 Like the hum of bees that suck honey
 From the bunches of flowers;
 They kill the victims and rob them of their belonging;
 As a result, the merchant groups avoid treading such paths.
 They abound in the tiny-leaved Nelli trees;
 The bucks that had shed their antlers are sprouting new ones
 Covered with film-like skin.
 They so call aloud their mates that the newly sprouting horns
 Feel the vibration;
 The bucks so call their loving mates
 Whose bodies are densely dotted
 That they come thither and eat the round and sweet berries of Nelli.
 O my heart!
 After travelling through such a hazardous path
 Scorched by the hot sun,
 You think of the very great beauty
 Of the supple shoulders of our beloved
 Whose forearms are short and whose eyes are charming
 And whose locks of hair are dark and dense
 And send forth their sweet fragrance throughout the wood
 Like sweet-smelling blossoms!
 May you prosper!

292. குறிஞ்சி

(வெறி யச்சுறித்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

கூறாய் செய்வது தோழி வேறுணர்ந்து
 அன்னையும் பொருளுகுத்து அலமரும் மென்முறிச்
 சிறுதுளகு அருந்து தாய்முலை பெறாஅ
 மறிகொலைப் படுத்தல் வேண்டி வெறிபுரி
 ஏதில் வேலன் கோதை துயல்வரத்
 தூங்கும் ஆயின் அதாஉம் நாணுவல்
 இலங்குவளை நெகிழ்ந்த செல்லல் புலம்படர்ந்து
 இரவின் மேயல் மூஉம் யானைக்
 கால்வல் இயக்கம் ஒற்றி நடுநாள்
 வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்
 கடுவிசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்
 உடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல்
 வேங்கை விரியிணர் சிதறித்தேன் சிதையூஉப்
 பலவின் பழத்துள் தங்தும்
 மலைகெழு நாடன் மணவாக் காலே.

- கபிலர்.

292. Kuriñci

(The heroine speaks to her friend dreading the frenzied dance)

Our lover is from a hilly region
 Where a strong-handed forester
 Whirls with force a stone using a sling
 From a loft atop the hill
 Sensing the swift movement of an elephant
 That comes by night to eat the millet
 In his field, and the stone thus flung
 Tears through the wind like an arrow,
 Knocks down the bunches of Vēṅkai-flowers,
 Shatters honey-combs in the hill-range
 And gets stuck in a dangling jack fruit.
 If he does not wed us (betimes)
 Tell me what we should do.
 Unable to sense the true cause of our grief
 Which has deprived us of our bangles,
 And imagining something else,
 Our mother fritters good many things;
 If the Vēlaṇ a total stranger,
 Is caused to perform his frenzied dance, has wreaths swaying,
 He being bent upon the sacrifice
 Of a tender lamb, -- a weanling
 That eats tiny and young leaves, not suckled by its mother,
 Lo, it will be a thing of great shame for us!

- Kapilar

Note: For more details about this ritual dance, the readers can go through the Tirumurukāruppatai, one of the ten long poems in the Pattuppāṭu collection. Ref: 22,98 of this collection also.

293. பாலை

(பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகன் குறிப்பறிந்து தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

இலையொழித் துலறிய புன்தலை யுலவை
வலைவலந் தனைய வாகப் பலவுடன்
சிவம்பி துழ்ந்த புலங்கெடு வைப்பின்
துகிலாய் செய்கைப் பாவிரிந் தன்ன
வெயிலவிர்பு நுடங்கும் வெவ்வெங் களரிக்
குயிற்கண் ணன்ன குருஉக்காய் முற்றி
மணிக்கா சன்ன மானிற இருங்கனி
உகாஅ மென்சினை உதிர்வன கழியும்
வேனில் வெஞ்சுரம் தமிழர் தாமே
செல்ப என்ப தோழி யாமே
பண்பில் கோவலர் தாய்பிரித்து யாத்த
நெஞ்சமர் குழவி போல நொந்து நொந்து
இன்னா மொழிதும் என்ப
என்மயங் கினர்கொல்நங் காத லோரே.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

293. Pālai

*(The heroine speaks to her friend sensing that the
hero will go away in searc of riches)*

My friend!
People say that our lover will tread
All alone through a wilderness
Scorched by summer heat
Where the denuded trees with barren twigs look desolate.
The spiders have spun their webs
Which look like woven nets;
There, the moving heat-waves look like
The loom's warp of skilled weavers;*
There again, the green and shining Ukāy fruit
Resembling koel's eyes become ripe
And the big fruit, like unto the pretty golden coins,
Fall off the soft branches.
The villagers speak derisively of our grief.
They say that our grief is like
The plight of the calf
Tethered away from its mother
By the merciless cowherds.
Merciless are the words of the villagers
Who assert that we articulate words
Of grief in ever-increasing agony.
What is it that our lover seeks, all bewildered?

- Kāvalamullaippūtaṇār

* Silk garments of high standard were exported to foreign countries, especially to Rome. This is attested by writers like Pliny and Ptolomy.

294. முல்லை

(மருவவரவீன்கண் வற்புறுக்குத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

மங்குல் மாமழை விண்ணதிர் புழுங்கித்
துள்ளுப்பெயல் கழிந்த பின்றைப் புகையுறப்
புள்ளிருண் துவலை பூவகம் நிறையக்
காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்
நீர்வார் கண்ணிற் கருவினை மலரத்
துய்த்தலைப் பூவின் புதலிவர் ஈங்கை
நெய்தோய்த் தன்ன நீர்நனை யந்தளிர்
இருவகிர் ஈருளின் ஈரிய துயல்வர
அவரைப் பைம்பூப் பயில அகல்வயற்
கதிர்வார் காய்நெல் கட்கினிது இறைஞ்சச்
சிதர்சினை தூங்கும் அற்சிர அரைநாள்
காய்சின வேந்தன் பாசறை நீடி
நந்நோய் அறியா அறனி லாளர்
இந்நிலை களைய வருகுவர் கொல்லென
ஆனா தெறிதரும் வாடையொடு
நோனேன் தோழியென் தனிமை யானே

- கழார்க்கீர னெயிற்றியார்.

294. Mullai

*(The heroine speaks to her friend who consoles
her at the end of the rainy season)*

Friend!

The densely-dark clouds rumbled
And shook away the sky and poured amain;
The rain drops fell down and bounced;
The rainy season is now over
And the flowers are filled
With minute, misty, star-like droplets of dew;
The Karuviḷai flowers unfold and look tear-bedewed,
Like helpless women severely left alone
By their lovers; the Īṅkai creepers
Of downy-headed flowers
That spread on the bushes
Have beautiful, tender leaves
That look damp and oily;
In shape like livers split into two halves,
They sway in the wind;
In the wide fields,
The long ears of corn thick with grain,
Feast the eyes of men bending their heads down.
In the midnight of this early dewy season,
Swarms of bees hum around the branches of trees.
Our merciless lover stays long
In the martial camp of the wrathful monarch.
He thinks not of our agony;
Alas, he does not rush to us
To cure us of our sufferings;
The endless northerly too adds to our anguish.
Intolerable, O my friend, is this loneliness!

- Kaḷar Kiraṇ Eyirriyār

295. பாலை

(யாழ்ப்பாணம் வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தொழி சொல்லியது)

நிலநீர் ரற்று நீள்சனை வறப்பக்
 குன்றுகோ டகையக் கடுங்கதிர் தெறுதலின்
 என்றாழ் நீடிய வேய்ப்படு நனந்தலை
 நிலவுநிற மருப்பிற் பெருங்கை சேர்த்தி
 வேங்கை வென்ற வெருவரு பணைத்தோள்
 ஓங்கல் யானை யுயங்கிமதந் தேம்பிக்
 கடனீர்உப்பின் கணஞ்சால் உமணர்
 உயங்குபக டுயிர்ப்ப அசைஇ முரம்பிடித்து
 அகலிடங் குழித்த அகல்வாய்க் கூவல்
 ஆறுசெல் வம்பலர் அசைவிட ஊறும்
 புடையலங் கழங்காற் புல்லி குன்றத்து
 நடையருங் கானம் விலங்கி நோன்சிலைத்
 தொடையமை பகழித் துவன்றுநிலை வடுகர்
 யிழியார் மகிழர் கலிசிறந் தார்க்கும்
 மொழிபெயர் தேளம் இறந்தனர் ஆயினும்
 பழிதீர் மாணலந் தருகுவர் மாதோ
 மாரிப் பித்திகத்து ஈரிதழ் புரையும்
 அம்கலுழ் கொண்ட செங்கடை மழைக்கண்
 மணங்கமழ் ஐம்பால் மடந்தைநின்
 அணங்குநிலை பெற்ற தடமென் றோளே.

- மாமூலனார்.

295. Pālai

(The pining heroine is consoled by her friend)

O my friend!

You have comely and cool eyes, streaked red,
Which resemble the cool petals of Picci flowers of the rainy season.
The Vēṅkaṭam is in the realm of Pulli,
Who wears tinkling anklets; in that country, the merchant groups
Dealing in the sea-bred salt tread the paths full of gravel
When the fierce sun burns makes the earth dry,
And causes the springs waterless;
The branches of trees on the hill catch fire.
In the vast areas, the dry bamboo clusters explode in the summer heat;
There, a hill-like tusker which once killed a tiger now lies wilting
Its flow of must all dried up, resting its long trunk
On its crescent-like silvery tusks,
In a corner of the wilderness thick with trees;
The salt-vendors rest on their way
And unyoke their exhausted bulls that they might rest:
They break a rocky soil and dig wells in the vast area;
Those wide-mouthed wells ooze out with water, drinking which
The strangers rest and relax themselves;
Beyond the wellnigh impassable wilderness, live the Vaṭukas in large groups;
They wield strong bows and their quivers are full of arrows;
They get intoxicated with liquor and make jubilant shouts;
Though our lover has gone beyond such a region
Where a strange tongue* is spoken, he will return soon
To revive the flawless charm of your broad shoulders
Which are the permanent abode of seraphic beauty!

- Māṁūṇār

* The strange tongue referred to here might be an old form of Telugu now spoken in the modern Andhrapradesh north of the Tamilnadu state.

296. மருதம்

(வாயில்வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்கு வாயின்மறுக்குத் தோழி சொல்லியது)

கோதை யிணர குறுங்காற் காஞ்சிப்
 போதவிழ் நறுந்தா தணிந்த கூந்தல்
 அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
 நெருநையுங் கமழ்பொழில் துஞ்சி இன்றும்
 பெருநீர் வையை அவளொடு ஆடிப்
 புலரா மார்பினை வந்துநின்று எம்வயின்
 கரத்தல் கூடுமோ மற்றே பரப்பிற்
 பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த இப்பி
 நாரரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்
 பேரிசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேல்
 கடும்பகட்டு யாணை நெடுந்தேர்ச் செழியன்
 மலைபுரை நெடுநகர்க் கூடல் ஆடிய
 மலிதரு கம்பலை போல
 அலராகின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

- மதுரைப் பேராலவாயார்.

296. Marutam

*(The companion of the heroine speaks to the hero who returns
after a visit to the house of his favourite hetaira)*

Sir,

Yesterday too you slept in a fragrant grove

With your hetaira, who is young,

Whose comely eyes are cool and streaked red,

Whose complexion is dark,

And whose tresses are adorned

With the blossoms of short-trunked Kāñci

Rich in garland-like flower-bunches.

Today also, you sported with her

In the Vaikai in its freshes

And your chest is still wet.

Yet you try to conceal it;

Can you?

It is everyone's gossip;

The gossip is as loud as the bustle

Of meriment in the festival of Maṭurai

Of storeyed mansions,

Celebrated by the Pāṇṭiyan king

Of fresh jewels, triumphant javelin,

Huge tuskers and tall chariots,

Who is the lord of Korkai of great renown

Where the fisherfolks who net variegated fishes

Exchange their sea-born oysters

For fibre-filtered toddy.

- Maṭurai Pērālavāyar

297. பாலை

(பொருள்வயிற் போகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

பானாட் கங்குலும் பெரும்புன் மாலையும்
 ஆனா நோயொடு அழிபடர்க் கலங்கி
 நம்வயின் நினைபும் இடும்பை கைம்மிக
 என்னை யாகுமோ நெஞ்சே நம்வயின்
 இருங்கவின் இல்லாப் பெரும்புன் தாடிக்
 கடுங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென
 மருங்குல் நுணுகிய பேளமுதிர் நடுகல்
 பெயர்பயம் படரத் தோன்று குயிலெழுத்து
 இயைபுடன் நோக்கல் செல்லா தசைவுடன்
 ஆறுசெல் வம்பலர் விட்டனர் கழியுஞ்
 துர்முத லிருந்த ஓமையம் புறவின்
 ஈர்முள் வேலிப் புலவுநாறு முன்றில்
 எழுதியன்ன கொடிபடு வெருகின்
 பூளை யன்ன பொங்குமயிர்ப் பிள்ளை
 மதிதும் மீனில் தாய்வழிப் படேஞ்
 சிறுகுடி மறவர் சேக்கோள் தண்ணுமைக்கு
 எருவைச் சேவல் இருஞ்சிறை பெயர்க்கும்
 வெருவரு கானம் நம்மொடு
 வருவல் என்றோள் மகிழ்மட நோக்கே.

- மதுரை மருத னினநாகனார்.

297. Pālai

(The hero speaks to his heart while going in search of riches)

O my heart!

This is a dreadful wilderness

Dotted with Ōmai trees

Whose bases are abodes of deities;

Here are fearsome hero-stones

With epitaphs that bespeak

The name and fame of the dead warriors;

Their sides stand damaged

As the merciless bowmen of long

And copper-red beards,

Abiding in the wilderness

Had been whetting their darts on these stones.

So the strangers who pass by

Fail to make out the meaning

Of the broken epitaphs and quit the place stymied.

Here is a little village

Where a house in its smelly foreyard fenced with thorns.

Kittens of shiny hair that wears the hue of Pūlai blooms

Surround their lean and lacky mother like unto a painted picture,

Even as stars encircle the moon.

The bowmen sound their drums

To abact cattle; at this,

A male vulture spreads its huge wings and flies away.

Our beloved told us,

Casting her joyful and innocent glance at us,

That she would be now tormented

By unbounded grief, caused by our absence

At midnight and during the most desolate eventide.

I know not what woe will betide us!

- Maṭurai Marutaṇ Ilakanār

298. குறிஞ்சி

(இரவுக்குறிக்கண் தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

பயங்கெழு திருவின் பல்கதிர் ஞாயிறு
 வயங்குதொழில் தரீஇயர் வலனேர்பு விளங்கி
 மல்குகடல் தோன்றி யாங்கு மல்குபட
 மணிமருண் மாலை மலர்ந்த வேங்கை
 ஒண்தளிர் அவிர்வரும் ஒலிகெழு பெருஞ்சினைத்
 தண்துளி அசைவளி தைவரும் நாட
 கொண்துளின் தணியாது வென்றுமுரண் சாம்பாது
 இரும்பிடித் தொழுதியின் இனந்தலை மயங்காது
 பெரும்பெயற் கடாஅஞ் செருக்கி வளமலை
 இருங்களிற்று இயல்வரும் பெருங்காட்டு இயவின்
 ஆரிருள் துமிய வெள்வேல் ஏந்தித்
 தாழ்ப்புங் கோதை ஊதுவண்டு இரீஇ
 மென்பிணி யவிழ்ந்த அரைநாள் இரவிவண்
 நீவந் ததனினும் இனிதா கின்றே
 தூவற் கள்ளின் துணைதேர் எந்தை
 கடியுடை வியனகர் ஓம்பினன் உறையும்
 யாயறி. வறுதல் அஞ்சிப் பானாட்
 காவல் நெஞ்சமொடு காமஞ் செப்பேன்
 யான்நின் கொடுமை கூற நினைபாங்கு
 இணையல் வாழி தோழிநத் துறந்தவர்
 நீடல ராகி வருவர் வல்லெனக்
 கங்குல் உயவுத்துணை யாகிய
 துஞ்சா துறைவி இவளுவந் ததுவே.

- மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தெவனார்.

298. *Kuṛiñci*

(The heroine speaks to the hero during the tryst by the night)

O lord of a montane realm!
 In your region, the Vēṅkai trees are in full bloom
 During this sapphire-like eventide;
 Their huge branches are rich in fresh shoots
 And splendid tender leaves; they with their burgeoned flowersā
 Resemble the myriad-rayed sun which, to usher in all profitable wealth,
 And cause the world flourish with many a craft,
 Rises aloft from the vast sea.
 The moving breeze moves gently the branches
 And scatters the cool dew-drops.
 Driving away the humming bees from the dangling garland
 Wrought of soft flowers, and holding a shining spear that chases
 The dense gloom away, you visit us during midnight,
 Having covered the extensive jungle-track
 Where a huge and musty tusker of the mountain
 Runs helter-skelter, in unabated wrath.
 Not having deserted its foe,
 It would not abate its odium by a victorious fight,
 Nor would it join the company of the huge cow-elephants.
 Your visit indeed is sweet to us.
 But sweeter still is yet another thing of which I will relate to you.
 Spacious indeed is our father's house
 Rich in its stock of abundant liquor.
 He is the lord of chariots galore.
 In that, our house, during a midnight I pined alone by love-besieged;
 I concealed my love from my mother, all-vigilant;
 As I painfully narrated to my friend in a whispering voice,
 Of your excruciating absence, she comforted me thus:
 "Dear one, grieve not!
 Be assured of our lover's return in time.
 He is not one that would remain away from you for long."
 It is these, her reassuring words
 That are sweeter to me.

- *Maturai Paṇṭāvaṇikan Īlantēvaṇār*

299. பாலை

(இடைச்சுரத்துப் போகாநின்ற தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

எல்லையும் இரவும் வினைவயின் பிரிந்த
உள்ளம் முன்னுறு படைய உள்ளிய
பதிமறந்து உறைதல் வல்லுநம் ஆயினும்
அதுமறந் துறைதல் அரிதா கின்றே
கடுவளி யெடுத்த கால்கழி தேக்கிலை
நெடுவிளிப் பருந்தின் வெறியெழுந் தாங்கு
விசம்புகண் புதையப் பா அய்ப் பலவுடன்
அகலிடஞ் செல்லுநர் அறிவுகெடத் தா அய்க்
கவலை கரக்குங் காடகல் அத்தஞ்
செய்பொருண் மருங்கின் செலவுதனக் குரைத்தென
வைகுநிலை மதியம் போலப் பையெனப்
புலம்புகொள் அவலமொடு புதுக்கவின் இழந்த
நலங்கெழு திருமுகம் இறைஞ்சி நிலங்கிளையா
நீரொடு பொருத ஈரிதழ் மழைக்கண்
இகுதரு தெண்பனி ஆகத்து உறைப்பக்
கால்நிலை செல்லாது கழிபடர்க் கலங்கி
நாநடுக் குற்ற நவிலாக் கிளவியொடு
அறல்மருள் கூந்தலின் மறையினள் திறன்மாண்டு
திருந்துக் மாதோரும் செலவென வெய்துயிராப்
பருவரல் எவ்வமொடு அழிந்த
பெருவிதூப் புறுவி பேதுறு நிலையே.

- எயினந்தைமகனார் அல்லங்கீரனார்.

299. Pālai

(The hero addresses his heart while going in pursuit of riches)

O my heart
Who parted from my beloved
After ruminating night and day
Ceaselessly to ply, over self with the task
Of securing wealth!

I told my sweetheart of my proposed journey
 Through the extensive wilderness
 Where the swift-blowing summer wind
 Lifts and carries away the fallen teak leaves,
 Very like flocks of kites
 That wing off amain, all of a sudden,
 In the heaven, making shrieks loud and long.
 The leaves float on high
 Totally mantling it.
 Then they fall down together
 And blanket the branching paths
 To the utter dismay of the wayfarers.
 At this, she suddenly stood
 Denuded of her fresh splendour
 Already tormented by separation;
 She looked like the moon at dawn
 Robbed of its lustre;
 Her face lovely and charming began to droop;
 She stood scratching the soil with her toe;
 Her eyes were in a spate,
 And her tears rolled down her eyes
 Of wet brows and drenched her breasts.
 Her unsteady feet trembled;
 Her heart was all bewildered with grief boundless;
 She was tongue-tied;
 Her words were broken, muffled and unclear;
 She hid her face with her tresses
 Curly like the black wavy sand;
 With deep and hot sighs,
 She breathed these words!
 "May your mission be crowned with success."
 I daresay it is impossible
 To stay away in an alien land
 Forgetting altogether my native place
 With which I am endearingly acquainted
 Right from my birth.
 It is wellnigh impassable for me
 To stay with you, O heart, calmly
 Dead to the bewildered plight of my sweetheart!

300. நெய்தல்

(பகற்குறி வந்து நீங்குத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது)

நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்
 நுணங்குமணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மாப்
 பறிகொள் கொள்ளையர் மறுகஉக்க
 மீனார் குருகின் கானலம் பெருந்துறை
 எல்லை தண்பொழில் சென்றெனச் செலீஇயர்
 தேர்பூட்டு அயர ஏளம் வார்கோல்
 செறிதொடி திருத்திப் பாறுமயிர் நீவிச்
 செல்லினி மடந்தைநின் தோழியொடு மனையெனச்
 சொல்லிய அளவை தான்பெரிது கலுழ்ந்து
 தீங்கா யினளிவ ளாயின் தாங்காது
 நொதுமலர் போலப் பிரியிற் கதுமெனப்
 பிறிதொன் றாகலும் அஞ்சுவல் அதனாற்
 சேணின் வருநர் போலப் பேணாய்
 இருங்கலி யானரெம் சிறுகுடித் தோன்றின்
 வல்லெதிர் கொண்டு மெல்லிதின் வினைஇத்
 துறையும் மான்றின்று பொழுதே சுறவும்
 ஓதம் மல்கலின் மாறா யிநவே
 எல்லின்று தோன்றல் செல்லா தீமென
 எமர்குறை கூறத் தங்கி ஏமுற
 இளையரும் புரவியும் இன்புற நீயும்
 இல்லுறை நல்விருந் தயர்தல்
 ஒல்லுதாம் பெருமநீ நல்குதல் பெறினே.

- உலோச்சனார்.

300. Neytal

(The heroine's companion speaks to the hero during the tryst by day)

O chief!

This is a ford, wide and comely and girt with groves;
 Here, the fisherfolks who are experts in the art of netting fishes at early dawn
 Fill their Paris* with their catch and spread the fishes for drying
 On the fine sand of the shore, which the white herons prey upon.
 As you spent this day joyously, accompanied with your sweetheart
 In this cool grove, you bade your charioteer
 Yoke your steeds to your chariot; you set right your beloved's round and serried bangles
 And also her disarrayed hair and said unto her:
 "My darling! you may go home now with your friends!"
 The moment you spoke thus, my friend was steeped in grief,
 Her eyes filled with tears.
 Should you part from her, as though you were a mere stranger,
 I am afraid, she might on a sudden, give up her ghost.
 If however, you visit our hamlet, which is dinsome and lovely,
 Not as a stranger from a far-off land,
 Our kin will welcome you uttering words, soft and sweet and courteous.
 They would entreat you thus:
 "The sun has set and the tides are high;
 The fords have swelled up;
 The danger of the sharks too is there;
 Darkness has come to stay;
 O high-born gentleman! Think not of going back to your native place now;
 Your stay here will make us happy.
 Your men, your steeds and yourself will be treated with due courtesy.
 We also will have an opportunity to entertain guests in our house.
 Assent to our request and make us happy.

- Ulōccanār

* Paris - A container made of cane etc.

300. Verse

(The heroine's companion speaks to the hero during his first voyage.)

which

is a lord, wide and comely and fit with groves;

and the fisherfolk who are experts in the art of netting fishes in early dawn

at their "pays," with their catch and spread the fishes for drying

on the fine sand of the shore, which the white herons prey upon,

as you spent this day joyously, companioned with your sweetest

this cool grove, you bade your companion

take your steeds to your castle; you set with you beloved's round and merry page

and also her dissipated pair and said unto her

"My darling! you may go home now with your friends!"

at moment you spoke that my friend was steeped in grief

and eyes filled with tears.

would you part from her, as though you were a mere stranger

and afraid, she might on a sudden, give up her ghost.

however, you with our hand, which is firm and lovely,

as a stranger from a far-off land,

can be well welcome; you uttering words soft and sweet and courteous

and would not let you thus

the sun has set and the stars are high;

no lights have swelled up;

no danger of the sharks too is there;

darkness has come to stay;

high-born gentleman! Think not of going back to your native place now;

you stay here will make us happy.

our men, your steeds and yourself will be treated with due courtesy.

we also will have an opportunity to entertain guests in our house.

assent to our request and make us happy.

Index of Poets and Poems

Sl. No.	Names of the Poets	Serial numbers of the Poems
1.	Aiyūr Muṭavanār	216
2.	Ālampēri cāttanār	143,175
3.	Āmūr Kavutamaṇ Cātēvanār	159
4.	Ammūvanār	140,280
5.	Aṇṭarmakaṇ kuṟuvaluṭiyār	150,228
6.	Āūrkiḷār makaṇār kaṇṇanār	202
7.	Āvūr Mūlankiḷār	156
8.	Avūr Mūlankiḷār Makaanār	
	Peruntalaicattānār	224
9.	Avvaiyār	147,273
10.	Cakalācanār	270
11.	Cellūr kiḷār makaṇār Perumputaṇ Korṇanār	250
12.	Cēramāṇ Ilāṅkuttuvan	153
13.	Cēyalūer Ilampon Cāttan Korṇanār	177
14.	Cīttalai cāttanār	134
15.	Eluppanri Nākaṇ Kumaranār	138,240
16.	Erukkaṭṭur Tayāṇ kaṇṇanār	149
17.	Eyiṇantai Makaanār Ilāṅkiṇanār	225,239,289,299
18.	Iṇṇakuṭikkunra Nātaṇ	215
19.	Iṇṇakkōṇ ollai Āyaṇ cēṇkaṇṇanār	279
20.	Iṭayan Neṭunkiraṇār	166
21.	Itaikkātanār	139,194,274,284
22.	Kalār Kiṇan Eyirriyār	163,217,235,294
23.	Kalar Kiran Eyirriyār	217,235,294

23.	Kallāṭaṇār	171,199,209
24.	Kapilar	128,158,182,203,218,238,248,278,292
25.	Karūr Kalinkattār	183
26.	Karuvūr KaṇṇamPāṇār	180,263
27.	Karuvūr Naṇmārpaṇ	277
28.	Kaṭiyālūr Uruttiraṇkaṇṇār	167
29.	Kāval mullaiPūtaṇār	241,293
30.	Kāval mullaippūtarattaṇār	151
31.	Kāvirippūmpattinaṭuc cēṇ kaṇṇār	271
32.	Kāvirippūmpattinaṭtu kārikaṇṇār	123,285
33.	Kayamaṇār	145,189,195,219,221,259,275,
34.	Koṭimaṇ galattu vātuli Narcētaṇār	179,232
35.	Kōṭiyūr Kilār Maṇaṇ Neytal Tattaṇār	243
36.	Kōṭṭampalattutunciya Cēraṇ	168
37.	Kumuḷi Nālār Nappaca laṇār	160
38.	Kuṭavayir kīrattaṇār	287
39.	Māmū laṇār	127,187,197,201,211,233, 251,265,281,295
40.	Marutam Pāṭiya Ilāṇkatuṇkō	176
41.	Maturai Aṇuvai Vaṇikaṇ Ilavēṭṭaṇār	124,230,254,272
42.	Maturai Eluṭṭāḷaṇ Cēṇampūtaṇār	207
43.	Maturai Ilattūputaṇ Thēvaṇār	231
44.	Maturai Kaḷḷil Kaṭayattaṇ Vēṇṇākaṇār	170
45.	Maturai Kāmakkāṇi Nappālātaṇār	204
46.	Maturai Kūlavāṇikaṇ Cittalai cātaṇār	229
47.	Maturai Marutankilār Maṇaṇār Peruṇkaṇṇār	247

48.	Maturai Marutaṇ Ilanākaṇār	121,131,184,193,206, 220,245,255,269,283,297
49.	Maturai Pālāciriyaṇ Nappālatanār	172
50.	Maturai Pāṇṭa vānikaṇ Ilāntēraṇār	298
51.	Maturai Pērālavāyar	296
52.	Maturaippullankaṇṇaṇār	161
53.	Maturai Tamiḷ kūttaṇār Katuvaṇ maḷḷaṇār	256
54.	Maturai Tamiḷakūttaṇ Nakantēvaṇār	164
55.	Mōcikaṛayaṇār	260
56.	MulliyūrPūtiyaṇ	173
57.	Nakkaṇnaiyaṇ	252
58.	Nakkīraṇ	126,141,205,227,249,253,290
59.	Ōraṇpōkiyaṇ	286
60.	Orōtakattu Kantarattaṇār	191
61.	Pālai Pātiya Pernuṇ Katunḡō	155,185,223,261,267,291
62.	Paraṇaṇ	122,125, 135,142,148,152,162,178,181,186, 196,198,208,212,222,226,246,258,262,266,276
63.	Pēricāttāṇār	242
64.	Pēyaṇār	234
65.	Potumpil Kilāṇ Venkaṇṇaṇār	192
66.	Potumpil Pullāṇkkaṇṇiyaṇ	159
67.	Tāyaṇakaṇṇaṇār	132,213,237
68.	Tolkaṇṇiḷaṇ	282
69.	Toṇṭi Āmūr Cataṇār	169
70.	Ulōccaṇār	190,200,210,300
71.	Uṇparkāṭṭu Ilankaṇṇaṇār	264
72.	Uṇaiyūr Maruttuvaṇ Tānōtaraṇār	133,257

73.	Uraiṃyūr Mutukūttanār	137
74.	Urar kkaṇṇūr puankīranār	146
75.	Vaṭama Vaṇṇakkaṇ Pēricāttanār	214,268
76.	Vēmparrūr Kumaranār	157
77.	Vīrai Velīyan Tittanār	188
78.	Viṇṇūru mūteyinanār	136,288
79.	Anonymous	165

Special Notes to the Poems

122. This is an interesting poem for the reason that it lists out all the hardships that hindered the clandestine relationship of the lover.
123. This poem has rare reference to the saints who abode in the mountain-caves. These saints might have been the jain monks since they are a unwashed bodies.
131. This poem contains another evidence to the practice of erecting herostones in honour of dead warriors.
136. Its is to be noted that the aspects of the Tamil marriage are described in a realistic in this poem. The wedding feast, the auspicious hour of the wedding, the sounding of the wedding drum, the wearing of the protective cord, the wedding bath, the giving away of the bride to the bridegroom under the pandal filled with fresh sand, the blessing ordered and the first night are clearly described.
137. A festival during the month of Pankuni is mentioned in the poem.
141. Here is another valuable reference to the Kārtikai festival.
147. The story of one Velliviti who went in search of her lover is spoken in a poem in the kuruntokai collection also.
149. The Yavanas (Possibly Greeks and Romans) exchanging gold for paper at the seaport of Muciri described in the poem is attested by the Greek writers. (Ref Foreign Notices of South India, K.A.N. Sastri). The fact that the ancient Maṭurai City was surrounded by huge walls and that festivals were held in honour of Lord Muruka in the Sacred shrine on the Tirupparankunṇam are clearly stated here.
151. The hero goes in pursuit of riches not for his own

comfortable living. He thinks it his unavoidable duty to live for his dependants and relatives. This is a high ideal upheld by the ancient Tamil. This ideal runs through the entire body of ancient Tamil literature.

155. The *vairiyar* were the women dancers who were patronised by chieftains, rich folk as well as ordinary folk for their art of singing and dancing. The practice of the drummer following the paper is explained in this poem.
156. Sacrificing goats to deities was an ancient custom which continues even today.
167. Here is a reference to an ancient temple with high walls. It is to be noted that images of deities were worshipped in these temples and offerings were made on a raised platform.
170. This is a fine example for the class of poems in which the poets have treated irrational things as a means of expressing human feelings.
173. The high ideal of supporting *frilowmen* is again stressed in this poem.
174. The practice of the ancient Tamils wearing particular flowers while going to the battle-field is mentioned here. A day was marked by the king to distribute the flowers and it was declared by beating the drum.
175. Lord Vishnu with His martial disc is mentioned here. He was one of the major gods worshipped by the ancient Tamil. Other important gods were Lord Shiva, Lord Muruga and Balaraman the elder brother of Krishna. These four were praised as the "Four Great Gods". [Ref. *Purananuru* 56.]
176. In this poem the poet *Ilankatunkō* has beautifully painted the beauty of the Marutam landscape. As a mark of appreciation of his ability to paint the Marutham Tinai, the ancients called his Marutampāṭiy *Ilankatunkō* an expert composer of Marutham Tinai. In this poem, the

sulking heroine states that the harlots have no obligation to bear sons and daughters for the hero.

178. This poem is a fine specimen of Parāṇar's compositions in which he has peled up a number of beautiful comparisons. The poet has employed nine similes in this poem.
181. In this poem the poet mentions of a Shaiv temple in a place called Ālamuṛṛam in the City of Pukār, the ancient Chola capital.
186. The fact that the harlots of the ancient Tamilnadu were well trained in music and dance is stressed in this poem.
191. The foot-wear of the salt-vendors is referred to in this poem.
195. This poem says that there were a set of people who could foretell things.
196. Blinding the eyes as a punishment was in vogue in those days.
208. The akavunār were a classes of bards who used to sing in parise of patrons. It is understood that they approached the patrons at early dawn. They are said to have carried with them a small staff.
210. The ancient practice of hunting huge fish in the sea with the help of a chisel tied to the end of a rope is mentioned here.
211. The ancient paractice of entrapping wild elephants is again referred to here. A novel paracitice of pulling out enemy's tooth and planting it on the door of the fort is also mentioned here.
212. Making golden images, playing the yazh and the kings stay ing in the military camp are mentioned in this poem.
213. The Tontayar were a clan of rulers who ruled the northern part of ancient Tamil Country. The domain included the Venkatam hill.

214. The cowherds below their sweet bamboo pipe while taking home their cattle
216. Fishing rod provided with a strong thread and a hook at its end was used for fishing in the ponds and rivers.
219. Young girls wore an anklet known as Cilampu which was inlaid with grains and this produced sweet tinkling sound where they walked or played.
220. The story of Paracuṛāṇā, an incarnation of Sri Vishnu is said to have destroyed 21 generations of Kshatriyas to take revenge upon them. It is said that he performed a great vedic sacrifice when a Vedic Stupa was erected at a place called Cellūr.
222. Āṭṭan Atti, the lover of Ātimanati is said to have been drowned in the sea during a festival of water sporting and restored to his spouse by on Maruṭi, who, after this restoration sacrificed her life.
231. The value of wealth is again stressed here. It is useful not only to help the relatives and friends but also to belittle the foes. It is good to remember in this context the words of saint Tiruvalluvar who proclaims that there is no a sharper weapon than wealth to contain the enemies.
233. Utiyañcēral - a chera monarch. He is believed to have conducted a ceremony in honour of his forefathers when he gave a grand feast. Groups of devils had gathered during the occasion.
242. The fernzide dance enacted by the vēlaṇ to aliviate the suffering of the heroine is a feature very often found mentioned in the Kuṛiñci class of poems.
244. The custom of sending a messenger to the military camp in case the time for the return is in ordinately delayed is portrayed in this poem.
245. Wealth is described in this poem as more preclous than life itself. This is a state of mind to the duty bound people.

- The brigands looting the groups of merchants is an aspect often Spoken in the Pālai class of poems.
248. The great attachment of a tribal toward his Chief is well-portrayed in this poem.
255. Though sea voyage was a daily affair during the ancient period the aspect of parting from the beloved to go in search of riches is not normally spoken in the Pālai songs. But, this poem is unique in this respect. Though no aspect of the waste forms the background as in a good number of pālai songs, this has been classed as a pālai poem on the basis of the sentiment enshrined in it.
256. Here is a reference to the village elders who gave severe punishment to a enshrined in it.
256. Here is a reference to the village elders who gave severe punishment to a cruel lad, who, after having guilt up relationship with a virgine later cheated her.
260. The poet has painted the setting of the evening in a very beautiful way. Such paintings are too many in the ancient Tamil poetry.
262. This poem bears witness to the strong mind of a girl who was bold enough to take revenge upon her father's foes.
265. This poem is a clear evidence to prove that ancient Tamil had knowledge of people and events of other parts of India.
269. This poem has reference to a huge rock on which were inscribed the images of many dead warriors. These images might have been of the men who all died together for a noble cause. This is a clear proof that carving out figures of the rocks was practised even before the advent of the Pallavas.
270. Here is a reference to a tree which served as the abode of a deity. This belief is still durrendt in Tamil society.
273. Avvaiyār, the most renowned of the poetesses of ancient

Tamilnadu has in this poem proved her poetic talent. The entire poem proved her poetic talent. The entire poem is a metaphoric expression. Such poems are rare in the ancient classics.

274. The poet Itakkāṇār is a talented poet. He has portrayed very realistically, the appearance of a shepherd on a rainy day. Such a word painging is found in the Nārṇai collection also.

276. The practice of the Aryans using cow elephants to catch wild tuskers deserves special mention.

279. Importance of looking after the welfare of the friends and relatives is again stressed. *viḷari* is one of the seven musical notes.

280. Marriage by service was one of the several marriage forms in the ancient society. This poem is the solitary evidence to the existence of this custom in the ancient Tamil society.

282. Digging the ground for taking out gold and precious stones is mentioned in this poem.

285. This poem clearly shows the hardships undergone by the wayfarers in those days.

This is another evidence of the existence of well built temples where daily offerings were made by the people.

289. This is another evidence to show that the ancient Tamils believed in the oracular nature of the lizard. This poem also says that well to do folks slept on well furnished beds.

290. *Toṇṭi* was a famous seaport noted for its foreign contacts. The Greek writers have made reference to this ancient port.

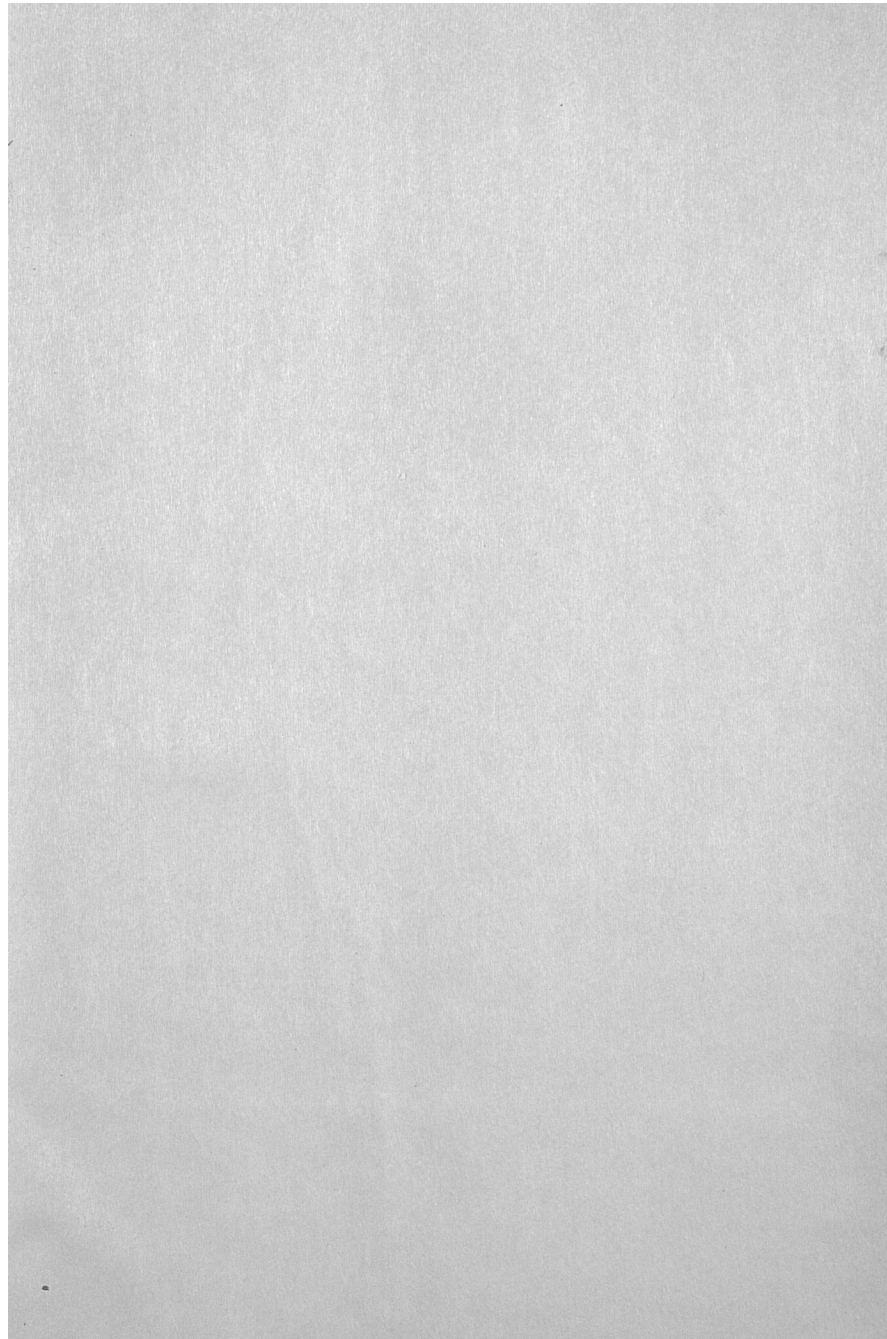
293. The ancient Tamils wore ornaments made of precious stones. The archaeological findings have proved that the ancient Tamils had developed a highly developed material culture in those days.

293. The ancient Tamils wore ornaments made of precious stones. The archaeological findings have proved that the ancient Tamils had developed a highly developed material culture in those days.
295. The land of the Vattukar (Northerners) is mentioned as '*molipeyariēyam*' i.e. land of an alien tongue. This is considered to be a form of the ancient the Telugu language.
297. Here is another reference to the hero-stone with epitaph inscribed on it.

BOOK II ERRATA

Page	Line	Old version	Corrected version
1. 25	6	Sriped	Striped
2. 63	2	My you	May you
3. 76	10	thether	tether
4. 82	10	harh tone	harsh tone
5. 82	21	it protected	it is protected
6. 84	16	gentle of	gentle pull of
7. 98	3	thornate	the Ornate
8. 98	28	whepled	whelped
9. 108	9	foreste	forester
10. 114	20	victorious	victorious
11. 122	9	full of ero - stones	full of hero - stones
12. 126	26	beautiful	beautifully
13. 134	20	incardnadine	incarnadine
14. 138	12	neeps	reeds
15. 164	24	after killed	after having killed
16. 176	Foot note	notes	noted
17. 188	7	Venmaivayil	Venmanivāyil
18. 212	22	Mariti	Maruti

Page	Line	Old version	Corrected version
19. 264	4	hauging	hanging
20. 280	3	split	spilt
21. 280	7	soft-leves	soft-leaved
22. 328	4	justaposed	juxtaposed
23. 332	29	meet	meat
24. 340	14	Kith an kin	Kith and kin
25. 352	19	has	his
26. 360	16	meriment	marriment
27. 366	37	impassable	impossible

close to the original. The translation is also true to the genius of the target language English. The rhythm is also close to that of the original. There are useful explanatory notes throughout. I wish to congratulate my erudite friend Dr. A. Dakshinamurthy for this timely gift to the Tamils. I do hope that the English speaking world will receive this precious work with great appreciation and gratitude which it richly deserves.

- Dr. K. Chellappan,
Former Professor and
Head of the Dept. of English,
Bharathidasan University.

Dr. A. Dakshinamurthy is a Tamil Scholar of renown. He had his initiation and growth in Tamil studies under Dr. T.P. Meenakshisundaranar, the first Vice - Chancellor of Madurai Kamaraj University. He has to his credit 30 years of collegiate service. He took his Ph.D in Sangam Literature. His scholarly book in Tamil entitled, "Tamiḷar Nākarikamum Paṇṇāṭum", (Civilization and Culture of the Tamils) is popular among teachers and students of Tamil Nadu.

From literature he found new pastures in the field of translation and his translation of the, "Poems of Bharathidasan", has been instantly recognized for an award by the Tamilnadu Govt. during the centenary celebration of the poet in 1991. His translations of the sacred hymns of Saint Kulacēkara Ālvār and Apirāmi Antati of Apirāmi Pattar have been widely acclaimed. It is noteworthy that he is the first scholar to attempt a complete translation of AKANĀNŪRU, one of the Cankam Anthologies.

THE BOOK

Akanānūru is identified by the critics as one of the most singular works in Tamil employing exact historical data, abundant references to historical events and personalities, thereby narrating the social history of the people, evincing their customs, manners and rituals relating to marriage, religion, death etc., The Akanānūru by its length and subject matter, appears to have always been a standard work which gives a clear exposition and enunciation of the Akam theme. Also verses of Akanānūru give equal treatment to all the three basic aspects of Akam theme, namely Mutal, Karu and Uri.

As found in the original, this translation has been prepared in three volumes, i.e., the Kaḷiruyānai nirai (1 - 120), the Maṇimittai pavaḷam (121 - 300) and the Nittilakkōvai (301 - 400)

AKANĀNŪRU

TRANSLATION OF
TAMIL CLASSICS

Rs. 175/-

Published through
Publication Division,
Bharathidasan University